

Độc Sủng Hậu Cung

Contents

Độc Sủng Hậu Cung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	58
9. Chương 9	67
10. Chương 10	75

Độc Sủng Hậu Cung



Giới thiệu

“Làm sao vậy? Người nào làm cho nàng bị ủy khuất?” “Không có, không ai. Ta đây đổ mắt,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-hau-cung>

1. Chương 1

Công chúa giá lâm

Kim Đường vương triều mừng tám tháng chạp

Thái Thượng Hoàng Nam Cung Sách ba tháng trước mới vừa nhường ngôi cho huynh trưởng, tránh ở Trường Sa “Đường lão”, quan viên các cấp ở Trường Sa ngày thường gõ cửa nhiều tháng cuối cùng được yết kiến, một người một chén cháo mồng 8 tháng chạp.

Trên đại điện Li cung, hơn mười vị quan viên chỉ dám nhìn chăm chăm bát cháo tượng trưng Bát Bảo cát tường trước mắt, cũng không dám uống một hớp.

Nguyên nhân là, lão đại ngồi ở trên chạm chạp chưa bắt đầu, ai dám chạm a!

Mọi người thấy tuần nhan ủa hần, cũng không biết hần đang suy nghĩ gì, lại nói, bọn họ cầu kiến ba tháng không có kết quả, vì sao hôm nay đột nhiên triệu kiến thưởng cháo? Chuyện này bọn họ sớm cảm thấy có kỳ hoặc, đang sợ, giống như là sẽ xảy ra chuyện!

Nhìn một chút chén cháo trước mắt này, chẳng lẽ là có vấn đề chứ? Nếu là như vậy, càng không nên đụng vào!

Mọi người kinh tâm táng đảm, rồi rít lặng lẽ đem cháo đẩy cách xa mình một chút, tránh như độc vật, ngay cả Trường Sa quận trưởng Trương Anh Phát từ trước đến giờ trầm ổn, sau khi nhìn chòng chọc chén cháo một hồi, trên mặt cũng toát ra mồ hôi mỏng.

Mọi người lập tức nín thở. Thái Thượng Hoàng là người hỉ nộ vô thường, coi mạng người như con kiến hôi, chẳng lẽ hần đến Trường Sa mấy ngày nay, bọn họ nơi nào làm cho hần không hài lòng, lúc này mới muốn đại khai sát giới?

Trước khi xuất môn chưa kịp giao phó di ngôn với vợ con, nếu không thể quay về, già trẻ trong nhà làm sao mới phải? Mọi người lo lắng trùng trùng.

“Nhân lúc còn nóng ăn đi!” Nam Cung Sách rút cuộc lông mày nhếch lên nhìn về phía mọi người, nhưng nói ra mấy chữ này, giống như bùa đòi mạng, khiến ọi người xanh cả mặt, hai mặt nhìn nhau, lại ai cũng không dám đụng vào.

Trong lúc nhất thời đại điện yên lặng không tiếng động, nhưng không bao lâu, thế nhưng truyền ra thanh âm thìa khẽ chạm chén.

Là ai không sợ chết, thực có can đảm đụng vào chén cháo mồng 8 tháng chạp này?

Mọi người nhìn chung quanh, rốt cuộc phát hiện nguồn gốc thanh âm.

Hừ dọa! Hần là nữ Hồng Thường bên người Thái Thượng Hoàng phát ra.

Lúc này Thái Thượng Hoàng ban thưởng cháo, hậu cung không người nào lên điện, bên cạnh cũng chỉ có cô gái này.

Trước mặt nàng cũng có một bát cháo, nghe được Thái Thượng Hoàng thúc giục, liền không khách khí hưởng dụng .

“Mùi vị thật thơm, ngày mồng tám tháng chạp nên uống cháo mồng 8 tháng chạp, cháo này dinh dưỡng lại khỏe mạnh, khó trách tập tục húp cháo này của vương triều chúng ta có thể truyền lưu mấy trăm năm không ngừng.” Cô gái một bên húp cháo, một bên cười nói.

Mọi người kinh hãi nhìn nàng một hớp lại một hớp. Nàng đây là không sợ chết còn gì?

Đột nhiên, lại truyền ra tiếng người khác húp cháo, nhìn lên, quận trưởng đại nhân mồ hôi trên mặt không thấy, cứ nhiên cũng uống cháo .

Mọi người ngẩn người, lúc này mới chột hiếu. Cô gái mặc Hồng Thường này là sủng cơ Thái Thượng Hoàng mới tìm được, đối với nàng sủng ái có thừa, thậm chí tin đồn hậu cung tranh giành tình nhân, chuyện Dương Thái Phi bị bí mật ban cho cái chết cũng có liên quan cùng nàng.

Mà nàng đều dám dùng cháo rồi, bày tỏ cháo này không thành vấn đề, cho nên quận trưởng đại nhân thông minh mới dám yên lòng hưởng dụng chén cháo ngự tứ này.

Mọi người sau khi suy nghĩ cẩn thận, không khỏi cao hứng trở lại, bắt đầu yên tâm há mồm miệng to húp cháo.

Nam Cung Sách thấy cảnh này, hừ cười. Những thứ ngu ngốc này, hần sở dĩ nhìn chăm chăm chén cháo, là bởi vì nhớ tới kiếp trước ở Đường triều, ngày mồng tám tháng chạp cũng húp cháo, nhưng húp cháo cùng hàm nghĩa sâu xa lại cùng bốn triều vô cùng giống nhau.

Ở Đường triều, tương truyền có một tăng nhân trải qua thời gian dài tu hành, đói ngã xuống đất, Mục nữ đưa lên một chén do nhiều ngũ cốc nấu thành cháo, sau khi tăng nhân ăn vào, tinh lực tăng nhiều, tỉnh toạ ở dưới cây bồ đề trầm tư, ở ngày mồng tám tháng chạp ngày hôm đó đắc đạo thành tiên, vì vui mừng chuyện này, giáo đồ liền chế biến cháo cung Phật, sau tập húp cháo tục ở dân gian lưu truyền ra.

Nhưng là, không nghĩ tới, trải qua hơn trăm năm, mà lại ở trong không gian bất đồng lịch sử, ở Kim Đường vương triều cũng có thể uống được cháo mồng 8 tháng chạp, ở chỗ này, cháo mồng 8 tháng chạp cùng tôn giáo không liên quan, thuần túy là một loại thức ăn mùa đông của dân gian, hơn nữa trời ngày mồng tám tháng chạp đại hàn, ăn vào cháo này hữu ích phòng bệnh hiệu quả.

Mà trùng hợp, chỉ có thể nói rất nhiều việc, mặc dù ở trong quỹ đạo bất đồng, vẫn có thể xảy ra chuyện tương tự, tựu như hần cùng với tiểu trùng tử yêu thích, kết hôn ở kiếp trước, lại ở bên trong quỹ tích Đường triều lịch sử, lại gặp lại.

Hần chỉ là cảm thán những chuyện kỳ diệu nơi này, kết quả dưới mắt bọn ngu ngốc này lại bị hần làm sợ tới mức cho là mình muốn độc hại bọn họ, hần vốn là vẫn còn không có tâm tư này, chỉ là nhìn phản ứng buồn cười của bọn họ mới vừa rồi, tựa hồ cũng thật có ý tứ.

“Thái Thượng Hoàng, ngài thế nào không uống, không thích uống sao?” Bên cạnh nữ nhân thấy hần không động, nghiêng người hỏi thăm.

Hần cười.”Đúng vậy a, trẫm không thích uống.”

“Ai nha, cháo này ngọt, ngài không thíchg ngọt, khó trách không uống.” Nàng cau mày nhớ tới chuyện này.

“Trẫm không uống, cũng không phải vì vậy, mà là không uống được a!”

Hần lời này vừa rơi xuống, liền vang lên thanh âm lạch cạch leng keng thìa rơi vào trong chén, nàng nghe tiếng, phóng mắt nhìn. Chuyện gì xảy ra? Vì sao các quan viên mọi người vẻ mặt hoảng sợ, giống như là biết được tin người chết?

Nàng kinh ngạc.”Bọn họ là thế nào?” Nàng hỏi nam nhân bên cạnh vẫn cười đến tà mị .

Nụ cười của nam nhân này có thể nói cực kỳ không tốt.”Không có gì, bọn họ đại khái là quá cảm kích có thể may mắn uống được cháo Bát Bảo trẫm ban cho, đến nỗi không dám một hơi uống cạn, nghĩ từ từ uống..., chỉ là, cháo hay là muốn nhân lúc còn nóng mới phải uống...,mọi người chớ khách khí, liền uống xong nó đi, cũng đừng cô phụ một phen tâm ý của trẫm .”

Lần này, mọi người hoàn toàn mặt không có chút máu.

“Thế nào? Uống nhanh nha!” Hần thiết tha thúc giục. Đối với chuyện hù dọa người, hần từ trước đến giờ là làm không biết mặt .

Mọi người bị thúc giục ngay cả chân tay cũng run rẩy, thìa bắt cũng cầm không chắc, còn không nói đến thuận lợi đem cháo nuốt vào trong miệng mình.

Nam Cung Sách cười đến càng thêm tràn trề.”Chén cháo này các khanh nếu là thật uống không hết, liền mang về đi, trẫm thưởng cho người nhà của các người nữa, để cho bọn họ cũng nếm thử một chút ngự thiện mỹ vị này.”

Đây không phải là muốn họa cùng người nhà sao?

Mọi người sắc mặt tái biến, cắn răng một cái, bắt đầu bị phần nuốt cháo, chỉ chốc lát mọi người đầy chén trống không.

Nam Cung Sách thấy, cười, nhưng mọi người cũng là âm thầm nuốt lệ.

Tạ Hoa Hồng gặp bộ dáng người người một bộ phàn nàn, không hiểu.

“Cháo này rõ ràng vị rất ngon, mọi người vì sao nuốt phải thống khổ như vậy? Là thật cảm thấy chén này cháo không uống tốt..., còn ngài vừa rồi câu kia không uống được, dọa bọn họ?” Nàng bắt mắt nhìn nam nhân kia hỏi.

Cảm giác người này giống như lại đang tư tưởng xấu gì, nhìn không khí quỳnh quyết đề mê này đến nàng đều cảm thấy.

Nam Cung Sách vẫn không thay đổi cười.”Trẫm nào có dọa người, trẫm nói cháo này không uống được là bởi vì đặt đã lâu, lạnh, trẫm không ăn món ăn lạnh, người đây cũng không phải không biết.”

“Vậy ta cho người vì ngài nấu chén khác nóng tới ——”

“A, không cần làm phiền rồi, trẫm lúc này muốn cùng các khanh cùng nôi cùng cháo, vừa đúng ngụ ý ‘ đồng chu cộng tế ’ a!”

Nói xong, hần lấy thìa, đưa một muống cháo vào trong miệng.

Mọi người trừng lồi mắt. Thái Thượng Hoàng uống, hần lại uống cháo độc?

Lần này, đoàn người coi như là hiểu, bọn họ bị chơi xỏ!

Thái Thượng Hoàng đây là có tâm thấy bộ dạng bọn họ sợ chết ngu xuẩn. Mọi người tức giận không dứt, nhưng người nào cũng không dám biểu hiện ở trên mặt, nếu dám, kế tiếp có thể lại thật sự có một chén cháo độc thưởng xuống.

Mọi người không nhịn được cười khở. Vị bệ hạ này thật giống trong truyền thuyết ác liệt a!

“Đa tạ Thái Thượng Hoàng ban thưởng cháo, xin hỏi bọn thần uống xong cháo, có thể lui xuống hay không?” Trương Anh Phát thiếu chút nữa cũng bị hù dọa nữa cái mạng, giờ phút này ước gì vội vàng rời khỏi cái nam nhân kinh khủng này.

Nam Cung Sách liếc hần một cái.” Mục đích Trẫm thưởng cháo chưa nói, các khanh liền đi vội vã sao?”

“Mục đích? Xin hỏi ngài sẽ đối bọn thần bày ra cái gì sao?” Trương anh căng lên tờ hỏi. Một bát cháo liền cơ hồ hù dọa rơi mọi người hồn, kết quả thì ra là không chỉ như vậy, còn có đến tiếp sau?

Hần không khỏi vì mình cùng với khác người lần nữa bốc lên mồ hôi lạnh .

” Bày ra? Cái từ này dùng được, không tệ.” Hần gạt đầu, cười đến như thuật gió xuân, nghiêng người chuyển sang nữ nhân của mình phân phó nói: “Tiểu Thủy nhi, người đứng dậy thôi.”

Đang êm đẹp muốn nàng đứng lên làm cái gì? Nhưng nam nhân này ra lệnh lại không nên làm nghịch trước mặt mọi người, nàng vẫn là ngoan ngoãn đứng dậy.

“Vào trong điện đi một chút đi.” Hần cười tùm tùm ra lệnh.

Vì sao phải ở trước mặt mọi người lượn quanh một vòng? Hần lại muốn làm cái gì?

Lúc này nàng thật không muốn nghe mệnh.

Hần nhú mày. Cũng chỉ có nữ nhân này dám cãi lời hần! Hần định đứng lên, dắt lấy tay của nàng, tự mình dẫn nàng đi về phía trong điện.

Theo nàng đi lại,nơi nào đó trên người phát ra thanh tâm gió mát dễ nghe.

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, ánh mắt sáng lên. Nàng thất ở bên hông không phải.

Nam Cung Sách nhìn mặt không giải thích được của Tạ Hoa Hồng sau khi chạy một vòng, lại trở về chỗ ngồi, hần cười đưa tay lắc hoàn bội Linh Đang trên người nàng, động tác thân mật kia khiến một đôi ánh mắt trong đại điện đột nhiên neho lại.

“Tốt lắm, các khanh có thể đi về.” Hần nguyện ý thả người.

Đoàn người giờ phút này rõ ràng hiểu mình vì sao may mắn uống được chén ngự cháo này rồi. Thái Thượng Hoàng căn bản chính là mượn này tuyên cáo một chuyện, lúc trước Hoài Ngọc bị coi là phân thân của hần , nay đã trở thành một hoàn bội Linh Đang rồi, mà quan trọng hơn là, đồ hiện tại thuộc về nữ nhân này!

Vòng nửa ngày, hần chỉ là muốn chiếu kiện thiên hạ, nữ nhân này là vận mệnh của Nam Cung Sách hần, thấy nàng như thấy hần. Không duyên cớ bị một chén cháo làm giật mình, mọi người cũng chỉ có thể âm thầm tự nhận xui xẻo.

Chỉ là, nhìn một chút cô gái Hồng Thường này, cũng không phải là tuyệt sắc, tuổi lại hơn Thái Thượng Hoàng rất nhiều, mọi người không hiểu, Thái Thượng Hoàng là nhìn trúng nàng điểm nào?

Nhưng bất kể như thế nào, cô gái này, xác định là phát lên làm Phụng Hoàng rồi.

Kinh thành

“Nghe nói người gần đây đã cưới ‘ ái nữ ’ của Tam đệ , thật muốn chúc mừng người.” Nam Cung Thịnh nín cười nói.

Gương mặt Chu Chí Khánh oán giận.”Thần bị ô nhục bức này, xin hoàng thượng vì vi thần làm chủ!” Hắn cắn răng nghiêng lợi yêu cầu nói.

Hắn mới vừa từ Trường Sa trở lại phục mệnh, thuận đường còn cưới một con mèo làm “Chánh thể”, chuyện này đã truyền đi mọi người đều biết, thể diện hắn mất sạch, thành trò cười cả nước.

Vì chuyện này, hắn chỉ có thể nhắm mắt, hận đến cơ hồ nội thương.

Nam Cung Thịnh cười mỉa.”Người cưới là mèo yêu của Tam đệ, trầm như thế nào thay người làm chủ? Này có thể trách người sắc dục Huân tâm, ngay cả hắn ngự cương chiều cũng dám đụng.”

“Ngài!” Chu Chí Khánh nổi đóa.”Hoàng thượng chẳng lẽ là quên tại sao phái thần đi Trường Sa? Ngài đem thần làm thành vật tế đưa cho Thái Thượng Hoàng, đây chính là uống thần đối với ngài một mảnh trung thành a!” Hắn hận hận nói.

Nam Cung Thịnh bị nói xong rất là lúng túng. Hắn đến Trường Sa xin Tam đệ cho thêm hắn một cái cơ hội trông nom , tên kia lại nói ở Trường Sa nhàm chán, muốn tìm người vui đùa một chút, điểm danh Chu Chí Khánh đi qua, hắn có thể nói không sao?

Lại nói, chỉ cần khiến cho tiểu tử kia hoan tâm, ở Trường Sa chớ kêu nhàm chán muốn trở về, coi như đưa lên mười Chu Chí Khánh, hắn cũng nguyện ý.”Trẫm phái người làm Khâm sai truyền lời, chỉ cần người an phận, Tam đệ như thế nào lại bắt người khai đao, là người tự mình muốn đi dây dưa nữ nhân họ Tạ kia, hôm nay không tư kiểm thảo còn tới chất vấn trẫm, đây là muốn trẫm trị người một tội danh hành sự bất lực sao?”

Chu Chí Khánh lúc này mới kinh hãi phát hiện, thì ra là nhà Nam Cung không có một người nào tốt.”Thần. Thần biết sai, kính xin hoàng thượng bớt giận.” Hắn nhịn giận, không dám cùng Nam Cung Thịnh trở mặt. Thái Thượng Hoàng nói rõ sẽ không bỏ qua hắn, trước mắt người này nhưng là người duy nhất hắn có thể dựa vào, dù nói thế nào cũng phải nhịn hạ giọng điệu này.

“Hừ, chuyện này trẫm cũng không trách người , nói một chút, tiểu tử kia muốn người mang về tin tức gì cho trẫm?” Nam Cung Thịnh bày sắc mặt, nhớ tới chánh sự, lại trở nên lòng như lửa đốt.

Hắn âm thầm cười lạnh.”Ngài muốn thần đi hỏi Thái Thượng Hoàng có hay không chịu hồi kinh phụ chính, câu trả lời của hắn là ——”

“Như thế nào?”

“Hắn nói, gần đây tâm tình không tệ, Trường Sa là một địa phương dưỡng lão tốt, tạm thời không nghĩ trở lại.” Nói đến cái này, Chu Chí Khánh cũng buồn bực. Hoàng thượng rõ ràng chỉ sợ Thái Thượng Hoàng hồi kinh, lại cứ muốn hắn đi xin ác ma kia trở lại, nếu hắn thật làm được, chỉ sợ nam nhân này không phải là lột da hắn, bất kể như thế nào, hắn đều trở thành đồ chơi cho huynh đệ bọn họ, sớm muộn sẽ bị bọn họ đùa chơi chết.

“Tiểu tử kia làm thật nói không trở lại?” Nam Cung Thịnh nghe mừng rỡ.

“Thần hồi kinh thì Thái Thượng Hoàng là muốn thần truyền lời như vậy.”

“Vậy hắn còn nói cái gì ?” Nam Cung Thịnh hỉ thượng mi sao rồi.

“Hắn nói, nói ‘ công chúa ’ ở Trường Sa tha thiết trông mong thần trở về, muốn thần hướng ngài phục mệnh xong, nhanh chóng trở về làm bạn ‘ công chúa ’” Hắn giọng căm hận nói.

“Xem ra người thật để cho hấn rất hân hoan a, vậy. Người trở về đi đi!” Nam Cung Thịnh hấn là độc ác mà nói.

“Hoàng thượng.” Chu Chí Khánh sắc mặt trắng bệch xuống. Cho là hấn ít nhất sẽ nghĩ biện pháp cứu hấn một mạng , không nghĩ tới thế nhưng hấn lại là tuyệt tình như vậy!

” Hy sinh của người trầm cũng nhớ kỹ trong lòng đầu, tương lai. Tương lai trầm sẽ bồi thường người.” Nam Cung Thịnh miễn cưỡng trấn an nói.

“Bồi thường?” Chu Chí Khánh trái tim nổi lên một chờ khác mong.”Nếu hoàng thượng thật có lòng bồi thường, ban đầu nói đem chuyện An Nghi công chúa chỉ hôn cho thần ——”

“Tam đệ chủ hôn, người đã có ‘ chánh thê ’ không phải sao?” Nam Cung Thịnh mắt lé liếc hấn, cắt đứt chuyện hấn muốn nói.

Hấn mặt đỏ lên.”Đây chẳng qua là một con mèo!” Đáng hận!

“Coi như là một con mèo, cũng là súc sinh của Tam đệ, hấn chỉ cho người, sẽ là chánh thê của người, người đã có thê có thiếp, An Nghi cũng không tự nhiên dễ dàng cùng một con mèo tranh phu, nếu không, chuyện cười này liên huyền nào càng lớn.” Nam Cung Thịnh cười lạnh nói, hoàn toàn dập tắt hi vọng của hấn.

“Kia thần xin hỏi, hoàng thượng cái gọi là đối với thần bồi thường vậy là cái gì?” Hấn đối với Nam Cung Thịnh đã là giận chí cực.

“Cái này sao. Trầm sẽ nghĩ tới .”

Này căn bản là nói nhảm, người này lấy lòng Thái Thượng Hoàng cũng không kịp rồi, đâu có thể nào thật lòng nghĩ bồi thường hấn cái gì!

Hấn giận không kiềm được, nắm quyền, mặc dù hận thấu, lại với Nam Cung Thịnh vô tình vô nghĩa cũng không kể khả thi, không thể không trở lại Trường Sa số mạng cảm thấy bi ai.

Lúc này, ngoài điện đứng một nữ tử, vẻ mặt cũng là tức giận. Dám... nhục nhã người như vậy, nàng là sẽ không từ bỏ ý đồ!

“Ai yêu, trời đang rất lạnh, tỷ tỷ thể nào không nhiều bỏ thêm lò lửa, ngộ nhờ cảm lạnh, làm sao có thể được?” Hoàng Thái Hậu Cao Ngọc Hiền vừa tiến đến, nhìn thấy trong điện chỉ có một tòa lò, liền giả mù sa mưa mà nói.

Kể từ sau khi Dương Nghi chết, thái độ nàng đối với Tạ Hoa Hồng đã biến chuyển, không dám cứng rắn, vì vậy để mềm tư thái, thấy nàng luôn là hỏi han ân cần, biểu hiện được ân cần, làm bộ làm tịch giá thức mười phần, khiến Tạ Hoa Hồng mấy lần chống đỡ không được, quả muốn co cẳng chạy, trông mong đời này cũng chớ cùng người này giao thiệp.

Nàng cười khan.”Thật ra thì tiết trời ấm lại rồi, không có lạnh như ngày mùng tám tháng chạp.”

“Vậy sao? Nhưng tỷ tỷ thể cốt yếu, nên chú ý nhiều tốt hơn, nếu không dính vào gió rét, chớ nói Thái Thượng Hoàng đau lòng, muội muội ta cũng vậy không bỏ được .” Nhìn lời nói này đến nỗi ngay cả người bên cạnh đều muốn nổi da gà.

“Đường đường Hoàng Thái Hậu lại kêu nàng tỷ tỷ? Đây là làm sao?” Chợt một đạo thanh âm xa lạ vang lên.

Tạ Hoa Hồng lúc này mới phát hiện ra thì ra là ở sau lưng Cao Ngọc Hiền còn theo một người.

Cô gái này trang phục cao quý, một thân cẩm y tinh xảo, trên mặt yếu ớt thiên thành, là một Mỹ Nhân Nhi, nhưng nàng là ai?

“Thiệt là, Bồn cung thậm đã chí quên giới thiệu, An Nghi, vị này chính là Tạ tỷ tỷ.” Cao Ngọc Hiền lập tức trở đầu hướng về phía người phía sau cười nói.

An Nghi? Nàng kia phải là công chúa duy nhất nhà Nam Cung, muội muội của Thái Thượng Hoàng xuân xanh 18, nàng thế nào cũng đến Trường Sa?” Thần nữ Tạ Hoa Hồng gặp qua công chúa.” Nàng vội đối với An Nghi phúc thân làm lễ ra mắt.

Đối phương cũng là hừ một tiếng.”Thấy bản công chúa, vì sao chỉ là phúc thân mà không quỳ xuống, người này là có quy tắc không?”

Tạ Hoa Hồng bị mắng sợ hãi, quỳ xuống bỗ lễ.

Xuân Phong cô cô đang trong nội điện chạy tới, lập tức nói: “Công chúa, Thái Thượng Hoàng có chỉ, tiểu thư miễn quỳ bất luận kẻ nào.” Nàng ngăn cản hai chân Tạ Hoa Hồng chĩa xuống đất.

“Cái gì? Ý tứ của Tam ca?” An Nghi sắc mặt khó coi rồi.”Bản công chúa liền nói đây là ý của người nào thế nhưng kiêu căng vậy? Nguyên lai là do Tam ca cưng chiều đấy!” Nàng cầm tức nhìn Tạ Hoa Hồng.”Cũng chỉ là một nữ nhân vô danh không phận, lấy tôn sư Hoàng Thái Hậu muốn gặp người, còn phải chờ tại bên ngoài chờ thông truyền, cho dù có Tam ca chỗ dựa, cái người này đáng vẻ cũng không tránh khỏi quá lớn đi!”

Tạ Hoa Hồng nghe vậy khó chịu. Những thứ này đều là nam nhân kia quy định, mới đưa đến nàng khó làm người, còn truyền ra nàng ỷ sủng mà kiêu cách, khiến hậu cung không ai dám thân cận nàng, nhưng kia làm theo ý mình nam nhân mới bắt kể những thứ này.

“Về sau ta sẽ giao phó, Hoàng Thái Hậu cùng công chúa nếu tới đây, ai cũng không cho cản.” Nàng lúng túng sau khi nói xong, chỉ thấy Xuân Phong cô cô đã mặt lộ vẻ khó xử, này bày tỏ nam nhân kia cũng nhất định không đồng ý, nhưng lời đều nói hết cửa ra, cũng không cần biết.

“Nhìn giọng điệu người nói lời này, thế nào, thật coi mình là nữ chủ tử trong cung này rồi hả ? Này hậu cung tôn ti quý cử lúc nào thì đã rồi tinh rồi mù thành ra như vậy rồi !” An Nghi lập tức mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Tạ Hoa Hồng không hiểu. Mình cùng An Nghi công chúa đây là lần đầu tiên gặp mặt, đối phương làm sao gây sự, thái độ giống như có hiềm khích?

“Công chúa hiểu lầm, ta không phải cái ý này ——”

“Không cần nói, bản công chúa là người sáng suốt, nhìn thấy ra Hoàng Thái Hậu ở nơi này ngồi rồi cung dậm địa vị, vẫn còn so sánh không hơn một đoá tục khí hoa hồng!”

An Nghi lời này như lưỡi dao sắc bén, cắt sau khi rời khỏi đây hai mặt thương, liền Cao Ngọc Hiền cũng tối mặt, không nhận được ghen ghét liếc về hướng hoàn bội Linh Đang bên hông Tạ Hoa Hồng, hận không được vật kia có thể thắt ở trên người mình.

Không sai, nàng không chỉ ở nơi này ngồi trong cung không có địa vị, ngay cả tại bên ngoài, hôm nay sợ rằng người người đều chỉ nhận được Tạ Hoa Hồng, về phần Hoàng Thái Hậu là ai, người nào để ý tới !

Nàng là Hoàng Thái Hậu nhưng đủ uất ức, nhưng không nói ra, nàng đáng vẻ mặt ngoài còn duy trì, vừa nói ra, thật làm cho nàng không đất dung thân!

“Công chúa khó được đi tới Trường Sa, cũng đừng vì loại chuyện nhỏ này làm ắt hững.” Nàng mặc dù đầy bụng oán khí, còn là cười theo nhìn xuống.”Người nói muốn gặp Tạ tỷ tỷ, người này cũng đã gặp qua, mà chúng ta cũng một chút không thấy, không bằng trở về ta Phụng điện đi tự ôn chuyện chứ?” Nàng lấy lòng nói.

Nàng không vào cung trước cùng An Nghi liền quen biết, nhưng An Nghi vô cùng trong mắt không có người, hai người trước ngược lại không có thâm giao, chỉ là lúc này An Nghi đột nhiên viếng thăm Trường Sa, hơn nữa thứ nhất là điểm danh muốn gặp Tạ Hoa Hồng, kia thần sắc hiển nhiên là đối với Tạ Hoa Hồng có tất cả bất mãn.

Nàng dĩ nhiên vui khi thấy An Nghi đối phó tình địch, lập tức liền dẫn tới gặp Tạ Hoa Hồng, nếu nàng có thể giúp một tay trừ đi kẻ địch, như vậy, đối với công chúa này một chút lời nói khiến người chán ghét yếu ớt cùng không xuôi tai, nàng vô luận như thế nào cũng sẽ nhìn xuống.

“Tạ tỷ tỷ? Bản công chúa mới vừa đã cảm thấy kỳ quái, nữ nhân này ở bối phận không phải biểu cô của chúng ta sao? Người lại rối loạn bối phận xưng nàng tỷ tỷ, này truyền đi biết nói sao?” An Nghi lập tức lại làm khó dễ.

Cao Ngọc Hiền mừng thầm. An Nghi đây là có chuẩn bị mà đến a, hảo, thật tốt!”Này.” Nàng cố ý biểu hiện rất luống cuống uất ức.”Tỷ tỷ hiện tại đi theo Thái Thượng Hoàng, bối phận này là do Thái Thượng Hoàng kia loạn năng, ta cũng vậy không tốt.”

“Hoàng tẩu thật là quá vô dụng rồi, cũng là bởi vì như thế mới có thể khiến một Tiểu Cơ bò đến trên đầu giường oai, bản công chúa nghe nói Tam ca đã hồi lâu chưa tới hậu cung rồi, thật đúng là như thế?”

“Này.” Cao Ngọc Hiền một bộ bộ dáng xấu hổ.

“Tam ca cũng thiệt là, để hậu cung một đồng nữ nhân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp không để ý tới, cố tình cưng chiều một vị lão nữ nhân, đợi ta liền đi gặp hắn, đem chuyện này đối với hắn nói ——”

“Không, không thể!” Cao Ngọc Hiền đột nhiên hô to.

“Không cần nói!” Ngay cả Tạ Hoa Hồng cũng ngăn trở.

An Nghi ngạc nhiên trừng hướng hai người. Tạ Hoa Hồng tranh thủ tình cảm, không muốn Tam ca đến hậu cung năng có thể hiểu được, nhưng Cao Ngọc Hiền tại sao cũng sợ Tam ca lâm hạnh?

“Hoàng tẩu, người làm sao?” An Nghi mặt thối hỏi, một bộ bộ dáng năng không biết phân biệt.

Cao Ngọc Hiền liền sắc mặt cũng biến trắng rồi.”Đa tạ ý tốt của công chúa, chỉ là Thái Thượng Hoàng gần đây bận việc.. Chuyện xây dựng cung mới, tinh thần hao tổn chi không ít, chuyện nhỏ hậu cung, liền tạm thời dừng đi phiền hắn.” Nàng vội nói, biểu hiện thương cảm, nhưng sự thật, nàng mới tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng không nguyện ý lại trải qua mỗi đêm Lý Tam Trọng tới trước rút thăm báo tang ác mộng.

“Đúng vậy a, Đúng vậy a, đừng làm cho hắn lại đi!” Tạ Hoa Hồng cũng khẩn trương mà nói. Nàng lấy cái chết uy hiếp, thật vất vả mới ngăn cản hắn lại đi tàn sát hậu cung, nhưng nếu An Nghi công chúa lại đi nói, tên kia chờ đến cơ hội nhất định sẽ hơn hử đáp ứng, vậy không biết lại biết hại chết bao nhiêu nữ nhân hậu cung.

An Nghi không rõ ý tưởng, chỉ nghĩ Cao Ngọc Hiền là không dám đắc tội Tạ Hoa Hồng, đối với Tạ Hoa Hồng càng thêm không tha thứ.”Này trong Ly cung ra khỏi yêu nghiệt, thật không thể tin được Tam ca sẽ chịu như người nữ nhân vậy định đoạt! Chuyện này bản công chúa trông nom, hoàng tẩu, người yên tâm, Tam ca ngay cả không nghĩ mọi người, nhưng ta là muội tử hắn, chuyện này còn là tiếng nói có trọng lượng, ta sẽ giúp cho người.”

Cao Ngọc Hiền nghe, mặt cũng xanh biếc. Cho là trợ thủ đến, vậy mà nữ nhân này càng giúp càng rối, phản thành tai tinh của mình rồi!

Thái giám cho An Nghi đi vào Ngự Thư Phòng thì Nam Cung Sách cũng không ở bên trong.

An Nghi trong lúc rảnh rỗi, liền tùy ý nhìn coi trong thư phòng. Đây Ly cung vốn là không bằng hoàng cung kinh thành, nhưng rõ ràng, chỉ cần chỗ Tam ca, thật giống như liền thay đổi phải so bất kỳ một chỗ cũng hiển quý rồi.

Nàng đông sờ sờ tây sờ sờ, rất hâm mộ, chợt nhìn thấy trên ngự án có chỉ điều rỗng khay ngọc, phía trên đặt khăn tứ phương, cũng chỉ là một cái khăn bình thường lại quý trọng như vậy đặt lên khay ngọc, nàng nhất thời hiếu kỳ, cầm khăn lên, mở ra nhìn mấy lần, nhíu mày.

Này trên khăn thêu con rồng, tú công cũng không tốt lắm, hoàn toàn không là tinh phẩm Tam ca thường ngày sẽ dùng. Nàng khinh thường tiện tay ném về khay ngọc.

Đồ mới ném xuống, liền nghe đã có người vào bên trong, nàng xoay người, Nam Cung Sách đã đứng ở trước người của nàng rồi.

Vừa thấy được hắn, nàng lập tức thấp thỏm cúi chào hắn.”An Nghi ra mắt Tam ca.” Nàng thật ra thì rất sợ hắn, tuy rằng hắn đối với thái độ của nàng khách quan hơn nhị ca hoặc những người khác, tựa hồ hơi

thân cận một chút, có lúc cũng sẽ cho đòi nàng đến bên cạnh nói chuyện phiếm mấy câu, mặc dù nói không nhiều lắm, nhưng nàng ít nhất là người hần thĩnh thoảng chịu chủ động triệu kiến.

Chỉ bằng một điểm này, nàng mới dám ở trước mặt Tạ Hoa Hồng nói mạnh miệng, bảo đảm có thể nói động Tam ca đến hậu cung đi, nhưng trên thực tế, chỉ bằng Tam ca đối nàng như vậy một chút xúu thiếu tình cảm, phải nói động đến hần.

Nàng nuốt nước miếng. Cùng Tam ca nói chuyện, hai chân nàng liền run lên, thật muốn yêu cầu cái gì, có thể phải nói nhắc lại mới được.

“Đứng lên đi.” Hần thấy nàng tại trong ngự thư phòng, trên mặt cũng không kinh ngạc, hiển nhiên sớm biết nàng đang đợi hần, đợi nàng đứng lên sau lại hỏi: “Gặp qua Thủy nhi rồi sao?”

Thủy nhi? Nhũ danh của Nữ nhân kia ?”Thấy.” Nàng ngoài ý muốn hần mở miệng trước hết hỏi cái này, này đưa tới bất mãn của nàng rồi.

“Ừ, lúc này coi như xong, lần tới đừng nữa đi phiền nàng.” Hần trực tiếp phân phó.

Cái gì? Sắc mặt nàng lập tức trưởng lên.”Tam ca đối với nàng không khỏi cưng chiều hơi quá, thậm chí ngay cả An Nghi cũng phải tránh nàng?”

Nàng tức giận. Trước kia nàng đi bộ qua hậu cung hần, tùy ý đối với Tàn phi của hần vênh mặt hất hàm sai khiến cũng không còn thấy hần nói lên một câu, này lại vì một Tạ Hoa Hồng muốn nàng tránh đi, này có thể khiến cho nàng không nhịn được.

Hần liếc nhìn nàng.”Trẫm nói liền làm theo đi!” Ý tứ chính là muốn nàng chớ rầy rà.

Không nghĩ tới Tam ca lại cưng chiều một nữ nhân đến mức này?”Phải Kia An Nghi liền tận lực đừng đi gặp nàng.”

Nàng cắn răng, không dám đụng nhau hần, chỉ có thể nhịn khí thôn thanh.”Chỉ là, hậu cung kia, An Nghi sẽ phải làm ơn Tam ca rồi.”

” Chuyện Hậu cung?” Hần nổi lên vẻ hứng thú.

Nói đến chánh sự rồi, nàng có chút khấn trương, không biết hần có thể đáp ứng hay không.”Đúng vậy a, hậu cung kia, tổng không tốt lâu dài coi thường chứ? Nhất là Hoàng Thái Hậu kia, chỉ là đã lâu không thấy, An Nghi phát hiện hoàng tẩu hình tiêu mảnh dẻ, gầy gò làm đau lòng người, nhất định là vì ngài thần thương sở trí.” Nàng cố ý đem Cao Ngọc Hiền nói xong cực kỳ đáng thương.

“Đó? Hoàng Thái Hậu vì trẫm như thế gầy gò hao tổn tinh thần à?” Hần vui vẻ, ánh mắt thậm chí tản mát ra nào đó vẻ hưng phấn .

“Đây là chuyện tự nhiên, nàng gối đầu một mình khó ngủ, ấy là sao trông mong ngài đi qua, tối nay ngài không bằng liền ——”

“An Nghi, đừng nói ahhh... Ta. Ta cũng không muốn làm khó Thái Thượng Hoàng!” Lúc này Cao Ngọc Hiền không kịp đợi thông báo, liền mặt không có chút máu chạy tiến vào, kinh hoàng luống cuống ngăn cản nàng nói tiếp.

“Hoàng tẩu, người tới vừa đúng lúc, ta đang vì người hướng Tam ca nói một chút, Tam ca nghe được người vì hần tiêu tụy không chịu nổi, tựa hồ rất không nở!” An Nghi nhìn thấy nàng cao hứng nói.

Cao Ngọc Hiền đại khí vừa kéo, đi về phía Nam Cung Sách nhìn lại. Hần đang nhìn chăm chăm nàng, trông mắt đen có hồn nở rộ tin tức đúng là không thôi, không thôi nàng sắp hài cốt không còn!

“Ta. Ta rất khỏe, thân thể khỏe mạnh, xin Thái Thượng Hoàng không cần lo lắng nô tì!” Nàng lập tức nói.

“Ta nói hoàng tẩu, ta khuyên người cũng đừng quá căng thẳng rồi, như vậy hàm súc nữa, nam nhân sẽ nhàm chán.” An Nghi cho là nàng cố gắng trang trọng, lạnh giọng nhắc nhở. Nàng nhưng là đặc biệt vì nàng mở cái miệng này, nữ nhân này cũng đừng không biết điều kéo chân sau nàng.

“Không phải vậy! Ta, ta chỉ phải Chỉ là.” Cao Ngọc Hiền cực kỳ hoảng sợ lắc đầu.

Nam Cung Sách đã là cười đến giống như giao ngọc rồi.”Nếu Hoàng Thái Hậu như thế trông mong trăm đi qua, kia trăm tối nay giống như ý của người đi!”

“Thái, Thái Thượng Hoàng.” Nàng xui lơ ngơ , toàn thân lại còn mãnh liệt rung động run .

An Nghi thấy thế, không khỏi kinh hãi.”Hoàng tẩu, người làm sao?”

“Ta. Ta.” Nàng e ngại đến nỗi ngay cả cánh môi cũng run rồi.

“Trẫm nhìn nàng là thật cao hứng, mà trẫm cũng thế, biết được thì ra là Hoàng Thái Hậu ‘ không biết sợ ’ như vậy, trẫm cảm thấy rất vui mừng, giỏi vô cùng a!” Hắn thần thái phấn khởi cười.

“Không biết sợ? Đây là ý gì?” An Nghi không biết thủ đoạn đối phó hậu cung của Thái Thượng Hoàng, không rõ chân tướng hỏi.

Hắn tiếp tục cười, nhưng lại cười đến ngay cả nàng đều không nhận được sống lưng lạnh cả người.

“Trẫm hôm nay tâm tình cực tốt, này đều dựa vào người, An Nghi, người thật không hổ là hảo muội tử của trẫm, cũng không uống trẫm đau người một cuộc.” Hắn niềm nở cười to.

An Nghi không có lưu ý đến Cao Ngọc Hiền kia bộ dáng làm sợ tới mức hồn, nhìn thấy hắn cười to, lại tán dương nàng như vậy, nghĩ kĩ : đây cũng là thật lòng hân hoan chứ? Không nghĩ tới mình thật có thể thuyết phục Tam ca. Nàng đang đắc ý dương dương hết sức, cuối cùng nhìn thấy Cao Ngọc Hiền run xương cũng mau giải tán, nụ cười không khỏi đông lạnh.

“Hoàng tẩu, này đều có thể bản công chúa giúp người hướng Tam ca lấy được ân sủng, người còn không mau đối với Tam ca tạ ơn.” Nàng bắt mắt mở miệng.

Này ngu ngốc rốt cuộc là thế nào? Tam ca nguyện ý đi qua, nàng lại lộ ra bộ dạng này sợ hãi, Tam ca thấy không đối khẩu vị mới là lạ!

“Ta không, không.” Cao Ngọc Hiền một câu nói cũng nói không hoàn toàn rồi.

“Thôi, khỏi phải tạ ơn, chỉ cần tối nay phục vụ trẫm tốt là được.” Hắn cười nói, xoay người sau lập tức kêu, “Lý Tam Trọng.”

“Nô tài ở đây.” Bên ngoài ngự thư phòng chờ đợi Lý Tam Trọng ứng tiếng vào bên trong.

“Đem Hoàng Thái Hậu mời về Phượng điện đi đi, tối nay chuẩn bị một chút, trẫm muốn nghỉ đêm Phượng điện.” Trong giọng nói bao hàm chờ đợi, tâm tư thật không tệ.

“Vâng” hắn muốn Nhân thượng trước nhắc lên đùi đã sớm mềm, không cách nào đi lại của Hoàng Thái Hậu, đem lấy nàng rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Lý Tam Trọng tâm nghĩ, chủ tử lần trước mắt công phu không thể trừ nàng, không ngờ tới An Nghi công chúa, lại giúp đại ân, nhìn vết cười trên khuôn mặt chủ tử giờ phút này, căn bản là khắc sâu đến giấu cũng không giấu được rồi.

Cao Ngọc Hiền bị”Áp” trở về Phượng điện đợi làm thịt, An Nghi không khỏi nhú mày. Hoàng tẩu đây là chuyện gì xảy ra? Trước kia không phải vô dụng như vậy, tại sao vừa đến Trường Sa khấn trương, chẳng lẽ là do cái đó Tạ Hoa Hồng đề hay sao? Nữ nhân kia thật có khủng bố như vậy, để cho nàng liên tranh thủ tình cảm cũng không dám?

Nếu là như vậy, quả thật hoang đường!

“An Nghi, người giúp trẫm làm chuyện tốt, làm trẫm vô cùng vui sướng, người nói một chút, muốn trẫm phần thưởng người cái gì?” Hắc Long Tâm cực kỳ vui mừng a!

An Nghi mừng vô cùng. Khó được hắn lại như thế vẻ mặt ôn hoà, còn muốn thưởng nàng, chỉ là, hắn sẵn có ý cứng chiêu hoàng tẩu, cần gì phải nàng mở miệng nói tốt cho người mới đi, chuyện này không đúng lắm à?

“Tam ca trước không đi hoàng tẩu, là có cái gì băn khoăn?” Nàng không nhận được thử hỏi.

“Đúng vậy a, còn không phải là Thủy nhi của trẫm, nàng đối với chuyện này nhưng là ý kiến nhiều a!” Buổi tối có bữa tiệc lớn nhưng hưởng dụng, tâm tình của hắn vừa đúng, nàng hỏi cái gì, hắn liền đáp.

Nhưng này lời nói nghe vào trong tai An Nghi, đáng giận.”Lại là nữ nhân này! Bằng nàng như thế nào dám ngăn cản ngài đến hậu cung, đồ phụ này nên chém!” Nàng thốt ra ra.

Bỗng chốc, người nào đó biến sắc mặt.

“Người nói cái gì?” Thanh âm hắn lạnh lẽo.

Nàng thoáng chốc kinh hãi.”Ta, ta là nói, cô gái này, Tam ca không nên nuông chiều. . . .” Càng nói, thanh âm càng thêm kinh hãi, bởi vì khuôn mặt nam nhân trước mặt sắc đã chìm như vực sâu, kinh khủng dọa người.

“Trẫm niệm tình người mới vừa cống hiến, lúc này cũng không cùng người so đo, đi ra ngoài đi!” Hắn lạnh giọng đuổi người.

Nàng há mồm nghĩ nói thêm gì nữa, nhìn hắn đã xanh mét trước mặt, một chữ cũng không dám nhắc lại, tìm hồi hộp nhảy rộn ngực, bước nhanh đi ra ngoài.

“Đợi chút, trở lại!” Nam Cung Sách chợt quát lên.

An Nghi cả kinh, nín thở quay đầu lại.”Tam ca?”

“Là người đựng khăn này hay sao?” Hắn chỉ vào khăn trên ngực áo bị nàng ném xuống.

“Ách. . . . An Nghi tò mò, nhìn qua.” Nàng thừa nhận.

“Đáng chết!” Hắn nổi giận.

Nàng bị sợ tới mức cả người bắn lên.”Này, đây chỉ là một cái túi công thô khăn không phải sao?” Vì sao không thể đựng vào?

“Cầm mềm , người dám dơ bẩn vật này!”

Tuy nói hắn thích sạch sẽ, nhưng chỉ là cái khăn tắm thường nàng đựng, sao liền dơ bẩn rồi hả?

Hắn ít khi đối với nàng lời nói mau lẹ như thế, nàng bị dọa sợ.”An Nghi không phải cố ý muốn đựng, cái này cho người đem giặt!” Nàng chạy lên phía trước, đưa tay muốn cầm khăn kia.

“Người nào cho người đựng vào hay sao?” Hắn quả thật nổi trận lôi đình rồi.

Nàng sợ tới mức rút tay.

“Lý Tam Trọng, Lý Tam Trọng!” Hắn hô to.

Không bao lâu, một thái giám kinh hoàng vào bên trong.”Khởi bẩm Thái Thượng Hoàng, Lý công công tự mình đưa Hoàng Thái Hậu trở về, mới vừa đi, ngài quên sao?”

Hắn trợn mắt trừng người.”Đúng vậy a, người được đẩy thẳng nhóc nhấc nhở trẫm mau quên, này miệng phải, người tới, này đem nô tài mang xuống thưởng miệng, cút!”

Thái giám kinh hãi. Mới vừa lúc Lý công công rời đi, không phải mới nói chủ tử hôm nay tâm tình cực hảo, mọi người trực ban có thể dễ dàng chút, thế nào mới một hồi công phu liền heo dề biến sắc?

Mắt thấy bị bắt đi ra ngoài, An Nghi cả kinh mở rộng mắt, lần này hiểu mình gặp đại họa rồi.

“Tam ca. Đúng , đúng, ta không biết vật này không thể đựng vào, nếu không, ta tự mình thêu một cái cho ngài, bảo đảm thêu phải hơn cái này!” Nàng vội vàng nói.

“Người thêu một cái?” Nam Cung Sách cười lạnh.”Người thêu có thể so sánh mà vượt qua Thủy nhi của trẫm làm sao?” Hắn vẻ mặt tràn đầy khinh thường.

Nàng ngạc nhiên. Thì ra là kia khăn là Tạ Hoa Hồng làm, thế mà nhưng hắn lại phải đối nàng giận dữ?”Này khăn thủ công cũng không tốt lắm, An Nghi như thế nào so ra kém nàng?” Nàng cũng là người kiêu ngạo, ắt hẳn không được buồn bực nói.

Lúc này Lý Tam Trọng vừa đứng chạy về, sau khi biết được nguyên nhân Thái Thượng Hoàng nổi giận, âm thầm kêu hồngбет.

Khối khăn kia chủ tử cũng không cho người ta đụng, chẳng có thể so với hoàn bội Linh Đàng trên mảnh Hoài Ngọc hân tặng cho tiểu thư, nếu là có người không có mắt đụng nó, không chết cũng bị thương, xem ra vị công chúa này bình thường rất được Thái Thượng Hoàng yêu thích, lúc này cũng muốn gặp xui xẻo rồi.

Nam Cung Sách ngấm thấy cận thân thái giám trở lại, lập tức phân phó, “Dẫn người đi xuống, tay nào đụng vào, liền đánh tay ấy, đánh tới thấy máu mới thôi!”

An Nghi hoảng sợ.”Tam ca ——”

“Dẫn đi!” Cặp mắt hân nhìn chăm chămkhăn mùi soa bị bẩn, không nhịn được phát tay, vốn là tâm tình tốt đã bị phá hư hầu như không còn.

“Công chúa, chúng ta đi thôi!” Lý Tam Trọng bắt đắc dĩ hướng nàng nói.

Nhưng nàng đã quỳ trên mặt đất khóc rồi.”Tam ca chẳng lẽ muốn phế tay An Nghi? Tâm ngài thật ngoan a!”

Nam Cung Sách trợn mắt ngó nàng đi, từ từ, ánh mắt hân lại phức tạp, sợ run một hồi lâu sau, thở dài.

“Lý Tam Trọng, dẫn đi đi, không cần thấy máu, đánh năm bản.”

“Vâng” hân không ngoài ý biến chuyển. Chủ tử đối với An Nghi công chúa so với người bình thường tha thứ, mà nên cùng một dạng đồ có liên quan thôi.

An Nghi giữ được đôi tay, vẽn vẽn chịu đánh một ít, tiếng khóc nhỏ lại, chỉ là tức giận lại sâu hơn.

Đều là Tạ Hoa Hồng nữ nhân kia khai ra họa, hận này, nàng sẽ không quên đấy!

2. Chương 2

Câu chuyện trong bức tranh

Ngày này vào nửa đêm, Cao Ngọc Hiền tóc tai bù xù, kinh hoàng luống cuống chạy đến tìm Tạ Hoa Hồng.

“Tỷ tỷ, người phải cứu ——” nàng cầm chặt tay của nàng không thả, bộ dáng kia đã gần như bên bờ sắp sụp đổ.

“Hoàng Thái Hậu, ngài thể nào chạy tới, hôm nay trời lạnh, ngài mau trở lại trong Phượng điện giữ cho ấm chút.” Xuân Phong cô cô đột nhiên xuất hiện, ngăn trở nàng cầu cứu.

Nàng sớm lấy được chỉ thị, không cho tiểu thư bị bất kỳ quấy rầy.

Cao Ngọc Hiền vừa thấy được nàng, sắc mặt từ trắng chuyển xanh, cả người tuyệt vọng đến muốn bất tỉnh.”Người, người.”

“Hoàng Thái Hậu đây là muốn nô tỳ tự mình đưa ngài trở về sao?” Xuân Phong cô cô cười hỏi.

Nàng nắm ngực, mãnh lực lắc đầu.

Xuân Phong cô cô cười lạnh.”Hoàng Thái Hậu, nhìn ngày này, nô tỳ nhắc nhở ngài, sớm đi trở về, Hàn Phong mặc dù lãnh bất trí hủy đi gân cốt, nhưng là phong tuyết càng lớn, nô tỳ sợ ngài sẽ không chịu nổi a!” Nàng đây là đang ám hiệu nàng, nếu chịu không kinh động người khác ngoan ngoan trở về, tử trạng không đến nỗi quá thảm, bằng không. Hậu quả tự không cần nói thêm nữa.

Cao Ngọc Hiền yế nào nghe không hiểu, thần sắc đã lộ vẻ sầu thảm, nghiễm nhiên như cha mẹ chết rồi.

“Xuân Phong cô cô, tối nay thật có gió tuyết xuống rồi hả ?” Tạ Hoa Hồng mặt lạnhhỏi.

“Đúng vậy a, hơn nữa gió lớn tuyết lớn, tiểu thư tốt nhất cũng là núp ở trong biệt điện, tránh cho chịu rét.”

“Là như thế này a.”

“Đi thôi, Hoàng Thái Hậu, nô tỳ tự mình đưa ngài đi về.” Xuân Phong cô cô hướng Cao Ngọc Hiền cười.

Nàng run rẩy, vạn lần không muốn cũng phải rời đi, nếu không kết quả càng thêm thê thảm, nam nhân kia sẽ không bỏ qua nàng.

“Đợi chút.” Tạ Hoa Hồng kêu người.

“Tiểu thư còn có chỉ thị sao?” Xuân Phong cô cô xoay người lại hỏi. Nàng nhưng là vợ và đưa người trở về Phụng điện, sau đó chủ tử đã đến, nếu không thấy người đến, tính khí này trách phạt xuống dưới, người liên can có thể đắc tội.

“Hoàng Thái Hậu mới vừa rồi là không phải muốn nói với ta cái gì?” Tạ Hoa Hồng hỏi Cao Ngọc Hiền.

Khóe miệng nàng phát run, há mồm muốn cầu cứu, nhưng thấy đến ánh mắt cảnh cáo của Xuân Phong cô cô, nước miếng nuốt xuống, lắc đầu.

“Không có gì, ngủ trưa gặp cơn ác mộng, nhất thời hốt hoảng chạy tới nói xằng nói bậy rồi. Tỷ tỷ, cũng đừng trách móc rồi.” Nàng cơ hồ vạn niệm đều thành tro.

Tạ Hoa Hồng lúc này mới mỉm cười.”Thì ra là như vậy, vậy quá hoàng hậu mau trở về đi thôi, sau khi trở về thuận tiện ăn viên Định Thần Đan, an thần, sẽ không có chuyện gì .”

Cao Ngọc Hiền lệ nuốt vào bụng, thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

Xuân Phong cô cô lập tức muốn đuổi theo, Tạ Hoa Hồng lại mở miệng nói: “Xuân Phong cô cô, Hoàng Thái Hậu không cần người tiễn chính nàng trở về là được rồi, chỉ là mời tự mình người đi một chuyến Thái Thượng Hoàng kia, chuyển cáo hân, nếu khí hậu chợt biến, ta sợ lạnh, một người ngủ sợ đông lạnh, xin hân nửa đêm cần phải tới đây, để giữa sáng mai ta đông lạnh thành cương thi!”

Thân thể của nàng thoáng cứng đờ. Đây không phải là lại diệt chủ tử sung sướng rồi hả? Nàng không dám nghĩ, mình nếu đem chuyện này bẩm báo lên, biểu tình chủ tử sẽ là như thế nào?

Mà Cao Ngọc Hiền nghe vậy còn lại là mừng rỡ.

“Ách. Tối nay do nô tỳ cùng với ngài không tốt sao?” Xuân Phong cô cô không cam lòng, run giọng hỏi.

Tạ Hoa Hồng lắc tay, sắc mặt lạnh nhạt.”Cứ như vậy bẩm báo đi, có tới hay không, liền nhìn Thái Thượng Hoàng ý tứ.”

Xuân Phong cô cô trên mặt gió xuân không đứng lên rồi. Tiểu thư “Dạy dỗ” chủ tử, là càng tới càng tỉnh minh, chủ tử sợ là thật gặp phải khắc tinh.

Chủ nhân Li cung mấy ngày nay tâm tình quá tệ, một chuyện tốt bị ngăn cản, tức giận không chỗ phát lửa giận không ngừng ở bành trướng, đổ lên đầu thái giám hầu hạ bên cạnh, cung nữ không ít người vô cớ bị phạt, Trương Anh Phát không hiểu bị mắng đi, liền quan viên xaau dựng tân cung cũng gặp phải liên lụy, đêm qua vô duyên vô cớ mất chức, công phu giận chó đánh mèo của hân khiến mọi người ôm lấy đầu, sợ một khắc nào đầu không ngừng liền rơi xuống!

Ngay trong thời kì cực tệ này, cố tình ——

Bên trong điện Li cung, một tiểu cung nữ ngồi chồm hổm trên mặt đất bụm mặt khóc đến thương tâm.

“Mau đừng khóc, tiểu thư đến rồi!” Bên cạnh nàng một cung nữ hơi lớn tuổi nhắc nhở.

Tiểu cung nữ kia vợ vàng gạt lệ ngừng đầu, quả nhiên nhìn thấy cứu tinh đang ở trước mặt.”Tiểu thư.”

“Nghe nói người đã gây họa?” Tạ Hoa Hồng đồng tình hỏi. Nàng mới vừa rồi đang cùng Tiểu Hoa chơi đùa, có người vợ vàng hấp tấp đi cầu giúp, nàng cứ tới đây nhìn một chút.

Tiểu cung nữ nghe vậy, đau buồn, sợ gạt đầu lại khóc nữa.

“Mau đừng khóc, nói cho ta biết, người gây cái gì họa?” Nhận không ra người khóc thút thít, nàng nóng lòng hỏi.

Tiểu cung nữ vẽ mặt đưa đám, chỉ hướng một bức họa trên bàn.”Nô tỳ quét dọn thì không cẩn thận hắt nước lên trên.”

“Đó? Tranh này có lai lịch gì, vẩy nước tại sao để cho người sợ hãi như vậy?” Nàng hỏi, hướng trước bức họa kia đi tới.

“Tranh này là Thái Thượng Hoàng trân quý, một bức hân yêu thích nhất.” Tiểu cung nữ run rẩy giải thích.

“Vậy sao.” Tầm mắt nàng để mắt tới bức tranh kia, trong nháy mắt trái tim của nàng giống như là sắp rơi vách đá, nhói lên.

Đây là một bức tranh vẽ người, người được vẽ trong tranh khéo cười tươi đẹp làm sao đứng ở trước một tòa đình, phía sau là núi cao trùng điệp mờ mịt sâu xa.

Cô gái mặt tròn, đôi mày thanh tú mang theo một cổ ngây thơ, sắc môi trang điểm kiêu nhược Chi Lan, mấy đoá hoa lài bay xuống làn váy, dáng người Phong Nhã, rất có khí độ Thanh Hoa Xuất Trần.

Vậy mà, chẳng may, một vệt nước vẩy vào làn váy, mê đi cánh hoa.

Trái tim của nàng lại co rút nhanh, vì sao nhìn thấy bức họa này làm nàng như vậy cảm thấy khó chịu như vậy?

“Tiểu thư, đây là nhiều năm trước Thái Thượng Hoàng cho người vẽ, trước kia ở kinh thành thì hân thường trắng đêm nhìn chăm chăm bức họa này, đối với nó là yêu không buông tay. Thái Thượng Hoàng gần đây ít đụng bức họa này rồi, nô tỳ thấy nó tích bụi, nhiều chuyện làm việc thừa, vậy mà lại gây họa. Lại tình cờ gặp chủ tử tâm tình không tốt, mạng nhỏ của nô tỳ sợ là khó giữ được.” Tiểu cung nữ tiếp tục nước mắt rùng rùng không ngừng.

Tạ Hoa Hồng tâm tư hỗn loạn, nàng đối với tiếng khóc đã mất điếc tai ngơ rồi, hai mắt không nhìn được nhìn chăm chăm người trong bức họa, phát giác người này thật quen mặt, giống như là đã gặp nơi nào.

Cô gái này giống ai đây? Đến tột cùng, giống ai đây?

Nàng ở trong đầu mơ hồ tìm kiếm một đạo hình bóng quen thuộc.

Chợt, nàng hô lên một tiếng, “An Nghi công chúa?”

“Ngài cũng cảm thấy giống như sao? Chúng ta đã gặp cũng cho là như thế, ánh mắt của cô gái này cơ hồ cùng An Nghi công chúa giống như một khuôn mẫu in ra.” Tiểu cung nữ nghe nàng la như vậy, gật đầu nói.

Bỗng chốc, trái tim của nàng đập cuồn cuộn loạn.”Người nói, Thái Thượng Hoàng thích nhất bức họa này? Thường trắng đêm nhìn chăm chăm sao?”

“. Đúng vậy a.” Tiểu thư vì sao đột nhiên kích động?

“Vậy hân thường ngày có hay không cũng rất thương yêu An Nghi công chúa?” Nàng hỏi.

“Cái này sao, phải, chủ tử có lúc cũng sẽ nhìn chăm chăm công chúa không nói thật lâu, đúng rồi, ánh mắt kia tựa như nhìn chăm chăm ngài, không đúng. Lúc ánh mắt chủ tử nhìn chăm chăm ngài còn là cùng công chúa bất đồng.” Tiểu cung nữ suy nghĩ một chút còn nói.

Ánh mắt chủ tử nhìn chăm chăm tiểu thư nóng bỏng hơn nhiều, giống như muốn tiểu thư cột vào tâm mình, lúc nào cũng nhìn chăm chăm, một khắc không thả, nhưng lời nói này nàng ngượng ngùng nói xong quá trực tiếp, tiểu thư dễ dàng xấu hổ, sợ nói rước lấy lúng túng.

“Khác ở chỗ nào?” Tạ Hoa Hồng cũng truy vấn.

“Ngài là nữ nhân của Thái Thượng Hoàng, mà An Nghi công chúa là muội muội nha, hai người đương nhiên là có chỗ bất đồng.” Tiểu cung nữ hàm súc giải thích.

Ai ngờ, Tạ Hoa Hồng nghe lại sắc mặt tái biến.”Như thế nào như vậy.”

“Tiểu thư, đây là thế nào?” Tiểu cung nữ thấy nàng thần sắc nặng nề, không nhìn được kinh hãi hỏi.

“Thái Thượng Hoàng. Hân.” Hân lại thích muội muội của mình?

Khó trách nam nhân kia tính tình vụn vặt như thế, hỉ nộ vô thường, nguyên lai là yêu người không nên yêu, cho nên hận đời, người dĩ nhiên âm dương quái khí!

Trong lúc vô tình phát hiện cái bí mật kinh người này, nàng thất vọng không dứt, tâm tình cũng trở nên nặng nề. Hẳn thích là An Nghi, nàng đây? Chẳng lẽ là yêu không được muội muội của mình, cho nên hẳn coi thành vật thay thế của An Nghi?

Tạ Hoa Hồng càng nghĩ càng lòng chua xót. Hẳn có thể nào như thế. Có thể nào coi nàng như vật thay thế? Nàng Tạ Hoa Hồng không cần là hẳn thích nhất, nhưng vật thay thế. Thật đã thương người a!

“Ta. Cùng An Nghi công chúa giống như nhau sao?” Nàng khổ sở hướng tiểu cung nữ chứng thực.

“Trừ bên ngoài mắt cũng tròn trịa, còn lại không giống a, hơn nữa nếu muốn nói như, nô tỳ cũng cảm thấy ngài tương đối giống như nữ nhân trong bức họa kia, ngài mặt tròn, cô gái trong bức vẽ cũng thế.” Tiểu cung nữ không hiểu biết nàng vì sao hỏi như thế, nhưng vẫn là chỉ vào bức họa nghiêm túc trả lời.

“Không phải mặt tròn tựa như.” Nàng gương mặt như đưa đám, xoay người muốn rời đi.

“Tiểu thư!” Thấy nàng phải đi, tiểu cung nữ lại phát ra tiếng khóc rồi.

Nhớ tới mục đích tiểu cung nữ sai người tìm nàng tới, nàng quay người lại, miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười mà nói: “Người yên tâm, bức trang ta trước mang đi, đã nói nước này là ta không cần thận đội lên, người sẽ không có việc gì.” Nói xong, lấy bức vẽ, mắt hồng rời đi.

Trước ngự thất, nữ nhân tuôn lệ.

Mà nam nhân còn lại là nằm nghiêng trên giường, hai mắt tê quỳnh mà nhìn chằm chằm vào bức họa nàng cầm trong tay .

Hắn mặc dù yên lặng không nói, nhưng trái tim có một đám một ngọn lửa hưng phấn đang nhúc nhích.

Rốt cuộc rồi sao? Rốt cuộc đợi đến ngày này rồi sao?

“Tranh này dơ bẩn liền dơ bẩn, dù sao, trẫm không cần.” Đợi nữ nhân khóc một lát, hắn nói, giọng nói kia lộ ra một chút áp lực.

Có nàng chân thật, liền không cần phải thấy vật nhớ người nữa rồi, tranh này, không cần.

Nữ nhân lệ trôi càng nhiều hơn, nghĩ thầm đó là bởi vì An Nghi công chúa tới Trường Sa, cho nên không cần.

Đây là cực vui mà khóc sao? Thấy nàng khóc mưa phùn bay tán loạn, trong lồng ngực cứng rắn của hắn một giọt lệ rơi, cũng không khỏi trở nên như nước mùa xuân nhộn nhạo.

Hắn dời thân trở lại, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực. Ai, nữ nhân này sau khi nhìn thấy bức họa của mình, rốt cuộc nhớ lại quá khứ rồi sao?

Nếu là như vậy, nàng nên sẽ nhớ lại mình thua thiệt hắn bao nhiêu, vì nàng, hắn kiếp trước cô tuyệt, yên lặng vô gian mấy trăm năm.

“Tiểu Thủy nhi của Trẫm a.” Hắn thở khẽ, một luồng gió xuân phất qua tim của hắn, vô cùng cảm khái, cũng thâm tình ngàn vạn. Nữ nhân ở trong ngực hắn khóc đến bi thương.”Nói cho trẫm, nhìn bức họa này, người nghĩ cái gì?” Hắn ôn nhu hỏi.

Vì tưởng niệm nàng, hắn vận dụng ít nhất trăm vị họa sĩ, do hắn miêu tả, trải qua hơn mười lần sửa đổi, mới miêu tả ra tướng mạo tiểu Thủy nhi , tương tự này đã đến gần Cửu Thành rồi.

Mà đến tốt cùng để cho nàng nhớ lại bao nhiêu, hẳn thật tò mò.

“Ngài còn hỏi? Chuyện này vụn vặt không thể, ngài nếu thật tâm yêu, cũng nên buông tha!” Nàng đột nhiên lông mày nhíu lại.

“Người nói cái gì?” Hắn thân thể chấn động. Nữ nhân này muốn hắn buông tha?

“Đây là nghịch thiên, không được!” Tạ Hoa Hồng tức giận.

Ánh mắt hắn bỗng chốc nheo lại.”Người sợ Thiên Khiển, cho nên ngăn cản trăm?” Nữ nhân này lại dám vì chuyện nhỏ này, muốn cô phụ hắn mấy trăm năm qua chờ đợi!

Trong lòng hắn nhu tình đảo mắt tan thành mây khói, thay vào đó là tràn ngập tức giận.

“Thiên Khiển là rất đáng sợ, chẳng lẽ ngài không sợ?” Nàng nhìn chằm chằm hắn.

“Trăm sợ cái gì?” Hắn nổi giận hỏi.

Nàng mặt lộ vẻ kinh ngạc.”Đúng vậy a, ngài cái gì cũng không sợ, ngài là bại hoại!” Nàng nhin không được mà mắng.

Nam Cung Sách giận dữ, gân xanh nổi lên. Uống hắn yêu nàng tận xương, chính mình mấy trăm năm là uống phí một cuộc!

“Chính ngài không sợ, chẳng lẽ sẽ không sợ An Nghi công chúa bởi vì ngài vất vả, cũng gặp phải ông trời trách phạt?” Nàng không thể nhin được nữa quát.

Hắn sững sốt, hai hàng lông mày gộp lên, liềm trở về vẻ giận dữ.”Người nói An Nghi làm cái gì?”

Tạ Hoa Hồng ngạnh ngạnh, không khỏi lại rơi lệ rồi.”Ngài biết rõ còn hỏi, ta là cô cô ngài, thế nhưng coi là họ hàng xa thì cũng thôi đi, nhưng An Nghi công chúa, nàng nhưng là thân muội muội của ngài a, ngài coi như cuồng nữa, nịnh nữa, cũng không thể nghịch thiên nghịch luân, cưỡng bức muội muội của mình!” Nàng chỉ trích.

Hắn nhất thời xoay chuyển ánh mắt. Nguyên lai là có chuyện như vậy!

Trong lòng hắn dâng lên nhẹ nhẹ thất vọng. Nàng cuối cùng không có nhớ lại bất cứ chuyện gì

“Người chính là vì chuyện này ở trước mặt trăm khóc?” Ánh mắt hắn chuyển lạnh rồi.

“Này. Đây cũng không phải chuyện nhỏ, ngài nếu không diệt phần tâm tư này, cuối cùng sẽ hại người hại mình!” Nàng đỏ mặt nói.

“Trăm đây là sẽ hại người nào?”

Cực độ thất vọng đi qua, hắn đáy mắt thoáng qua hứng thú , bên môi cũng trôi lên mỉm cười, bởi vì, nàng vốn muốn hắn công bằng đối xử tử tế hậu cung nữ nhân, ghen, điều này có thể không để cho hắn cảm thấy vui mừng đây? Chẳng lẽ là hắn trong khoảng thời gian này vô tri vô giác dạy bảo, để cho nàng rốt cuộc có chút tiến bộ?

“Còn không phải là An Nghi công chúa sẽ gặp hại, nếu không còn có ai?” Nàng hai má phồng lên mà nói.

“Đó cũng là chuyện của An Nghi, người khóc cái gì?” Hắn đến gần nàng, đối với nàng lộ ra nụ cười lúm đồng tiền mê người.

“Ta khóc là bởi vì. Ngài có thể nào coi ta là vật thay thế của An Nghi?” Nàng nắm thật chặt vật trong tay, bức họa kia bất tri bất giác bị nàng bóp nhủ.

“Vật thay thế?” Hắn mắt liếc bức họa kia vốn chỉ là dính chút nước, giờ bị nàng toàn bộ phá hủy.

Càng ngày càng có ý tứ rồi, đây rốt cuộc ai mới là vật thay thế của người nào?

“Ngài không chiếm được An Nghi công chúa, cho nên, cho nên đối với ta.” Nàng cổ họng co rút nhanh, gò má nóng lên, khổ sở nói không được nữa.

“Đối với người như thế nào?” Hắn cười đến nhưng là xuân về hoa nở đấy.

Nàng lông mi bất an nháy.”Ta cùng với ánh mắt An Nghi của công chúa rất giống, cũng chéch tròn.”

“Ừ.” Hắn gật đầu một cái.

Nàng tâm lạnh hơn.”Mọi người đều nói, ngài đối với An Nghi công chúa đặc biệt. Hữu ái, rồi ngài lại không thể đối với nàng có hành động, liền dời tình đến trên người ta, đối với ta mới có thể cực kỳ dễ dàng tha thứ, ngài thật ra thì. Thật ra thì thích là An Nghi công chúa không phải là ta!”

“Vậy không được sao?” Hấn cười liếc nhìn nàng.

“Ngài. Ngài không phủ nhận sao?” Nàng mong đợi nói việc này rồi, hấn ít nhất ngoài miệng sẽ bác bỏ, nhưng hấn lại không có, làm nàng thất vọng.

“Người cũng đã cho rằng như vậy, mặc cho trăm nói rách miệng, chỉ sợ cũng là uống phí ? Dù sao, trăm tùy tâm sở dục, cho dù muốn thân muội muội thì như thế nào ——”

“Tuyệt đối không thể!” Nàng rống to.

” Tuyệt đối không thể?” Hấn chứa cười.

“Dĩ nhiên không thể, ngài sẽ bị người trong thiên hạ tức giận mắng đấy!”

“Người cho rằng trăm quan tâm cái này?” Hấn hừ cười.

Tạ Hoa Hồng nhụt chí không thôi. Người này từ trước đến giờ đem dư luận làm thành gió bên tai, như thế nào lại dễ ỷ?

“Ngài chẳng lẽ thì không thể bỏ ý niệm này đi sao?” Nàng thay đổi khẩu cầu hỏi.

“Trừ phi người cho trăm một lý do tại sao không thể đụng An Nghi, nhớ, lý do này tốt nhất đồng dạng điểm, chớ nói nữa cái gì nghịch thiên nghịch luân, chịu hết người trong thiên hạ chỉ trích lời nói ngu xuẩn.”

“Ngài. Ngài có ta rồi.” Nàng chớp chớp mắt to tròn, hai cái tay xoắn tới xoắn đi, then thùng nửa ngày, rốt cuộc nói.

“Người? Một vật thay thế?” Hấn lúc chợt cười lạnh.

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt phồng lên.”Vật thay thế thì như thế nào, ngài thật không yêu thích ta sao?”

“Cũng không phải là không thích, chỉ là, người liền cam nguyện làm bóng dáng của An Nghi?” Hấn cười đến ác ý.

Chọc ghẹo nữ nhân này tương đối thú vị, cũng làm cho người có chút khoái cảm trả thù, ai bảo nàng dám để cho hấn thất ý như vậy, mới vừa còn một lần vì mình này mấy trăm năm yêu thâm mà hối tiếc, nàng không để cho hấn tốt hơn, cũng đừng mơ tưởng trôi qua thoải mái, đây là nàng tự tìm!

Nàng rũ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thành một tấm giấy trắng rồi, thần thái kia bi tình uất ức.

“Như thế nào?” Hấn thái độ vẫn như cũ hời hợt, khiến cho người hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta.”

“Thế nào? Ngẫm lại vẫn là không cam nguyện sao? Vậy không bằng khiến trăm bỏ qua đồ dỏm, theo đuổi thật ——”

“Nguyện ý, ta nguyện ý. Chỉ cần ngài chớ làm ra chuyện nghịch thiên nghịch luân là được!” Nàng lập tức nói.

“Như vậy vậy sao.” Hai mắt phượng lưu quang bốn phía, giờ phút này có thể nói là hình dung không ra sung sướng.

“Kia đến đây đi.” Hấn ầm áp hơi thở gần sát cổ của nàng rồi.”Người phải thực hiện trách nhiệm làm vật thay thế a!” Hấn kiều diễm mập mờ mà nói.

“Trách nhiệm?” Trái tim của nàng mau nhảy ra ngực rồi.

“Ừ, trách nhiệm thỏa mãn trăm.” Thanh âm của hấn thô sá lên, tràn đầy mong đợi.

“Ngài muốn ta liền tại trên giường. Cũng trở thành thể thân của An Nghi?” Nàng thoảng chốc hốc mắt bạo hồng rồi.

Ngón tay nam nhân lướt qua cổ nàng.”Đương nhiên như thế, nếu không, trẫm muốn người có ích lợi gì?”

“Ngài!” Đây vốn là tư vị làm người ta mặt hồng tim đập, vào lúc này trở nên khổ sở không chịu nổi, trong lòng nàng bị đâm kích được mơ hồ thấy đau. Đây quá đả thương người đi!

“Không lời muốn nói, người có thể cự tuyệt.” Môi của hắn lấy tốc độ cực kỳ chậm rãi, theo chớp mũi của nàng, nhân trung, khóe môi một đường đi xuống.

Nàng cơ hồ bị ánh mắt hắn khiêu khích nuốt mất, sau đó, hài cốt không còn!

Trái tim của nàng thùng thùng chấn động vang.”Ngài.”

“Cự tuyệt đi, người cự tuyệt thôi.” Môi của hắn rơi vào cổ họng nàng.

“Không. Ta không thể để cho ngài giết hại An Nghi công chúa!”

“Vậy là người nguyện ý hy sinh, thật sự là quá tốt. Người đừng trách trẫm độc ác!”

Hắn cong người xuống, tư thế giãy xéo người kia không thể đỡ, đồng thời không khỏi vô cùng may mắn, đời này trái tim của nàng đủ mạnh, chịu được hắn mưa gió xâm nhập.

Chuyện hôm nay, cộng thêm nàng ngăn cản hắn lăng trì Cao Ngọc Hiền thù mới hận cũ, hợp với vài món Băng Phong Thiên Lý ác khí, liền đều giải quyết thôi.

Một đêm này, khó được khiến hắn vô cùng sung sướng.

3. Chương 3

Một biển dấm chua

Không thể thuận lợi”Lâm hạnh” Cao Ngọc Hiền, một đoạn thời gian Nam Cung Sách tâm tình thật ác liệt, chỉ là, hôm nay cũng là giống như cả vùng đất hồi xuân, bộ dáng thoải mái vô cùng, đặc biệt cho đòi hậu cung tụ tập cùng ăn.

Trên bàn dài, hắn ngồi ở trung tâm, An Nghi ngồi bên tay trái hắn, Tạ Hoa Hồng là bên phải, tiếp theo là Cao Ngọc Hiền cùng hậu phi theo thứ tự mà ngồi.

Trong bữa tiệc không khí quý dị, trừ Nam Cung Sách một người cười đến như mọc xuân phong, đám người còn lại không khỏi như đứng đông lạnh, ai cũng không có tâm hưởng dụng đồ ăn.

Cao Ngọc Hiền cùng hậu phi bị hắn dọa sợ rồi, tất nhiên không cần phải nói, mà An Nghi, tay vừa mới giữ được, sợ hãi còn lại, muốn cười cũng cười không ra được.

Khác Tạ Hoa Hồng hôm qua bị giày vò cả đêm, sắc mặt tái nhợt, thấy An Nghi bị cố ý an bài vị trí ngồi ở bên người hắn, không khỏi vừa lo tâm lo lắng. Hai người đến gần như vậy, nam nhân kia có thể hay không cầm giữ không được lại có suy nghĩ không chính đáng?

“Dùng bữa đi!” Nam Cung Sách giờ đưa lên, tự mình chọn thịt cá, nhìn phương hướng tựa hồ muốn đưa vào trong chén An Nghi, nhưng lại cố người gan lớn chặn lại.

“Thịt cá này thần nữ thích ăn, cho ta đi!” Tạ Hoa Hồng nhắm mắt yêu cầu.

Hắn mặt”Kinh ngạc”.”Người cái này là làm cái gì? Muốn ăn chính mình có thể gấp.”

“Thần nữ. Liền thích ăn miếng trên đĩa người kia.” Nàng nhỏ giọng nói.

Hắn chặc chặc dao động ngẩng đầu lên.”Cái người nữ nhân này thiệt là, như vậy cũng ghen, An Nghi nhưng là muội muội của trẫm a!” Hắn cố ý đem hai chữ muội muội nói to lên.

Nàng cắn răng trừng người.”Ngài!” Người này là cố ý sao?

“Thế nào, người liền nhất định muốn trên đĩa của trẫm hay sao?” Hấn làm bộ không nhìn thấy tức giận trong mắt nàng .

“Đúng!”

“Vậy. Được rồi, ai bảo người là tiểu trùng tử trẫm yêu thích, miếng thịt cá này liền ——”

“Tam ca, ngài vừa là vì ta gấp , có thể nào lại đổi người, đây là muốn người chê cười ta sao?” An Nghi lập tức tức giận mà nói.

Nam Cung Sách liếc về hướng bốn phía, quả nhiên nhìn thấy chúng nữ đều căm giận mà nhìn chằm chằm vào thịt cá trên chiếc đĩa hấn. Nếu bỏ vào trong chén tiểu trùng tử, nhất định sẽ vì nàng rước lấy nhiều người tức giận.

“Thủy nhi a, người cũng nghe thấy rồi, thật muốn sao? Không bằng thì cho An Nghi đi ——”

“Không được!” Tạ Hoa Hồng đầu chịu. An Nghi công chúa cùng những người khác không biết chuyện, nam nhân này không có tốt bụng, nàng mới không thể để cho hấn tạo cơ hội cùng An Nghi công chúa thân cận.

“Tạ Hoa Hồng, cái người này ghen tỵ cũng không tránh khỏi quá mức thái quá! Tam ca, ngài cũng không thể để cho nàng tiếp tục như vậy, thịt cá này vốn chính là phải cho ta , ta không để cho!” An Nghi đơn giản chỉ cần đem thịt cá trên đĩa hấn đặt vào trong bát mình, sau đó đắc ý nhìn chằm chằm Tạ Hoa Hồng.

Tạ Hoa Hồng nhìn chằm chằm thịt cá trong chén nàng, mím môi không nói.

Nam Cung Sách thoáng cười.”An Nghi thật đúng là bướng bỉnh a!” Hấn cũng không tức giận, chỉ là đưa một cái cho cận thân thái giám.

Lý Tam trọng lập khắc lên trước thay mới chiếc đĩa cho hấn. Đĩa của công chúa đựng phải đĩa của chủ tử, như thế nào còn có thể dùng.

An Nghi thấy cũng không giận, Tam ca thích sạch sẽ từ trong bụng mẹ liền mang đến, hấn lúc này không có phật nàng làm bẩn chiếc đĩa đã là vạn hạnh.

Lúc này Nam Cung Sách cười đối với chúng nữ nói: “Một bàn món ăn không ai động, là ngại trẫm đồ ăn ngự tứ ăn không ngon sao?”

“Không có, không có chuyện này, ngự thiện này ăn rất ngon, ăn rất ngon!” Cao Ngọc Hiền lập tức nói, bắt đầu dần dần mãnh liệt bối cơm.

Hấn quay cười nhìn bộ dáng chúng nữ đi theo ăn như hổ đói.”Kia mọi người ăn nhiều chút đi, Thủy nhi, thịt cá này người thích, ừ.” Hấn chọn khối thịt cá bỏ vào trong chén nàng, sau khi chiếc đĩa chạm được chén của nàng, hấn cũng không đổi đĩa, ngay sau đó lại gấp thức ăn đưa vào trong miệng mình.

An Nghi thấy kinh ngạc kinh hãi. Nữ nhân này chỉ cho hấn, chẳng lẽ không bẩn sao?

Hấn nghiêng đầu hướng nàng liếc một cái.”An Nghi.”

Lúc chợt bị kêu, nàng lập tức ngồi nghiêm chỉnh.”Dạ, Tam ca.” Nàng đối với hấn thủy chung kính sợ, cho dù hấn đối với nàng đã so với đối kỳ người khác ôn hoà hơn, thế nhưng bẩm sinh âm trầm khí lạnh còn mỗi lần làm nàng sợ hãi, căn bản không dám đến gần hấn.

“Lúc này đi tới Trường Sa, tính toán ở lại bao lâu à?” Hấn giống như là tán gẫu hỏi.

“An Nghi muốn lưu thêm chút thời gian làm bạn Tam ca.” Nàng chuyển này là có mục đích, cũng không nghĩ nhanh như vậy rồi đi.

Nụ cười của hấn dị thường làm người ta khó hiểu, nhưng Tạ Hoa Hồng cũng đã là nhìn thấy tim gan run sợ rồi.

“Công chúa nếu không có sao, hồi kinh sớm một chút tốt hơn, nghe nói hoàng thượng cũng thương người, Sẽ Sẽ tưởng niệm ngài .” Nàng vội nói.

“Người lại dám đuổi bản công chúa đi?” An Nghi lập tức nổi giận.

“Không phải vậy, ta chỉ phải Chỉ là hi vọng. Cái này.” Thật sự có miệng khó trả lời, bởi vì sao nói ra huynh trưởng của nàng ý đồ đối với nàng bất chính đây?

Tạ Hoa Hồng phiền não không dứt.

“Tam ca, ta muốn lưu lại, ngài sẽ không thật nghe nàng..., đuổi An Nghi đi thôi?” Nàng vốn là ngày thường rất đẹp, này giống như chịu hết uất ức, bộ dáng kia đẹp dễ động lòng người, cho dù ai nhìn đều đau lòng không thôi.

Nam Cung Sách khước miệng giương lên.”Yên tâm, ngươi là hảo muội muội của trẫm, trẫm thế nào có khả năng nghe một đạo gió thoảng bên gối liền đuổi người, ngươi thích ở lại bao lâu liền ở lại bao lâu thôi.” Nói xong, hắn nghiêng đầu, hướng Tạ Hoa Hồng trách nói: “Thủy nhi, người cái này là càng ngày càng kỳ cục, An Nghi cũng không phải là người khác, là muội muội của trẫm, ngươi đừng quên thân phận của mình rồi, nếu lỡ mắng nữa, đừng trách trẫm giận!”

Hắn đây là đang cảnh cáo nàng, mình chỉ là thế thân, chớ để mất chừng mực. Tạ Hoa Hồng lập tức liếc mắt, những người khác cũng đều kinh ngạc cực kỳ, bao hàm An Nghi cũng không dám tin tưởng hắn sẽ vì mình trách cứ nàng.

Cao Ngọc Hiền càng thêm khó có thể tin lắng đầu. Nam nhân này đem Tạ Hoa Hồng làm thành bảo, trước mặt mọi người, chưa bao giờ từng để cho nàng khó chịu qua, hôm nay đây là thế nào? Chẳng lẽ là mộ An Nghi, thật có thể khiến Tạ Hoa Hồng thất sủng?

Thật không thể không đối với An Nghi thay đổi cách nhìn!

An Nghi mình cũng không khỏi dắc ý cực kỳ . Thì ra là Tam ca đối với nàng thật là đặc biệt, cho nên chuyện làm dơ khấn muốn phẩy tay nàng, tám phần cũng là hù dọa nàng, không thể nào thật độc ác như vậy với nàng.

Nghĩ đến đây, nàng tự tin . Sau này căn bản không sợ Tạ Hoa Hồng rồi, nữ nhân này nếu là dám ở trước mặt nàng phách lối nữa, nàng không tha cho nàng!

“Tam ca đợi An Nghi tốt nhất, kia An Nghi liền lưu lại, có thể thật lâu một chút không đi.” Nàng cố ý khiêu khích hướng nhìn sắc mặt như tuyết Tạ Hoa Hồng.

Tạ Hoa Hồng vẻ mặt chán nản, buồn buồn ngay cả phần cơm cũng không còn động.

“Lý Tam Trọng.” Nam Cung Sách kêu.

“Nô tài ở đây.” Lý Tam Trọng hơn trước một bước.

“Chu Chí Khánh trở lại chưa?” Hắn hỏi.

Nghe hắn lại nói Chu Chí Khánh, Tạ Hoa Hồng dạ dày co rút nhanh. Nam nhân này ép người ta cười Tiểu Hoa, hại hắn mặt mũi mất hết, thật vất vả đem về trong kinh thành, lần này, lại đem người tìm trở về làm cái gì, trò chơi hắn ác chính vẫn chưa xong sao?

“Hồi bẩm Thái Thượng Hoàng, Phò mã nghe nói rất nhanh là có thể đến.” Lý Tam Trọng cố ý đem Phò mã hai chữ nói xong lớn tiếng.

“Ngày mai có thể sao?” An Nghi không kịp chờ đợi hỏi tới.

“Tiểu Hoa công chúa hàng đêm tư quân, Thái Thượng Hoàng đã cho người thúc giục rồi, tính toán toán ngày, tối mai có thể đạt được.” Lý Tam Trọng nín cười nói.

Chu đại nhân lễ mà lễ mà không chịu trở về Trường Sa, chủ tử định đi một đạo chỉ, nếu dám vứt bỏ công chúa, một cái tử tội, làm sợ tới mức hắn lập tức xách bọc hành lý, cả đêm chạy tới.

An Nghi nghe được hắn tối mai liền đến, mặc dù thật cao hứng, thế nhưng mấy câu Tiểu Hoa công chúa hàng đêm tư quân, lại làm cho nàng tức giận hàm răng phát run, hận không được giết con kia mèo.

“An Nghi rất tò mò đợi gặp được Phò mã của trẫm sao?” Nam Cung Sách cười hỏi.

Nàng đỏ mặt.”Cái này. Không có, chỉ là cùng người này ở kinh thành quen biết, đi tới Trường Sa liền muốn trông thấy cố nhân.”

“Thì ra là như vậy.” Hấn cười nhạt.

“Tam ca, Chu đại nhân hân ——”

“Chu Chí Khánh này là một nhân tài, trầm thật thường thức, cho nên đem ngự cương chiều ban cho hấn, hấn đã có nguyên phối, người chính là chó cùng hấn quá gần mới phải.” Hấn chợt nói rõ.

An Nghi sắc mặt phát cương, nguyên muốn mượn cơ hội thay Chu Chí Khánh nói lời tốt, lúc này cái gì cũng nói không được rồi.

“Phải An Nghi có chừng mực .” Nàng âm thầm hung hăng căm tức nhìn Tạ Hoa Hồng. Đều là nàng, nếu không Chu đại nhân cũng sẽ không chịu nhục , đáng hận!

Tạ Hoa Hồng đang phiền chuyện Chu Chí Khánh phải trở về, chỉ sợ lại nâng cái gì gợn sóng, không hiểu chịu An Nghi trừng, liền lông măng đều bị dựng lên. Thật là sóng trước chưa bình, sóng sau lại tới, thế nào cuộc đời của nàng kể từ gặp Nam Cung Sách nam nhân này, êm đẹp liền cát bay đá chạy, một trận này lại một trận gió lạnh, chà xát được đầu nàng ngắt hoa mắt, phiền vô cùng.

“Làm cái gì vậy?” Vừa mới đi trở về trong điện, Tạ Hoa Hồng, nhìn một bàn thức ăn, kinh ngạc hỏi.

“Là thức ăn trưa của ngài.” Xuân Phong cô cô nói.

“Mới vừa Thái Thượng Hoàng cùng hậu cung chung thiện, ta cũng vậy, không phải mới vừa dùng qua sao?” Chuyện này Xuân Phong cô cô cũng hiểu được là không vậy sao?

Xuân Phong cô cô mỉm cười.”Đây là Thái Thượng Hoàng giao phó, khiến ngự trù lần nữa chuẩn bị ngự thiện cho ngài.”

Nàng nhìn đầy bàn đều là thức ăn mình thích ăn. Kỳ quái, nàng chưa từng nói với chính hấn thích thức ăn gì, nhưng hấn sao cũng biết?

Tạ Hoa Hồng ở trước bàn ngồi xuống, Xuân Phong cô cô lập tức vì nàng trình lên bát dưa, nàng gấp dưa rau cải nhập khẩu, nhai hai cái, mới phát hiện ra mình thật đói bụng. Mới vừa rồi nàng cơm nuốt không trôi, uống hai muỗng canh sẽ thấy ăn không vô bất kỳ vật gì, không nghĩ tới nam nhân kia nhìn ở đáy mắt, đã cho người lần nữa vì nàng chuẩn bị thức ăn rồi.

Hấn chính là không thể thấy nàng đói. Nàng một mặt đang ăn cơm, một mặt nghĩ tới.

Nhưng phần thân thiết này, sẽ không cũng là bởi vì muốn An Nghi làm lại không thể làm, cho nên mới chuyển dời đến trên người nàng ?

Nghĩ như vậy, cơm này lại không ăn được.

“Thế nào, thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Xuân Phong cô cô thấy nàng để dưa xuống, lập tức hỏi.

“Không phải vậy, món ăn rất ngon miệng, chỉ là. Ta không có khẩu vị.” Nàng mặt ủ mày ê.

“Không có khẩu vị? Không phải ngã bệnh chứ?” Nàng bệnh, này ly cung trên dưới cần phải náo loạn rồi, chủ tử nói qua, nàng bệnh, thì phải phải có người”Bồi bệnh” .

“Không có, ta rất tốt, người không phải dùng khăn trương —— được rồi, ta là có một số việc muốn hỏi người một chút.” Nhìn thấy bộ dáng Xuân Phong cô cô nóng nảy mặt không tin nàng không có chuyện gì, nàng không nhịn được thở dài, không thể làm gì khác hơn nói.

“Tiểu thư có tâm sự?” Xác định nàng thân thể không có bệnh, Xuân Phong cô cô an tâm.

“Cái đó. An Nghi công chúa nàng có đối tượng hôn phối sao?” Nói quanh co nửa ngày, nàng rốt cuộc vẫn phải hỏi ra lời.

“Công chúa là có đối tượng, chỉ là —— tiểu thư, ngài hỏi cái này, nên không phải thật ăn dấm của công chúa chứ?” Xuân Phong cô cô giật mình hỏi.

Nàng lập tức mặt đỏ tới mang tai mãnh liệt lau mồ hôi.”Người đừng nói vậy, ta chỉ là quan tâm chuyện lớn cả đời của An Nghi công chúa, không có ý tứ gì khác.” Nàng vội giải thích.

Xuân Phong cô cô giấu cười.”Thật đúng là hù được nô tỳ rồi, nhìn ngài cùng An Nghi công chúa tựa hồ Thủy Hỏa Bất Dung, người không biết thật sẽ hiểu lầm cái gì.”

“Có thể hiểu lầm cái gì? Nàng nhưng là muội muội Thái Thượng Hoàng, ta nếu ghen, không phải làm trò cười cho người trong cung rồi sao?” Nàng cúi thẹn mà nói. Vì thay nam nhân kia che giấu, nhìn nàng đều thành chê cười, này đồ phụ hoàng đường thái quá sợ là không lưu truyền ra ngoài cũng khó.

“Tiểu thư nói đúng lắm, là nô tỳ nói vậy rồi.” Thấy nàng giận, Xuân Phong cô cô cũng không tiện cười nữa. Chỉ là nhìn thái độ chủ tử đối với chuyện này, thật giống như rất cố ý, rõ ràng chính là muốn cho tiểu thư khó chịu.

“Hiểu được chứ nói lung tung là tốt rồi, đúng rồi, người mới vừa nói An Nghi công chúa có đối tượng, vậy là ai đây?” Tạ Hoa Hồng gấp gấp lại hỏi. Nếu An Nghi công chúa có đối tượng tốt nhất, sớm ngày xuất giá mới có thể dứt người khác ác niệm.

Xuân Phong cô cô hơi có thâm ý liếc nàng mới nói: “Người này chính là Chu Chí Khánh, Chu đại nhân.”

“Như thế nào là hắn?” Nàng thật kinh ngạc.”Hắn sớm đã có hôn phối, người nọ còn là ——” chữ “Ta”, nàng kịp thời thu nhỏ miệng lại. Đây, lời nói nếu là truyền ra ngoài, vào trong tai người lòng dạ hẹp hòi kia, không tránh được một cuộc phiền toái!

Xuân Phong cô cô nhìn nàng, rõ ràng nàng muốn nói gì. May nhờ không nói ra, tiểu thư đã có kinh nghiệm, hiểu được chủ tử kiêng kỵ là cái gì, sẽ không một dạng ngu ngốc giống như trước kia, diệt hết sở nghịch lân của hắn.

“Không sai, Chu đại nhân nguyên là có đối tượng hôn phối, kéo nhiều năm không cưới, nghe nói là rất sớm liền muốn hủy hôn rồi, sau lại thường vào cung dâng dĩa An Nghi công chúa, đã từng hướng Thái Thượng Hoàng yêu cầu khiến công chúa gả cho, lại bị Thái Thượng Hoàng cự tuyệt.

“Cho đến khi chủ tử nhường ngôi, Chu đại nhân vẫn còn chưa từ bỏ ý định, lại tìm tới hoàng thượng cầu hôn, mà công chúa tựa hồ chính mình cũng có tính đáp ứng, hoàng thượng cho nên lần nữa hỏi thăm Thái Thượng Hoàng, kết quả Thái Thượng Hoàng chưa phúc đáp liền xảy ra chuyện Chu đại nhân điếm ô ngự cung chiều, chủ tử tức giận, khai ân để cho hắn cưới Tiểu Hoa công chúa, trước mắt Chu đại nhân đã có một thê tử thiếp, An Nghi công chúa là không thể nào lần nữa gả cho hắn.”

Tạ Hoa Hồng nhức đầu. Đối tượng An Nghi công chúa trung ý lại là Chu Tam công tử, chuyện lần này đã có thể phức tạp!

“Tiểu thư, Chu đại nhân rõ ràng đã có hôn phối, lại nghĩ vứt bỏ đối phương, leo lên Thiên gia, người này thật là không phải là một người tốt!” Xuân Phong cô cô ý muốn nhắc nhở nàng, Chu Chí Khánh là một người thoái hôn bội tín, dâng dĩa không tốt.

Nàng nơi nào nghe không hiểu, đã có thể bởi vì như thế, nam nhân kia để cho hắn cưới Tiểu Hoa, cái vui đùa này cũng huyền ảo quá phận, Chu Tam công tử bị nàng hại thảm, coi như không có hận trong lòng, An Nghi công chúa cũng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, khó trách vừa bắt đầu liền đối với nàng có địch ý.

“Xuân Phong cô cô, trừ Chu Tam công tử bên ngoài, chẳng lẽ An Nghi không có trúng ý qua người khác?” Nếu nhất định cùng Chu Tam công tử vô duyên, vì trợ giúp An Nghi công chúa chạy khỏi ma chướng của người nào đó, phải mau sớm lại vì nàng an bài cái đối tượng khác mới được.

“Công chúa là người tâm cao khí ngạo, trừ cả ngày làm mặt dày vào cung đòi nàng hoan tâm Chu đại nhân bên ngoài, không có nghe nói công chúa còn đối với người nào để ý qua.”

Nhìn bộ dáng Tạ Hoa Hồng lo âu, Xuân Phong cô cô nổi lên một tia thương hại. Dầu gì tiểu thư đã cứu tánh mạng cung nữ phía dưới tay nàng một chuyến, tiểu thư tâm địa thiện lương cố tình gặp gỡ chủ tử tính tình không tốt, để cho hắn chọc ghẹo như vậy, này không chịu tức cũng khó, mình còn là giúp nàng một chút đi.

“Ai, tiểu thư, thật ra thì chủ tử đối với công chúa cũng ——”

“Tiểu thư, có thể dùng hết thiện rồi hả?” Lý Tam Trọng vừa vặn khuôn mặt tươi cười đi tới, nhưng ở nhìn thấy đầy bàn thức ăn cơ hồ không động tới, lập tức biến sắc mặt nhìn hướng Xuân Phong cô cô.

Xuân Phong cô cô bất đắc dĩ.”Tiểu thư nói là không muốn ăn.”

“Này cũng không thành, tiểu thư không dụng thiện, chủ tử sao có thể yên tâm, tiểu thư còn là miễn cưỡng ăn nhiều hai cái thôi.” Hắc xoay người hướng về phía Tạ Hoa Hồng nóng lòng khuyên.

Nàng lắc tay.”Không, thật ăn không vô.”

Lý Tam Trọng khổ hạ mặt.”Vậy thì đáng tiếc, này mỗi đạo món ăn đều là chủ tử tự mình dẫn dò ngự trù làm, ngài nếu không thích, bảo đảm chủ tử sẽ bực mình” Xui xẻo nhất còn là đám ngự trù kia, gặp lại sau đến này một bàn bàn không động thức ăn, da của bọn hắc cần phải căng thẳng, nhưng này nói sau hắc cũng không dám nói ra sợ kinh sợ nàng.

Xuân Phong cô cô mắt rũ xuống, không nhịn được nghĩ cười. Thua thiệt tha phương mới còn đồng tình tiểu thư bị chủ tử khi dễ, nhưng rốt cuộc ai khi dễ ai còn không biết đâu rồi, nàng cơ hồ quên, theo kinh nghiệm trước kia, cuối cùng thua thiệt nhượng bộ tám chín phần mười là chủ tử, nhưng chủ tử cũng không phải là đèn đã cạn dầu, tiểu thư bên này bị thua thiệt, tổng hội do chớ bên đòi lại, giống họ Chu kia vậy, nói vậy lần này trở về, còn có kết quả thê thảm hơn chờ hắc.

“Được rồi, người trở về chỗ Thái Thượng Hoàng, nói ta dùng không ít, đừng nói cho hắc lời thật là được.” Tạ Hoa Hồng phân phó nói.

Lý Tam Trọng mặt khổ qua cũng không chuyển ngọt. Chủ tử nếu là dễ lừa thế này, mọi người cũng sẽ không hòa đồng như vậy lo lắng đề phòng.

“Đúng rồi, người tới không phải chỉ là nhìn ta dùng bữa mà thôi đi, Thái Thượng Hoàng lại có cái gì phân phó?” Nàng hỏi.

“Thái Thượng Hoàng muốn nô tài chờ ngài dùng xong bữa, xin ngài đến đại điện một chuyến.”

“Có chuyện gì không?” Nam nhân kia mới trước mặt mọi người trách cứ nàng, đảo mắt lại triệu kiến, chẳng lẽ có tốt chuyện mới đúng.

“Chúc mừng ngài, đại ca ngài Khải Thánh Hầu gia đến.” Hắc cười hì hì báo cho.

“Đại ca tới?” Nàng đầu tiên là rất là vui mừng, nhưng ngay sau đó sắc mặt trầm xuống.”Đại ca bệnh nặng, làm sao có thể từ Mã Dương huyện đi tới Trường Sa?” Nàng lắc tay, cảm giác không thể nào.

“Là thật, Hầu gia thật đến, hơn nữa người bình an ——” lời nói Lý Tam Trọng còn chưa nói hết, nàng đã xông ra ngoài.

Khải Thánh Hầu gia cho người ta công đi vào đại điện, Thái Thượng Hoàng miễn đi hắc khấu lễ, còn ban thưởng giường êm để cho hắc tại trong đại điện nằm xuống nói chuyện.

Nam Cung Sách đi tới bên cạnh giường êm, xem xét kỹ bệnh của hắc. Làm thật bệnh cũng không nhẹ.

“Thần vô lực dập đầu quỳ lạy, kính xin. Khụ khụ. Xin Thái Thượng Hoàng thứ tội.” Khải Thánh cất lực nói chuyện.

Hắc vẻ mặt hơi trầm xuống.”Là trầm bắt người qua tới đây, lễ này liền miễn. Nói là, dọc theo con đường này, các nô tài cũng đều có chăm sóc người tốt?” Hắc hỏi là người trên giường êm, nhưng mắt nhìn cũng là nô tài sau lưng Hầu gia tiến vào.

Hắc đặc biệt đem người bệnh nặng mời tới Trường Sa, nếu trên đường có một ngoài ý muốn, bọn nô tài phải đi nhận người này, cũng đừng mơ tưởng hữu mệnh sống.

Người nọ lập tức khẩn trương, cho đến Khải Thánh nói”Tất cả hài lòng, nô tài tận tâm.” Hắc mới không phát run.

Nam Cung Sách cho nên vung tay, để cho hắc lui ra.

“Xin hỏi Thái Thượng Hoàng, đặc biệt cho thần tới đây. Có chuyện gì quan trọng giao phó?” Khải Thánh nguyên tức hao tổn hỏi.

“Ừ, trăm là có chuyện thỉnh giáo.” Vạt áo vung lên, đã có người đem cái ghế trình lên, để cho hắn ở bên cạnh giường êm ngồi xuống.

“Thái Thượng Hoàng muốn hỏi nhưng là chuyện có liên quan Hoa Hồng nhà ta?” Trong lòng hắn đều biết.

Nam Cung Sách gật đầu.”Người đã đã hiểu trăm, vậy thì đem những gì biết cũng nói cho trăm đi, như thế nào mới có thể vì nàng giải cứu?” Chuyện này vẫn luôn là cây gai trong lòng hắn, vì vậy đón người, cần phải để hỏi cho cẩn thận hiểu không.

Khải Thánh sâu kín nhìn hắn.”Nhớ ngài ở Mã Dương huyện muốn dẫn Hoa Hồng đi, cũng tới gặp qua thần. Khụ khụ. Nhưng thần bệnh được không cách nào nói chuyện, ý thức không rõ, sau lại là ngài lưu lại thái y chẩn bệnh, mới để cho thần. bệnh tình hơi chuyển biến tốt, nhưng thần lúc ấy nếu thanh tỉnh, có lẽ. Khụ khụ. Sẽ không đồng ý ngài đem Hoa Hồng mang đi.”

Hắn nhíu mày.”Đây là có việc gì?”

“Hoa Hồng đơn thuần. Không thích hợp ở lại bên cạnh Thái Thượng Hoàng.”

“Hừ, người nếu là lo lắng trăm đối nàng thật lòng, kia cứ yên tâm đi, nữ nhân kia đời này là trăm định, sẽ không để cho nàng chịu uất ức.” Hắn khổ mấy trăm năm, thật vất vả nhịn đến này đời gặp lại, nàng đã so với thịt trong đầu của hắn còn trân quý cực kỳ rồi.

Chỉ tiếc, những người này không hiểu, ngay cả nữ nhân kia cũng u mê, lại sẽ hồ đồ cho rằnghắn yêu là An Nghi,khiến hắn lại pahir nữa chứng minh tâm ý của mình, mà thật là nhàm chán chí cực.

“Người làm thật không ghét bỏ nhà ta Hoa Hồng lớn tuổi hơn ngài?” Khải Thánh bất an hỏi.

Hắn trừng mắt trợn mắt.”Chớ nói chỉ hơn trăm ba tuổi, coi như lớn hơn ba mươi tuổi, chỉ cần là nàng, lòng trăm tính cũng không lần.”

Khải Thánh tấm khuôn mặt đầy nếp nhăn lúc này mới có nụ cười.”Không nghĩ tới Hoa Hồng nhà ta thật có thể lấy được nam tử như Thái Thượng Hoàng vậy. cưng chiều. Thần chỉ là quá ngoài ý muốn mà không dám tin tưởng thôi.”

Nam Cung Sách hừ cười, hắn sẽ như thế quyến luyến nữ nhân kia, mình làm sao không cảm thấy ngoài ý muốn đây?”Có thể nói đi, huyết quang tai ương này nên như thế nào hóa giải?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Thành thật mà nói. Không cách nào hóa giải.” Khải Thánh than thở.

Sắc mặt hắn biến đổi.”Thuật sĩ kia nói?” Nữ nhân kia từng nói, nàng ở từ trong bụng mẹ không ra đời thì có thuật sĩ liên liệu chính xác nàng có hôm nay, chẳng lẽ là hắn nói.

“Kia thuật sĩ nói! Đạo cao nhân, nói là Hoa Hồng mấy đời cái trước kia phần trần duyên quá ác. Oán niệm quá sâu, đến nỗi nàng. Khụ khụ. Nhiều đời không được an bình, đặc biệt này đời hung hiểm nhất, có lẽ. Còn có thể gặp phải cái vị oan gia mấy đời trước kia.”

Nói như vậy, ngược lại có chút huyền cơ, khi đó Thủy nhi mới ra đời, hắn cũng vẫn còn ở vô gian chưa quyết định chuyển thế hay không, mà người nợ đã tính ra đầu mối.

Hắn cười lạnh nói: “Gặp phải không phải tốt hơn, vừa đúng hóa giải mấy đời trước oán niệm?”

Khải Thánh yếu đuối lắc đầu.”Hai người nhất định không tái tục duyên, nếu nghịch thiên, chỉ sợ ——”

“Cái gì, không tái tục duyên?” Hắn đột nhiên biến sắc.

“Thái Thái Thượng Hoàng?” Khải Thánh không hiểu biết hắn làm sao bỗng nhiên trở mặt.

“Chẳng lẽ chính là nhân lý do này, cho nên nguyên rửa không cách nào hóa giải?” Hắn không khỏi phẫn nộ rồi.

“Cao nhân kia là như thế nói không sai.” Khải Thánh tâm kinh.

“Đồ khốn kiếp ——”

“Thái Thượng Hoàng đây là đang mắng người nào?” Tạ Hoa Hồng chạy gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thông thông chạy đi vào, liền nghe được hắc đang mắng chữ người. Hắc nên không phải trách cứ đại ca nàng chứ?

Nam Cung Sách đưa lưng về phía nàng, vẻ mặt trở nên khó lường, một lát sau, hắc thu lại vẻ giận dữ khiếp người, quay người lại đối mặt nàng thì vẻ mặt đã khôi phục lại bình tĩnh.”Người tới thật là nhanh, nhìn tới là rất tường niệm đại ca ngươi.” Hắc cười nói.

Nàng phòng bị liếc hắc, hắc trương đi về phía đại ca trên giường êm.”Đại ca, còn tốt đó chứ?” Người kia hung tàn phản đối hắc làm cái gì chứ?

Khải Thánh nhìn thấy nàng, một khi cao hứng thì có tinh thần.”Đại ca không có sao, ngược lại ngươi —— đây đã không ít.” Quan sát nàng, hắc vui mừng nói.

Mặt nàng lập tức đỏ. Đây không nói rõ nàng đi tới Trường Sa, ăn xong ngủ đủ, trôi qua so ở Mã Dương huyện trong nhà hoàn hảo?”Cái này. Ta là mập một chút. Chỉ là đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, hắc tại sao quát người?” Nàng bất mãn lại trợn mắt nhìn hướng chỗ nào đó, thuận tiện dời đi đề tài làm người ta lúng túng.

Nam Cung Sách phát tay áo quay đầu sang chỗ khác. Nữ nhân này cho hắc là ác lang, gặp người liền cắn sao?

Hừ! Khải Thánh cười gượng, trong bụng giật mình. Muội muội lại dám chất vấn Thái Thượng Hoàng, mà nam nhân kia lại cũng không nổi giận, nếu là theo lời đồn đãi, có người dám đối với hắc lại như thế càn rỡ, sợ là đầu đã sớm cùng thân thể ở riêng rồi.

Xem ra Thái Thượng Hoàng là thật trúng ý Hoa Hồng nhà bọn họ.

“Người đại ca này cũng không rõ ràng, không biết được là nơi nào đắc tội Thái Thượng Hoàng?” Hắc là thật không hiểu, Thái Thượng Hoàng mới vừa rồi cuộc phát hỏa người nào, là ông trời, mình, thuật sĩ, còn là oan gia Hoa Hồng mấy đời cái trước kia?

Nam Cung Sách hừ hừ.”Người có thể yên tâm, đối tượng trầm nổi giận không phải ngươi, hôm nay lời nói đủ nhiều, ngươi cũng mệt mỏi, trước hết đi xuống nghỉ ngơi đi, ngươi về sau liền ở lại Trường Sa tĩnh dưỡng, cho đến bệnh trạng chuyển biến tốt lại trở về.”

Tạ Hoa Hồng nghe lời này, cảm thấy mừng rỡ, lập tức liền nói: “Thật tốt quá, đại ca nếu ở lại Trường Sa, ta liền có cơ hội chăm sóc, kia Hoa Hồng liền an tâm!” Nàng cười gió xuân.

“Thần đa tạ Thái Thượng Hoàng ân điển.” Khải Thánh lập tức tạ ơn. Nhìn thấy bản thân có thể lưu lại, hoàn toàn là bởi vì Thái Thượng Hoàng muốn thấy Hoa Hồng hoan tâm, hắc là thay muội muội tạ ơn

4. Chương 4

Oan gia tề tụ

Trên gác cao, Nam Cung Sách nằm nghiêng trên trường tháp, gió lạnh thổi, đang nhắm mắt dưỡng thần .

Trước mặt hắc đứng một người, trên người chỉ mặc quan phục mỏng manh, vì thấy hắc, không dám phủ thêm mình áo khoác, bị gió lạnh thổi đến run run.

Nghĩ thầm hôm nay trời lạnh đến nước mũi cũng sẽ kết đông lạnh, người này lại có thể đem Hàn Phong làm thành gió xuân hưởng thụ, quả thật là cái Hồn Thể quái thai.

“Đêm qua trở về?” Nam Cung Sách liền mắt cũng không nhìn hỏi.

“Phải Khi thần trở về, đêm đã khuya, không dám quấy rầy ngài yên giấc, liền chờ đến trời sáng mới dám tới ra mắt.” Chu Chí Khánh chịu đựng Hàn Phong thấu xương, trước hết cười nói.

Nam Cung Sách lại hỏi: “Gặp qua công chúa rồi sao?”

“Ách. Sáng nay tới đây trước, trong ngự hoa viên vô tình gặp gỡ An Nghi công chúa, cùng với nàng nói hai câu rồi.” Quá lạnh, hần co rúm lại đáp lời.

Nam Cung Sách bỗng chốc trợn mắt: “Trẫm hỏi là An Nghi sao? Người đem qua liền về, chẳng lẽ không có đi gặp qua thê tử của mình?”

Chu Chí Khánh kinh ngạc, giờ mới hiểu được hần chỉ ấy là con mèo, nhất thời xanh vàng cả mặt: “Thần. Thần còn chưa có gặp qua công chúa, đợi lát nữa. Đợi lát nữa phải đi thấy nó!” Hần im hơi lặng tiếng mà nói.

Nam Cung Sách mất liếc người: “Người cũng sẽ không bắt mần trẫm chỉ cười chứ?”

Chu Chí Khánh mặt căng thẳng trả lời: “Có thể lấy Thái Thượng Hoàng ngự cưng chiều làm vợ, là phúc khí thần mấy đời đã tu luyện, như thế nào bắt mần.”

“Vậy thì tốt.” Hần cười tà mị, nhìn thấy Chu Chí Khánh liền nước miếng cũng nuốt không trôi.

“Kia thần cáo lui, trở về chăm sóc công chúa.” Chân hần muốn tránh mau. Cùng ác ma này nhiều thêm một khắc, chỉ sợ tuổi thọ mình sẽ càng giảm bớt một đoạn.

“Chậm, đợi còn có người muốn tới, người giữ lại cùng hần đi.” Nam Cung Sách lạnh giọng nói.

Vốn đã chuẩn bị dập đầu chạy trốn chết, chỉ đành phải lại để lại: “Xin hỏi còn có ai muốn tới gặp ngài?”

Nam Cung Sách hướng phía sau hần nghiêng mắt nhìn đi: “Này không tới.”

“Thần Trương Anh Phát ra mắt Thái Thượng Hoàng thánh an.” Thứ nhất là đại lễ tham kiến.

Vừa thấy hần, Nam Cung Sách vừa rồi rãnh thích nhắm mắt rồi: “Khởi phải đa lễ, có chuyện mau nói, nói xong cũng cút!”

Trương Anh Phát nhìn Chu Chí Khánh cũng ở đây, như vậy bị đuổi, rất là lúng túng, sau khi đứng lên, ngưỡng nhìn biểu tình Chu Chí Khánh, chỉ hướng Thái Thượng Hoàng đỏ mặt bẩm: “Thần nhận được tin tức, Lâm Nam vương ngày gần đây tích cực thao luyện binh mã, ý đồ không rõ, như có ý định làm phản.”

“Triệu Hán? Hần không phải cùng nhị ca giao hảo, có thể phản bội hần sao?” Nam Cung Sách sắc mặt chưa thay đổi hỏi.

“Này.” Chẳng lẽ Thái Thượng Hoàng hoài nghi chuyên Kiềm huyện, lúc này nghi hoàng thượng giở trò quỷ?

“Lâm Nam vương cùng hoàng thượng trở mặt, hai người quan hệ sớm không bằng trước đây.” Chu Chí Khánh không nhận được chen lời nói.

“Bọn họ như thế nào trở mặt?” Trương Anh Phát lập tức tò mò hỏi.

“Còn không phải là bởi vì hoàng thượng đoạt nữ nhân của người ta, mới biến quan hệ thành căng thẳng.”

“Thì ra là như vậy. Nói như vậy, Lâm Nam Vương Chân muốn làm phản rồi?” Hần lập tức nóng lòng: “Thái Thượng Hoàng, chuyện này ngài không thể ngồi coi không ——”

“Trẫm lười phải quản sự rồi, để cho nhị ca tự mình giải quyết đi.” Nam Cung Sách cười trừ.

“Thái Thượng Hoàng ——”

“Không cần nói nữa, nhớ, cũng đừng đi phiền người không nên phiền, hồi này, vô dụng.”

Cảnh cáo của hần Trương Anh Phát vừa nghe liền hiểu rõ. Hần cũng không thể lại đi tìm Tạ tiểu thư, nếu không quay đầu lại Thái Thượng Hoàng chắc chắn tìm hần tính sổ: “Thần. Hiểu.” Hần thở dài, lại không dám nhiều lời.

Chu Chí Khánh còn lại là ánh mắt gian tà đi lòng vòng: “Thái Thượng Hoàng không quan tâm cũng tốt, hoàng thượng mặc dù cùng Lâm Nam vương cãi nhau, nhưng hai người dù sao có nhiều năm giao tình, là

bạn tốt cùng nhau lớn lên vui đùa, Lâm Nam vương sẽ không vì một người nữ nhân làm ra việc ngốc, nhưng nếu là Thái Thượng Hoàng nhúng tay, chuyện này ngược lại liền phức tạp.” Hấn chỉ sợ thiên hạ không loạn, tốt nhất Thái Thượng Hoàng buông tay khiến thiên hạ đại loạn, hai huynh đệ này đều không phải là đồ vật, tốt nhất khiến Triệu Hán đánh lên kinh thành, khiến hai người cùng nhau ôm khóc rống.

“Ừ, Chu Chí Khánh dù sao từ kinh thành, vừa trung thần của nhị ca, tất nhiên rõ ràng quan hệ của bọn họ, phân tích rất có đạo lý, Trương Anh Phát, như vậy người nên yên tâm.” Nam Cung Sách nói.

Tự biết nhiều lời vô dụng, Trương Anh Phát không nhận được than thở. Thái Thượng Hoàng đối với chuyện này trong lòng sớm có định số, thì ngược lại Chu Chí Khánh, trước đây chính là một tiểu nhân, là nịnh thần bên cạnh hoàng thượng, đối với người này, hấn tương đối khinh thường, lời nói của người này, là một câu cũng nghe không phải!

Bên cạnh Tạ Hoa Hồng vây quanh vài người.

Lúc này đại ca bị đưa đến Trường Sa, mấy chị dâu dĩ nhiên cũng theo tới rồi, chia lìa mấy tháng, hôm nay tụ, tất nhiên có chuyện nói không hết, mấy người phụ nhân từ buổi sáng hàn huyên tới buổi tối, Lý công công cùng Xuân Phong cô cô chia ra tới thúc giục, đến bữa tối, nàng không đi, nam nhân kia chính xác sẽ nhắc tới người.

Tạ Hoa Hồng vừa mới đi ra chỗ ở của chị dâu trong li cung, trên hành lang dài không khéo liền gặp hai người đang yên lặng nhìn nhau.

Nàng nhất thời lúng túng tránh đi, đáng tiếc đã muộn, bị Tiểu Hoa do Chu Chí Khánh ôm vào trong ngực phát hiện, nó vui vẻ chạy tới, trực tiếp nhảy vào trong ngực nàng.

An Nghi vừa thấy được nàng, sắc mặt lập tức khó coi.

Tạ Hoa Hồng mắt thấy tránh không được, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi về phía hai người.”Thần nữ gặp qua công chúa.”

Vừa thấy nàng thì tức, An Nghi ánh mắt lộ vẻ ghét.”Người tới vừa đúng, đem con mèo xấu xí này mang đi, đừng cho nó quấy Chu đại nhân!” Nàng chỉ vào Tiểu Hoa, hận vô cùng mà nói.

“Được.” Nàng rõ ràng nguyên nhân đối phương tức giận Tiểu Hoa cùng mình, vì để tránh cho xung đột, ôm Tiểu Hoa bước nhanh rời đi, nhưng đi được hai bước, như nhớ tới cái gì, nội tâm của nàng từ chỗ , còn là quay đầu lại rồi.”Chu Tam công tử, chuyện Tiểu Hoa ta rất xin lỗi, ta cũng không biết Thái Thượng Hoàng sẽ làm như vậy với người.”

Hấn bị buộc cưới Tiểu Hoa cũng là chịu nàng liên lụy, hôm nay nếu gặp mặt, liền thuận đường biểu đạt áy náy.

Chu Chí Khánh lại phủi miệng.”Người là thật không biết sao? Ta còn nói, đây là người cố ý trả thù ta trì hoãn nhiều năm không chịu cưới người!” Đối với áy náy của nàng, hấn cũng không linh tình.

“Người hiểu lầm, ta chưa bao giờ trách người chuyện này.”

“Người cảm mến cho ta! Thật ra thì, người thật cao hứng Chu đại nhân không cưới người làm vợ đi, như vậy người mới có cơ hội đi theo Tam ca của ta, cái người nữ nhân này được tiện nghi còn ra vẻ, rốt cuộc có biết nhục nhã hay không?” An Nghi lập tức đứng tiến lên tức giận mắng.

Nàng bối rối cực kỳ, lại một câu nói cũng không phản bác được.

Chu Chí Khánh thấy thế, càng thêm mắt lạnh trào phúng: “Người hiện nay nhưng là sủng cơ của Thái Thượng Hoàng, mặc dù không danh không phận, nhưng luôn là nữ nhân nằm ở trên long sàng hấn, ta không dám đắc tội, chỉ là, ngày hôm nay đặc biệt đối xử với người khác như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ ngày khác nên thất thế sẽ nhận ác quả?”

“Chu Tam công tử, ta coi người là bạn, người cần gì ——”

“Không dám, ai dám cùng nữ nhân của Thái Thượng Hoàng trở thành bằng hữu, kết quả chính là gặp phải hãm hại trở thành trượng phu của một súc sinh, chịu hết người trong thiên hạ nhạo báng!” Hấn cắn răng nghiêng lợi nói.

“Người. . . .” Nàng há mồm muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng thôi, bởi vì hiểu lầm đã sâu, hiển nhiên không hóa giải, chỉ là. . . . Bất đắc dĩ ngẩng nhìn An Nghi, rồi lại không thể không hướng Chu Chí Khánh nói: “Công chúa cùng người vô duyên, xin đừng nữa lén lút gặp mặt, chuyện này nếu khiến Thái Thượng Hoàng biết được, hấn sẽ không cao hứng.”

Chu Chí Khánh nhất như chuột nghe vậy, quả nhiên chột dạ có vẻ kinh hoàng, nhưng An Nghi đã giận dữ ngút trời rồi.

” Chuyện của bản công chúa lúc nào thì đến phiên người tới quản, người nghĩ rằng người là ai, cũng chỉ là giấy rách Chu đại nhân không cần, khiến Tam ca lượm đi, liền cho là mình tài trí hơn người rồi !”

“Người quá phận ——” mặc cho Tạ Hoa Hồng tính khí tốt, lần này cũng tức giận.

Pằng! Thốt nhiên, trên mặt nàng rơi xuống một cái tát, nàng kinh ngạc. An Nghi công chúa thể nhưng động thủ đánh nàng!

Mấy cung nữ sau lưng nàng lập tức sắc mặt đại biến, đang muốn mở miệng thay chủ tử đòi công đạo, Chu Chí Khánh đã sợ tới mức hướng An Nghi cả kinh nói: “Công chúa, người có thể nào động thủ? Nàng. . . . Nàng nhưng là nữ nhân của Thái Thượng Hoàng a!” Bất kể nói thế nào, Tạ Hoa Hồng đang được cưng chiều, An Nghi công chúa dám động thủ, đây là không muốn sống nữa.

Chỉ thấy gương mặt nàng không có sợ hãi.”Sợ cái gì, nàng cũng chỉ là một trong những nữ nhân Tam ca nuôi, mà bản công chúa cũng là muội muội duy nhất của Tam ca, Tam ca thương ta, coi như đánh nữ nhân này thì như thế nào, hấn sẽ không trách tội ta đấy!” Kể từ lần trước ở trên bàn ăn Tam ca công khai bảo vệ nàng, nàng đối với Tạ Hoa Hồng đã hoàn toàn không để vào mắt.

“Thái Thượng Hoàng thật không trách tội?” Hấn không tin hỏi. Nam nhân kia là như thế nào coi trọng Tạ Hoa Hồng, hấn là tận mắt nhận thức, An Nghi công chúa đánh người như vậy, làm sao có thể không sao?

“Người không tin ta?” An Nghi tiếng hừ.

“Không phải là không tin, mà là ——”

“Yên tâm, Tam ca sẽ không vì nàng cùng ta trở mặt , mà nữ nhân cũng nên biết mình nặng mấy lượng tài vâng” nàng khinh thường nhìn chằm chằm Tạ Hoa Hồng.

Đột nhiên bị ô nhục, Tạ Hoa Hồng thật lâu sau mới từ trong chấn kinh hồi hồn, vừa nghe đến An Nghi lời nói, lập tức lòng chua xót. An Nghi công chúa nói không sai, nam nhân kia chắc là sẽ không vì mình cùng với nàng phản bội, dù sao, nàng mới là người hấn thích, mà mình.

Nàng hồng vành mắt, ôm Tiểu Hoa, nhắc chân chạy, làm sợ tới mức một đám cung nữ đi theo nàng mau đuổi theo, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thái giám kê vào lỗ tai, Nam Cung Sách lập tức lộ ra vết cười lãnh khốc, không lâu lắm, khoe mắt nhìn thấy nhất mật Hồng Thường, nữ nhân mắt đỏ tiến vào.

“Trầm thúc giục vài trở về, cuối cùng trở lại.” Hấn hướng nàng nói. Dám để cho hấn đang ngồi đợi trên bàn ăn, cũng chỉ có nàng.

Nàng vào điện, nhìn thấy ngự thiện sớm chuẩn bị tốt, chờ nàng mà thôi, nhưng giờ phút này nàng nào có tâm tình dùng bữa, vội vã đi qua thiện bàn, mặt cũng không dám nâng lên, chỉ sợ hấn sẽ nhìn thấy dấu vết nàng đã khóc.

“Thái Thượng Hoàng tự mình dùng đi, ta có lẽ là tại bên ngoài lạnh, thân thể không thoải mái, trước hết đi vào nghỉ ngơi.” Nàng vội vã muốn vào lại khóc một lần.

“Đứng lại.” Hấn ra tiếng.

Nàng không ngừng, cũng không còn tính toán ngừng, một đường đi vào trong.

Nhưng mấy bước liền sau dạy người ngăn cản đường.”Tiểu thư, Thái Thượng Hoàng kêu ngài đâu rồi, ngài không nghe thấy?” Xuân Phong cô cô cố ý cười hỏi.

Tạ Hoa Hồng cắn môi, đầu rũ được thấp, không để cho chớp mũi hồng quá bắt mắt, lúc này mới bắt đầu xoay người lại.”Thái Thượng Hoàng còn có phân phó?”

Thấy nàng bộ dạng này cố nén, hần nhướng mày, liền có mấy phần giận tái đi.”Kia không thoải mái? Là nhức đầu, mũi đau, còn là mắt đau?” Hần hỏi.

Nàng chịu đựng lắc đầu một cái, không nói.

“Là thế nào? Người nào làm cho người bị uất ức?” Hần cho tới bây giờ, thanh âm còn bình tĩnh hỏi.

“Không ai. Cho chịu ta uất ức.” Nói lời này thì liền thanh âm đều là ghen ngào.

Hần hừ lạnh, đưa tay nâng cằm nàng, nàng một hồi kinh hoảng, không muốn ngẩng mặt cho hần nhìn rõ ràng, nhưng hần như thế nào chịu bỏ qua, tay bóp một cái, cằm nàng bị đau, còn thế nào kiên trì. Nàng vừa ngẩng đầu, ánh mắt của Nam Cung Sách lập tức âm trầm, thậm chí còn cười, chỉ là nụ cười kia không rõ, liền nàng thấy cũng buồn bực.

“Ngài cười cái gì? Nàng đỏ mắt, mũi hồng là do gió lạnh bên ngoài, lại không cái gì!”

Hần thu tay lại, vén áo ngồi trở lại chỗ ngồi, cặp mắt hần là tràn đầy hứng thú liếc qua nàng.”Nói đi, gió này là thế nào thổi, có thể thổi trúng người đỏ mắt mũi đông lạnh hay sao?”

Nàng ngẩn ra. Hần đây là biết không?”Này.”

“Thế nào, không tin trầm trị được trận ác phong này?”

Hần quả nhiên biết. Bởi vì trong lòng uất ức, nước mắt tại chỗ rơi xuống.

“Còn không nói?” Hần nhìn nàng, giọng điệu như cũ không nhanh không chậm, chờ nàng kể khổ.

Ai ngờ nàng chỉ là hít một hơi, run vai, cuối cùng vẫn là lắc đầu.”Không có gì, không phải là gió bình thường, không cần phải Thái Thượng Hoàng đi trị.”

Khóe miệng hần nhếch lên.”Vừa là gió bình thường, còn sợ nói sao?” Hần khích lệ, liền muốn nghe nàng giận tái đi ngậm giận mà đối với hần khóc lóc kể lể, tìm hần vì nàng ra mặt.

Nghe vậy, trong lòng nàng nóng lên, lập tức nghênh ánh mắt nóng bỏng của hần.”Cái đó. Ta.” Nàng rất muốn nói, nhưng là lời nói đến lưỡi, nàng lại dừng lại. Nói ra, sẽ làm phản hay không mà tự rước lấy nhục?

Người nọ là An Nghi công chúa, langgười hần yêu thích i, An Nghi công chúa đánh nàng bạt tai, hần nghe thì như thế nào? Phải không hiểu rõ đây? Còn là, cười nàng không biết tự lượng sức mình cũng dám cùng An Nghi công chúa đấu?

Nàng lòng chưa xót trận trận, mân thẳng môi, đầu lay động.”Ta thật sự mệt mỏi, chuyện này coi như xong, dù sao, cũng không có gì.” Nàng quay người đi nha.

Lúc này Xuân Phong cô cô không có cản nàng, bởi vì đang lông mày trợn mắt chỉ thị chủ tử chưa cho.

Sau khi nữ nhân chạy, Nam Cung Sách bàn tay vỗ lên bàn, suýt nữa bị tức ra nội thương.

Nữ nhân này cư nhiên đối với mình không có tự tin thành ra như vậy, đây là thế nào? Hần làm sao lại yêu một kẻ ngu, nàng không cơ trí, hần có một ngày sẽ sống sống dạy nàng cho tức chết!

Tạ Hoa Hồng đi vào nội điện, hướng kính trang ngồi xuống, nhìn thấy trên mặt mình lại có dấu năm ngón tay hồng hồng. Như vậy rõ ràng, nam nhân kia sẽ không thể không nhìn thấy, như vậy cũng còn có thể không hờn không hỏa muốn nàng”Nói một chút”, nói gì nói, nàng có thể nói cái gì?

Nước mắt nhất thời rơi nhiều hơn. Trước kia nàng la hét muốn hần đi tìm nữ nhân hậu cung, biểu hiện được tâm rộng rãi, lần này mới biết, mình nơi nào là lớn phương, cũng chỉ là ý vào tự cho là mấy phần yêu thương, mới dám mạnh miệng, hôm nay một An Nghi công chúa, sẽ dạy nàng mặt xám mày tro, thật thương tâm.

Nguyên lai mình cũng sẽ ở tính trong lòng hắc có người khác, mà người này là thân muội muội của hắc, này thật là rõ ràng ràng đã thương lòng của nàng, giờ mới hiểu được, tên kia đã hỏi, tham muốn giữ lấy của nàng đi đâu? Không phải là không có, nguyên lai là ẩn dấu!

Phía Đông li cung có hồ bơi, Tạ Hoa Hồng tâm tình phiền muộn, bảo cung nữ dẫn mình đến nơi này giải sầu, lại thấy một người đứng ở bên cạnh ao khóc sướt sùi, đến gần vừa nhìn hắc là Thái Lệ, nàng lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bị nhìn thấy khóc thút thít, Thái Lệ lập tức lau lệ, không biết nói cái gì cho phải.

“Người có phải hay không lại bị những người khác chèn ép rồi hử?” Nàng lập tức đoán hỏi.

Dương Thái Phi bởi vì chuyện của nàng bị đánh vào lãnh cung, mấy ngày trước nàng nhất thời nhớ tới hỏi, Xuân Phong cô cô nói cho nàng biết nói, Dương Thái Phi ngoài ý muốn bị lộ ra chuyện dâm loạn hậu cung, tự giác không chịu nổi, đã tự rời li cung, xuống tóc làm ni cô.

Nàng nghĩ cũng tốt, một Thái Phi không còn trinh tiết, trong cung như thế nào tự xử, nam nhân kia nếu nguyện ý bỏ qua cho, đây là chuyện tốt, liền trông mong sau khi Dương Thái Phi xuất gia, có thể thật quyết tâm, an thuận sống qua ngày.

Mà chuyện Dương Thái Phi đối với nàng đùa dai, Thái Lệ cũng thiếu chút nữa bị dính líu, không biết có phải hay không bởi vì cái dạng này, những người khác cùng Dương Thái Phi giao hảo đem chuyện này trách tội đến trên đầu Thái Lệ, cho nên khiến cho nàng ở trong cung ngày qua không dễ chịu?

Thái Lệ lập tức khoát tay phủ nhận, “Không có, không có, Hoàng Thái Hậu cùng những người khác cũng không lại vì khó khăn ta, ta là có chuyện gấp gáp khác.” Nàng ngập ngừng mà nói.

Hoàng Thái Hậu dám người đối với nàng tuy có bất mãn, nhưng bị Dương Thái Phi chết đi hù dọa, gần đây rất an phận, lại không dám sanh sự.

Mà chuyện kia cũng đều nhờ Tạ tiểu thư cứu giúp, nếu không vận mạng của nàng nhất định cùng Dương Thái Phi bị thảm không khác, chỉ là Dương Thái Phi đến chết, Thái Thượng Hoàng xuống phong khẩu lệnh, không ai dám đối với Tạ tiểu thư nói nửa chữ.

“Vậy là chuyện gì để cho người khóc?” Tạ Hoa Hồng quan tâm hỏi. Nàng thật thích Thái Lệ, đối phương tuổi còn nhỏ nàng rất nhiều, đơn thuần đáng yêu, nàng đã xem nàng như muội muội mình đối đãi.

“Là cha ta.” Thái Lệ vừa nói nước mắt lại rơi xuống.

“Cha người thế nào?”

Thái Lệ không nhẹn được hai tay lau nước mắt.”Người còn không biết chứ? Mười vạn đại quân Lâm Nam vương ba ngày trước đã ở bắc thượng rồi.”

Tạ Hoa Hồng kinh hãi.”Đây không phải là phản bội sao?” Cũng không đúng vậy, chuyện lớn như vậy tại sao Trường Sa nơi này một chút tiếng gió cũng không có? Còn nữa..., nam nhân kia mỗi ngày đều không lơ lửng đi đến giám sát tiến độ xây dựng tân cung, hoàn toàn không thấy sầu lo?

“Chuyện này có phải hay không là truyền nhảm?” Nàng hỏi.

“Cha ta là chính là thủ hạ Lâm Nam vương, tin tức này thế nào khả năng có sai.” Thái Lệ bộ mặt u sầu mà nói.

Nàng lúc này mới nhớ tới Thái Lệ có phụ thân là quan huyện Lâm Nam, Lâm Nam vương nếu khởi sự, cha Thái Lệ cũng không thoát được quan hệ, khó trách Thái Lệ trốn tới đây khóc, nàng thân là hậu cung Tần phi, nhà mẹ lại trợ giúp Lâm Nam vương phản triều đình, này sau tình cảnh của nàng có thể nghĩ, có lẽ còn có thể trở thành Lâm Nam vương phản bội, trong cung bởi vì chuyện này phải chịu liên lụy.

Thấy Thái Lệ che mặt khóc thút thít, nàng nghĩ an ủi, nhưng để tay ở trên vai nàng, hắc là nói không ra lời an ủi.

Phụ thân của Thái Lệ thành quân phản loạn, là vô luận như thế nào cũng không cách nào cớ tội, nàng không giúp được nàng, cũng chỉ có thể đi theo nóng lòng.

Xảy ra chuyện Lâm Nam Vương Muội nghịch lớn như vậy, li cung lại một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình, một vẻ khăn trương cũng không có.

“Rượu này tên gọi là gì?” Nam Cung Sách triệu quan viên Trường Sa uống rượu mua vui, nghe thấy mùi rượu đặc biệt, hẳn hỏi.

“Rượu này xưng rượu nguyệt quế, do hoa quế chế riêng cho, rượu phiêu mùi hoa quế, dạ trường cát rượu ngon.” Trương anh trở lại nói.

Hắn nghe, mặc cho người rót một ly nữa, bộ dáng là rất trúng ý mùi rượu này.”Tác dụng chậm như thế nào?”

“Tác dụng chậm quá mức mạnh ——” Trương Anh Phát lên tiếng nói đến một nửa, đột nhiên nhìn thấy một mặt Hồng Ảnh xông vào, không khỏi dừng lại lời nói .

Nữ tử áo đỏ nổi giận đùng đùng, mọi người đang rượu hàm tai nóng, nhìn thấy nàng xông vào đầu tiên là há mồm kinh ngạc, sau thấy nàng dám can đảm đoạt lấy ly rượu của Thái Thượng Hoàng, được phép nghĩ thêm can đảm, thế nhưng giữa đầu một hộp đem rượu uống vào bụng, tiếp đối với Thái Thượng Hoàng trợn mắt.

Lớn mật hành động như thế, đã không phải làm chúng người kinh ngạc mà thôi, căn bản là đem mọi người kinh sợ đến nghẹn họng nhìn trân trối!

Mọi người để ý liếc về phía Thái Thượng Hoàng xem phản ứng, thấy hắn chỉ là cau mày, ánh mắt xẹt qua ly rượu không, liếc nàng.

“Đi xuống.” Thanh âm ôn hoà, nghe không ra tức giận.

“Không cần!” Nàng khó được bướng bỉnh đạo thanh âm.

Hắn nhướn mi.”Người nào cái gì?”

“Quốc gia xảy ra chuyện lớn, ngài không lo gấp sao?”

Nghe vậy, lập tức liếc về hướng ngồi ở trái đầu dưới Trường Sa quận trưởng.

Trương Anh Phát cả kinh, lập tức phủ nhận nói: “Không phải thần nói!” Hắn mặc dù cũng rất muốn nói cho nàng, nhưng chịu phạt cảnh cáo, cũng không có lá gan cùng Thái Thượng Hoàng đối nghịch.

Nam Cung Sách thu hồi ánh mắt , chê cười.”Người nghĩ trầm như thế nào? Ngự giá thân chinh đi lấy đầu phản tặc kia sao? Đây chính là chuyện hoàng đế nên làm, muốn trầm về hưu Thái Thượng Hoàng chuyện gì?” Hắn hướng về phía nàng hơi hột mà nói.

“Ngài!”

“Đi xuống đi, đừng làm trở ngại trầm uống rượu.” Hắn giọng nói nghiêm nghị.

Tạ Hoa Hồng không đi.”Ngài tốt xấu tự mình lần trước kinh thành hiểu trạng huống, nghe nói đây chính là mười vạn đại quân, ngài có thể nào dễ dàng? Lại nói, này không chỉ là chuyện của hoàng thượng, vương triều này cũng là của ngài, lật tổ phía dưới không trướng lành, những lời này ngài chẳng lẽ chưa từng nghe qua?”

Nàng đây là đang dạy dỗ hắn!

quan viên Hiện trường nghe được mãnh liệt muốn chút đầu, nhưng người nào dám nha, hơn nữa nhìn Thái Thượng Hoàng gương mặt của đã là ô vẩn tề nhật, mắt thấy muốn trời mưa, nếu ai dám lộ ra chút nào đồng khí, này lời lập tức liền đánh tới trên người mình.

Nam Cung Sách âm trầm mặt.”Phụ nhân biết cái gì, không đi nữa, trầm cho người ta kéo người đi vào úp mặt vào tường sám hối!”

Nàng mặt không sợ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là từ từ đỏ bừng , này hồng cũng không phải là tức giận đỏ lên, nhìn thấy mi tâm hắn nhứt chặt.

“Ngài quá. Quá máu lạnh rồi !” Kỳ quái đầu lưỡi mình thế nào không quá thuận sướng đây?

Hắn híp mắt phượng. Nữ nhân này căn bản sẽ không uống rượu, sinh cái gì mạnh, lần này sợ là say.

“Lý Tam Trọng!” Hắn vừa quát.

Lý Tam Trọng vội vàng ôm đầu tiến lên muốn dẫn người.

Chỉ là tay mới đưa về phía nàng, bị nàng đẩy ra rồi.”Ta không đi xuống. Ngài người này thật không như lời, quốc gia gặp nạn ngài cũng bất kể, cũng chỉ biết tầm hoan tác nhạc, coi là cái gì nhất quốc chi quân, là hôn quân, hôn quân!”

Mọi người nghe nói như thế, lập tức hóa thành hóa thạch. Này. Nàng này cũng dám mắng?

Nam Cung Sách nhìn chằm chằm nàng say, mặt xanh một nửa.

Nhưng nàng vẫn còn không biết tiết chế, tiếp tục chỉ vào mũi của hắn nói: “Ta đối với ngài quá thất vọng rồi! Hảo, ngài bất kể, ta trông nom!” Khuôn mặt nàng càng ngày càng hồng, rượu cồn hoàn toàn phát tác.

“Người như thế nào trông nom?” Nam Cung Sách quanh thân đã là Âm Phong Trận.

“Ta. Tự ta. đi Thượng Kinh!” Đầu lưỡi nàng là thế nào, thế nào cà lăm nghiêm trọng như thế?

” Đi Thượng Kinh làm cái gì đây?” Hắn lạnh giọng hỏi.

“Nước, quốc gia hưng vong, thất phu có. Trách, ta. Ta lấy cây kéo đi chống cự Lâm Nam vương.”

Đây không phải là đang nói chê cười sao? Mọi người thấy nàng uống rượu say nói lời điên khùng, nếu không phải là quá mức sợ hãi Thái Thượng Hoàng tức giận, sớm cất tiếng cười to rồi.

“Ồ đồ!” Nam Cung Sách mặt lo lắng.

“Ta nói thật, ngài bất kể, ta. Ta trông nom, ta liền muốn xen vào!” Nói cho hết lời, người đã nhũn như con chi chi rớt vào trong ngực của hắn, nhưng không khéo, đầu nàng nghiêng nghiêng, đập đầu lên bàn giá, cái trán lập tức sưng đỏ một khối.

Mọi người thấy như thế, đi theo kinh hiểm “A” một tiếng, lúc này Nam Cung Sách trên mặt đã là quắc mắt rồi.

Hắn hung hăng trừng hướng mọi người.”Này rượu khốn kiếp là ai thượng cống?”

Mọi người kinh hãi. Đây là giận chó đánh mèo rồi !

“Trường Sa đặc sản, đây là mọi người tập thể. Hiếu kính .” Trương Anh Phát đại biểu mọi người run giọng lên tiếng.

“Truyền chỉ ý của trẫm, Trường Sa cấm rượu ba tháng, nhất là này rượu nguyệt quế, không cho phép cống!”

Vang thiên ngày hắn giận dữ, làm sợ tới mức mọi người phục. Này rượu nguyệt quế ngon sợ là từ đó thành thất truyền rồi.

“Người nói cái gì, nữ nhân kia để thư lại đi Thượng Kinh?”

Hôm sau, trong ngự thư phòng Nam Cung Sách trợn mắt cắn răng.

Xuân Phong cô cô khấn trương quỳ xuống đất xin tội.”Nô tỳ đáng chết, cho là tiểu thư vẫn còn say rượu, cho nên tâm.”

Nam Cung Sách mắt sáng như đuốc, lộ vẻ đã giận dữ.”Nữ nhân này nói thật, thật thì chạy đi kinh thành cho trẫm!”

“Thái Thượng Hoàng, tiểu thư đi không lâu, nên gọi về .” Lý Tam Trọng run lên đề nghị.

Hắn hai mắt hung ác liếc qua, Lý Tam Trọng lập khắc xơ cứng.

“Cho người chiếu cố cho trẫm, đừng có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không —” lời nói phía sau chưa nói, nhưng mọi người đã toàn thân âm hàn sợ hãi.

5. Chương 5

Oan gia kiếp trước

Nguyệt hắc phong cao, Tạ Hoa Hồng thân thể co rút, mạo hiểm gió lạnh lên đường, nhưng thời tiết này thật sự quá rét lạnh, nàng vừa đi vừa hà hơi, tay nàng đông cứng rồi.

Nàng lòng tràn đầy thê lương, lệ quang lờ lờ. Kỳ thật dùng lấy năng lực của nàng, đến kinh thành căn bản vô dụng, làm sao có thể ngăn cản Lâm Nam vương công kinh đây?

Nàng chỉ là tìm lý do rời đi Trường Sa thôi, bởi vì nàng phát hiện, tư vị làm thể thân của người khác thật không dễ chịu, đồng thời nàng cũng nhận rõ, trừ phi nam nhân kia lương tâm phát hiện, nếu không nàng cũng không cứu được An Nghi công chúa, mà An Nghi công chúa chỉ biết hiểu lầm nàng rắp tâm bất lương, thái độ đối với nàng càng thêm ác liệt.

Thay vì ở lại Li cung, mỗi ngày đối mặt hẳn cùng An Nghi công chúa, để ỉnh khó chịu, còn không bằng rời đi, dù sao nàng hiện tại không có thân phận gì, rời đi cũng sẽ không đưa tới phong ba quá lớn, nam nhân kia nhiều lắm là tức giận, nhưng có An Nghi công chúa ở bên cạnh hẳn, hẳn đối với việc nàng rời đi hay không sẽ không quá để ý.

Nàng thất vọng đau khổ chưa mui. Sau khi đi mới phát hiện đối với hẳn không thể bỏ, nhưng làm thể thân thật là khổ, nàng căn bản không cách nào chịu được.

Gió lạnh giống như đao nhọn, chà xát được bên má nàng đau nhói, hơn nữa nước mắt bị gió vừa thổi, lưu lại thủy ngân càng thêm lạnh khiến bên má nàng xuất hiện từng vết đỏ.

Đang khóc đến lệ hoa đài lệ thì chợt, trên vai nhiều hơn một cái áo khoác lông cáo, nàng kinh ngạc xoay người — “Lý công công?”

“Tiểu thư, này ôm ấm lô đi, khỏi lạnh.” Liễn Xuân Phong cô cô cũng tới.

“Các người?” Nàng giật mình kinh ngạc. Nhưng nếu hai người này cũng đuổi tới, như vậy, nam nhân kia không phải vậy.

Lý Tam Trọng về mặt đau khổ đối với nàng gật đầu, tay lui về phía sau vừa so với, một chiếc xe ngựa “Đơn giản” xuất hiện, nói đơn giản là so sánh cùng với loan giá, nhưng so với Phú Hộ bình thường lại xa hoa hơn nhiều, mà người trong xe ngựa, nếu không ngoài ý muốn —

“Lên xe!” Bên trong vang lên giọng nói nàng quen thuộc, sạch sẽ, mang theo lộng quyền.

Tạ Hoa Hồng giật mình. Thật là hẳn!

“Ngài làm sao có thể tự mình đuổi theo?” An Nghi công chúa ở Li cung, hẳn lại tự mình đuổi tới?

” Tiểu trùng tử của Trẫm chạy, trẫm không tự mình đến bắt, nắm trở lại sao? Còn chưa lên!” Giọng điệu hẳn ác liệt chí cực. Đây cả đêm bắt côn trùng, làm thật làm hẳn khó chịu tới cực điểm.

Nàng sợ tới mức đem áo choàng lông cáo mới vừa phủ thêm phủ xuống.

Xuân Phong cô cô thấy thế, tiến lên nhặt lên, lại muốn vì nàng phủ thêm, nam nhân trong xe ngựa đã đen mặt nhảy ra, hẳn không mặc long bào, trên người chỉ mặc một ngân bạch cẩm bào chất liệu thượng đẳng, thấy đôi môi nàng tím tái, thần sắc kia trắng so với gió lạnh còn bên nhọn hơn.

Cầm lấy áo choàng lông cáo trong tay Xuân Phong cô cô, hẳn tự mình giúp nàng phủ thêm.”Cái người này đời này xương cốt không tệ, người liền nhất định không thể làm hỏng không được sao? Còn dám ngược đãi thân thể này, đừng trách trẫm độc ác, nguyên rửa này nhất định là hạ mệnh hơn, đời đời kiếp kiếp đừng nghĩ đổi vận!” Hẳn cực kỳ tức giận nói.

Nàng ngạc nhiên.”Ngài lời này là có ý gì?” Vận rủi của nàng đời này cùng hần có liên quan sao? Hần vì sao nói như vậy?

“Ý của trẫm là, người nếu không an phận, phá hủy tâm nguyên của trẫm, trẫm sẽ không cùng người từ bỏ ý đồ!” Hần hận hận nói.

“Tâm. Tâm nguyên, tâm nguyên của ngài là cái gì?”

Tất nhiên cùng với nàng đầu bạc răng long, đời này nàng nếu dám tự tiện hủy hoại thân thể, lại dám đi trước hần một bước, chuyện này lớn, hần không quây đến thiên địa này chia năm xẻ bảy mới là lạ!

” Nguyên vọng của Trẫm là mỗi ngày cũng có thể trêu chọc tiểu trùng tử, cho đến bảy mươi, thiếu một ngày cũng không được!”

Đây không phải là muốn chinh nàng cả đến bảy mươi tuổi sao? Nàng kia không phải thảm?

“Ngài nên. Chẳng lẽ chính là oan gia kiếp trước của ta chứ?” Nàng không nhịn được thuận miệng suy đoán.

Nam Cung Sách âm lãnh mỉm cười.”Thế nào không phải đây? Nếu không phải, trẫm sao lại có thể để cho người tức giận đến nội thương?”

Ánh mắt của nàng càng mở càng lớn.”Thật là ngài?” Sẽ không chuẩn như vậy chứ?

“Không sai, chính là trẫm, nếu không người cho rằng trẫm làm sao đối với người mọi cách bao dung, này cũng không phù hợp tính tình của trẫm .”

Tạ Hoa Hồng cả kinh không nói ra lời, thật lâu sau mới tìm lại thanh âm hỏi: “Kia thuật sĩ từng nói này đời có thể. Thật ta gặp? Nhưng là không đúng nha, tại sao người nhớ ta, ta cũng không nhớ người?”

“Người còn dám nói, chính là mấy chén canh Mạnh Bà liền khiến người quên trẫm, quên tất cả, trẫm còn chưa có tính với người món nợ này !” Hần vừa nói đã kéo nàng vào xe ngựa, trong xe có than đá, nhìn rõ trên mặt nàng có nước mắt đông lạnh, một cỗ tức giận lại lên.”Lý Tam Trọng, cầm lò sưởi đi vào.”

Đã nắm tay của nàng, hần là hướng bên trong vật áo ấm áp của hần đi, lòng bàn tay đóng băng của nàng liền hung hăng dính vào trên lồng ngực của hần, lạnh đến hần cũng cau chặt chân mày, nhưng dòng nước ấm lại lập tức chảy vào trong lòng bàn tay nàng, nhất thời không để cho nàng lạnh phát run nữa.

“Ngài chính là người hại ta đời này cũng phải mặc váy đỏ?” Nàng còn ở trong khiếp sợ, kích động, hai tay trong vật áo của hần liền nắm thành quả đấm.

“Ừ.” Hần đem lấy quả đấm của nàng đè cho bằng, lần nữa khiến lòng bàn tay lạnh như băng dán hần sưởi ấm.

“Là ngài. Lại là ngài?” Nàng vẫn như cũ không thể tin.

“Biết là trẫm, nên nhớ lại quá khứ, nhất là chuyện trẫm như thế nào ngược đãi người.” Hần bất mãn nàng không thể đối xử tử tế thân thể của mình, cố ý ác ngôn nói.

“À?” Nàng cả kinh, tay phải rút về, hần đè lại không để cho nàng hút ra, cố ý cho ấm.

Lúc này Lý Tam Trọng đưa lò sưởi vào, thấy hai người tư thế thân mật, nhưng không khí kinh người, để lò sưởi xuống, không dám chờ lâu, vội vàng thoái lui khỏi.

“Lý Tam Trọng, mau tìm địa phương tìm nơi ngủ trọ!” Nam Cung Sách ác thanh phân phó.

“Vâng” hần không nhìn dám nhiều, sau khi ứng tiếng nhanh chóng rút đầu.

Tạ Hoa Hồng ở trên giường khách điểm tỉnh lại, phát giác đầu của mình tựa vào trên ngực nam nhân, tứ chi cuộn mình trong lòng hần, cứ như vậy thoải mái lại ấm áp ngủ một giấc.

Tối hôm qua sau khi hần dẫn nàng tới khách điểm, sai người đưa đến nước nóng, ném nàng vào trong nước nóng cho ấm mới để cho nàng ra ngoài, sau áp nàng lên giường, không hề cùng với nàng nói nửa câu, ôm nàng đến trời sáng.

Tỉnh lại, thấy hấn vẫn nhắm mắt ngủ, không khỏi mất hồn. Trong gương mặt tuần dật này mang theo nồng đậm Tà Sát Chi Khí, nhưng người này chỉ có tại ngay từ đầu đã cho nàng nếm mùi đau khổ, sau lại chưa từng tổn thương qua nàng chút nào.

Mà hấn nói hấn là oan gia kiếp trước của nàng, nghe ý tứ của hấn, bọn họ tựa hồ là một đôi thương người, như vậy hấn vì sao phải nguyên rửa nàng, làm nàng đời đời kiếp kiếp tai ách triền thân?

Chẳng lẽ nàng cô phụ hấn, làm hại hấn uất ức mà chết, mới làm hấn do ái sinh hận?

Nhưng hấn lại đợi nàng, còn là. Đây là bởi vì quan hệ với An Nghi công chúa?

Nghĩ đến hấn đợi nàng tốt, hoàn toàn là bởi vì nàng có chút chỗ tương tự cùng An Nghi công chúa thôi.

Nghĩ đến đây, thần sắc nàng lại chán nản rồi.

“Sáng sớm nhả lông mày cái gì?” Nam nhân tỉnh ngủ hỏi.

Nàng buồn bã liếc hấn một cái, tinh thần vẫn như cũ uể oải. “Tại sao tìm nơi ngủ trọ, không trực tiếp trở về Li cung?” Nàng sâu kín hỏi chuyện khác.

Thấy nàng vô tình dả thải, hấn khép lại lông mày. “Người không phải là muốn đi Thượng Kinh, này không phải như người nguyện.”

Tròng mắt nàng đột nhiên sáng choang. “Ngài nguyện ý đi Thượng Kinh rồi hả?”

Nhìn nàng tinh thần tỉnh táo, khóe miệng hấn cũng không nhịn giơ lên chút. “Đi một chuyến cũng tốt, vừa đúng xem náo nhiệt.”

“Xem náo nhiệt? Ngài trở về là giải quyết quốc nạn, nhìn náo nhiệt cái gì?”

Nam Cung Sách trên mặt cười. “Tại sao không? Là người muốn trầm tới, náo nhiệt này người cũng nhìn thấy!” Hấn ác cười, một bộ chính bộ dáng là xem trò vui.

Nàng tức giận nắm quyền, thật sự rất muốn hướng tới ngực hấn mà đâm, đáng tiếc lá gan không lớn, quả đâm không dám rơi xuống, định ý xuống giường, không muốn cùng hấn làm dây dưa vô vị.

Nhưng thân thể mới di động, liền lại bị lôi kéo ngã trở về trên ngực hấn, mái tóc thật dài tán lác trước ngực của hấn, đôi môi nàng khê nhếch, mở mắt to nhìn xuống hấn, tư thái này như một bức tuyệt mỹ họa tác, hấn con mắt sắc chuyển thâm, đáy mắt toát ra dục vọng quen thuộc.

Mặt nàng bỗng nhiên hồng. “Không thể!”

“Tại sao không thể?”

“Nếu như ngài thật là oan gia mấy đời trước của ta, chính là kẻ thù của ta.”

“Kẻ thù?”

“Đúng, ngài là kẻ thù hại ta xui xẻo nhiều đời, ta thế nào còn có thể cùng ngài. Cùng ngài cái đó?” Nàng càng nói khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng.

“Làm sao người không nói, là trầm bị người lừa gạt, làm hại trầm hữu chí nan thân, ở trong oán hận độ hết kiếp trước hay sao?”

Tạ Hoa Hồng kinh ngạc. “Ta thật sự hại người?”

Nam Cung Sách gật đầu. “Gieo họa này nhưng sâu.” Hấn cười khổ. Mức độ hấn vì nàng tổn thương, nói vậy liền ông trời cũng cảm thấy ngoài ý muốn đi!

“Kia lần nữa gặp ta, ngài. Ngài muốn báo thù sao?” Nàng bất an hỏi.

hai mắt Hấn nhìn lại nàng, trên mặt chậm rãi cười. “Đây là tự nhiên, cá tính trầm có thù oán phải trả, điểm này thiên hạ đều biết.”

Nàng cứng lại. “Vậy. Vậy ngài muốn làm sao báo thù?”

Hắn lật người đè nàng dưới thân thể, bỗng nhiên hôn lên nàng, động tác quá nhanh, nàng phản ứng không kịp nữa, giống như chỉ chịu kinh hãi, mắt hạnh trừng trừng, vẻ mặt đáng yêu.

Hắn thấy quả thật thối tình.”Này thủ đoạn trả thù là cái gì, ngươi nên nghĩ được.”

Mới vừa tỉnh ngủ, quần áo trên người nàng vốn là không nhiều, kéo nhẹ, áo trong mỏng manh liền kéo rơi xuống, lộ ra cái yếm màu hồng, màu mắt hắn sẫm lại, thân thể đi theo nỗi biến hóa.

Quả nhiên là tiểu trùng tử hắn yêu thích nhất, dự vọng đối với nàng thiêu đốt mấy trăm năm cũng không diệt!

“Ngài. . . .” Nàng nhìn chằm chằm trâm sâu trong mắt đen, có loại cảm giác muốn trượt chân rơi xuống vực sâu.”Ngài muốn thân thể ta trả nợ?”

“Đúng vậy a.”

“Chỉ cần thân thể?”

“Dĩ nhiên không đủ, yêu cầu điểm ‘ trả thù ’ này, còn giải không được khoản nợ kiếp trước !” Hắn cười âm hiểm.

Toàn thân bành giống như có một luồng lửa đang đốt.”Vậy ngài còn muốn cái gì?”

“Trẫm lúc này đặc biệt tới tìm ngươi, ngươi nói trẫm còn muốn chính là cái gì?” Hắn bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt ngọn lửa càng thấy điên cuồng.

“Ngài thật chỉ là vì ta mà đến?” Nàng nháy mắt, trong lòng giống như nước hồ nổi lên trận trận gợn sóng. Hắn bỏ lại An Nghi công chúa, thậm chí còn chịu theo nàng Thượng Kinh, đây tất cả hắn là muốn nàng cao hứng.

“Trẫm nếu không phải chỉ vì ngươi, êm đẹp thoải mái Li cung không đợi, muốn tới chen chỗ này với ngươi?”

Thì ra là nam nhân này không chỉ có muốn thân thể của nàng, còn phải lòng của nàng, có thể làm cho hắn vì nàng làm được tình trạng này, đại biểu trong lòng hắn cuối cùng là có nàng thối.

Trong lòng nàng cao hứng, thần sắc trên mặt càng động người, nam nhân dự vọng vốn là nổi lên, lúc này thấy nàng mị như Thu Nguyệt, đã sớm động tình, nhẹ nhàng lau má phấn đỏ tươi của nàng.”Thủy nhi a, tình của trẫm cả đời này, nhất định hay là muốn thắt ở trên người ngươi, chỉ là. Qua kiếp này, ngộ nhờ kia canh Mạnh Bà vẫn không thể để cho ta quên ngươi, kia lui về phía sau trăm năm, ngàn năm, cũng chỉ có thể dựa vào giờ phút này trở về chỗ.” Hắn buồn bã hôn thật lâu, thâm thiết vuốt ve thân thể của nàng, sau đó không chút do dự đoạt lấy nàng!

Khi nàng theo Nam Cung Sách mặt xuân phong đắc ý đi ra phòng khách thì nhìn thấy Lý công công liền đứng ở cửa bên, nàng nhớ tới mới tất cả vừa ở trong phòng, nhất thời mặt đỏ tai nóng . Khách điểm không thể so với tẩm điện Li cung, rộng rãi, một chút xíu thanh âm cũng sẽ truyền ra rõ ràng, mới vừa rồi nam nhân”Trả thù” cuồng liệt, nàng yêu kiều cầu xin tha thứ trở về, nhìn Lý công công giờ phút này tuy là mặt không chút thay đổi, nhưng khẳng định đều nghe hết.

Nàng quả thật không đất dung thân, dậm chân, oán giận trừng mắt nhìn mắt nam nhân bên cạnh.”Đều do ngài!” Bỏ lại những lời này, thở phì phò chạy ra.

Trên mặt Nam Cung Sách, vẫn là rạng rỡ, mắt liếc cận thân thái giám đang cười trộm , môi bĩu một cái.”Mấy tháng nữa, chính là cây hồng ra hoa rồi. Trẫm nhưng là rất tò mò đợi ăn được bánh quả hồng ngươi dạy Thủy nhi làm, tư vị kia nên tương đối ngon chứ?” Hắn lạnh lạnh nói.

Lý Tam Trọng trong nháy mắt không cười được. Bởi vì tiểu thư muốn học làm bánh quả hồng, hắn mới tránh được ba năm tử kiếp, lần này chủ tử nói đến chuyện xưa, không phải đang nhắc nhở hắn, mạng nhỏ đang đếm ngược tính giờ. Hắn mồ hôi lạnh tóe ra, tay vịn khung cửa, thiếu chút nữa đứng không vững.

Xem xét hắn, Nam Cung Sách cười đến cực kỳ không hiền hậu, xoay người hướng phương hướng tiểu trùng tử biến mất đi.

Lần này hồi kinh, hấn khiếm tốn làm việc, bỏ đi loan giá đổi ngồi xe ngựa, liền tùy thân cấm vệ cũng giảm rất nhiều, trước mắt thân phận của hấn cũng chỉ là Phú Hộ bình thường.

Hấn nhẹ nhõm đi tới đại sảnh khách điểm, cả gian khách điểm đã được hấn bao, Tạ Hoa Hồng mới vừa ngồi xuống dùng bữa, Xuân Phong cô cô đang một bên hầu hạ.

Cũng bởi vì người nào đó “Trả thù chi nhạc”, nàng bỏ lỡ đồ ăn sáng, giờ phút này dùng là đã là ăn trưa.

Xuân Phong cô cô thấy chủ tử ngồi xuống, lập tức trình lên bát dưa cho hấn, Lý Tam Trọng đợi thẳng đến hai chân sinh ra sức, mới có biện pháp sau đó chạy tới hầu hạ.

Nam Cung Sách cảm y ngọc thực, khách điểm chuẩn bị thức ăn, hấn chỉ động hai lần dưa, liền không có gặp mặt, liếc ngay trước mắt nữ nhân đầu mau rử xuống vào trong chén, hấn hé miệng cười.”Người được, liền lỗ mũi cũng có thể ăn cơm rồi !”

Bị châm biếm như vậy, đồ nàng mới nuốt vào không biết là cái gì, lập tức nghẹn ở cổ họng, khiến nàng khịu sắc, sắc mặt hấn biến đổi, đưa tay chụp lưng của nàng, mới khiến nàng thuận lợi đem thức ăn nuốt xuống.

“Không cho cúi đầu ăn.” Hấn nghiêm mặt ra lệnh.

Tạ Hoa Hồng da mỏng, mắc cỡ không mặt mũi thấy người.”Ta không ăn được. Những thứ đồ này xách đến trên xe ngựa ăn tốt lắm.” Người xung quanh cũng biết bọn họ sáng sớm ở trong phòng đã làm chuyện gì, quần nàng căn bản nuốt không nổi bất kỳ vật gì.

Hấn hướng thức ăn trên bàn liếc về đi, gương mặt ghét bỏ.”Đừng bực, Lý Tam Trọng, cho người đến phụ cận mua chút sản phẩm nổi tiếng, trên xe đơn giản ăn là được.”

“Vâng” Lý Tam Trọng lập tức sai người đi thu xếp.

Vội vàng rời đi Trường Sa Li cung, căn bản không còn kịp chuẩn bị chủ tử áo cơm cần thiết, có thể nghĩ, lần này hồi kinh, cần phải khiến chủ tử”Chịu tội” rồi.

“Đều muốn đi, bọn họ người đâu?” Nam Cung Sách đột nhiên lạnh giọng hỏi.

“Hai vị mới vừa ‘ làm xong việc ’, lập tức tới ngay.”

Tạ Hoa Hồng nghi ngờ nhìn về trả lời Lý Tam Trọng. Hai vị?”Còn có ai theo tới rồi sao?”

“Là An Nghi công chúa cùng Chu đại nhân, bọn họ lần này cũng đi theo.” Nói chuyện không phải Lý Tam Trọng, mà là Xuân Phong cô cô.

“An Nghi công chúa cũng tới?” Nàng kinh ngạc.

Thì ra là, mình hiểu lầm, hấn cũng mang theo An Nghi công chúa, lúc này mới chịu đuổi theo

Nàng buồn buồn rũ cổ xuống, nụ cười ban đầu hồng hồng, từ từ rút đi màu sắc.

“Công chúa, ngài đã tới.” Truyền tới thanh âm Xuân Phong cô cô bên tai.

Nàng phiền muộn ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy An Nghi công chúa đi tới, chỉ là sắc mặt nàng cực kỳ kém, sau khi nhìn thấy mình, lại không giống thường ngày phi dương bạt hổ, mà là rúc vai hướng nàng uất ức hành lễ.”An Nghi gặp qua hoàng tẩu.”

Tạ Hoa Hồng cả kinh. Đây là thế nào? An Nghi công chúa thế nào khả năng đối với nàng khúm núm, còn gọi nàng hoàng tẩu?

“Mau dừng như vậy, đứng lên đi!” Nàng cuống quýt nghiêng người nâng công chúa, tay còn chưa chạm đến, đuôi mắt liếc thấy Chu Chí Khánh cũng hiện thân ——

“Chu Tam công tử, mặt của ngươi. Đây là thế nào?” Nàng kinh hãi. Mặt của hấn thế nhưng cũng sưng lên như bánh bao.

Hấn nhìn thấy nàng, vẻ mặt cực kỳ khó chịu, lấy tay che nửa mặt sưng, cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Là do người đánh sao?” Nàng ngạc nhiên hỏi.

Chu Chí Khánh nhìn trộm hướng Nam Cung Sách về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nuốt nước miếng.”Không phải do người đánh, là ta mình không cẩn thận đụng bị thương” Hắn mặt xưng phù, mồm miệng không rõ, giống như ngậm trứng vịt ở trong miệng nói chuyện.

“Nguyên lai là đụng bị thương Thật đáng thương!” Nàng đồng tình không dứt, cũng nghiêm chỉnh sẽ tiếp tục theo dõi hắn mặt sưng, chỉ sợ hắn cảm giác mất thể diện.

“Đi!” Nam Cung Sách đứng dậy, nâng eo nữ nhân, cùng nhau đi ra khỏi khách điểm, đi lên xe ngựa.

Bọn họ vẫn còn ở trong phạm vi Trường Sa, đi hướng Bắc, gần tới là có thể ra quận, đoàn người xe nhẹ hành lý ít lên đường, đi được ban đêm, Lý Tam Trọng tìm một gian khách điểm bao xuống.

Chưởng quỹ thấy bọn họ quần áo đắt tiền, lập tức nịnh nọt , nhưng Lý Tam Trọng mặt ngăn lại, chưởng quỹ kia liền không dám tiến lên, hơn nữa gặp lại được Nam Cung Sách tấm thiên uy lẫm lẫm trước mặt , lại sinh lòng ác hân, tự động lại lóe lên phải xa hơn chút, chờ đợi quý nhân vẫy gọi.

Đến ngày kể lại muốn lên đường thì Tạ Hoa Hồng lại nhìn thấy Chu Chí Khánh lần nữa.”Trời ạ, cái người này mặt thế nào so hôm qua còn sưng hơn?” Nàng kinh hỏi.

Mặt của Chu Tam công tử lại sưng lên so với hôm qua nghiêm trọng hơn, hôm nay liền mắt đều cơ hồ xem không thấy, gương mặt hiển nhiên thành đầu heo.

Hắn phát ra tiếng cười gượng.”Không có gì, không phải buổi sáng ra khỏi cửa phòng, vô ý, lại vấp ngã.”

“Lại té?” Nàng kinh ngạc.

“Đúng vậy a, liền gặp xui.”

Quay đầu lại nàng thấy An Nghi công chúa cũng chạy ra, trên người đối phương hoàn toàn không thấy bất kỳ nguyên khí, một cánh tay thậm chí khiến cung nữ đỡ, nhìn đáng sợ giống như là tay nâng không nổi rồi.

“Công chúa cũng không thoải mái sao?” Nàng lập tức quan tâm hỏi.

“Ta. Tay có đau một chút.” An Nghi biểu hiện trên mặt thống khổ.

“Hai người các ngươi đây là thế nào? Có phải hay không nên cho thái y nhìn một chút?”

Hai người không dám chi một tiếng, bởi vì nhìn thấy người khác khoan thai xuất hiện.

Nam Cung Sách miễn cưỡng nhìn hai người một cái.”Lý Tam Trọng, lần này thái y có đi theo sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Sau lưng Lý Tam Trọng lập tức nói: “Lần này chúng ta đi gấp, chưa kịp an bài thái y theo tới.”

“Kia đi nha.” Ngụ ý chính là bất kể bọn họ chết sống.

“Đợi chút, công chúa cùng Chu Tam công tử bị thương không nhẹ, có thể nào bỏ mặc?” Tạ Hoa Hồng kéo lại ống tay áo Nam Cung Sách.

Hắn quay cười, tầm mắt Hướng An Nghi cùng Chu Chí Khánh bay qua, lập tức khiến hai người cảm thấy Tâm Lạnh chân hàn .”Nếu tiểu trùng tử tốt bụng, vậy thì tìm đại phu đến đây đi, ít nhất thoa bó thuốc, cũng tốt ở vào kinh trước chống lâu một chút, có thể ‘ làm ít chuyện ’ nhiều hơn.”

Nghe nói như thế, lòng của hai người thất lại.”Không cần xin đại phu rồi, vết thương nhỏ vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, không cần phải bó thuốc.” Chu Chí Khánh lập tức nói.

“Đúng đúng đúng, ta cũng vậy cảm thấy tay không đau, nghe nói Lâm Nam Vương nói, muốn lấy xuống đầu nhị ca treo ngược ở trên tường thành, nhị ca giận đến giơ chân, trong kinh đang loạn thành một đoàn, chúng ta còn là mau lên đường đi, kinh thành có tam ca trấn giữ, Lâm Nam Vương không dám phách lối.” An Nghi cũng bận rộn nói.

“Nhưng là không bó thuốc, thương thế sẽ nặng hơn , các ngươi còn là ——” Tạ Hoa Hồng không yên lòng.

“Không sao, một chút da thịt đau thôi, ta cùng với công chúa cũng có thể nhịn được, nhịn được!” Chu Chí Khánh mồ hôi cũng nhỏ tới. Không nhịn được cũng phải nhịn, nếu không có thể trước khi đến Thượng Kinh mạng nhỏ sẽ không còn!

“Chúng ta hay là đi mau đi, đừng chậm trễ canh giờ lên đường!” An Nghi nhìn thấy Tam ca chê cười, cư nhiên sợ suy nghĩ ý muốn khóc.

“Ách. Vậy cũng tốt, nếu như trên đường các người thật đau đến không chịu nổi, thì dừng xuống tìm đại phu đi!” Tạ Hoa Hồng không thể làm gì khác hơn nói.

“Hảo hảo hảo, đa tạ hoàng tẩu quan tâm.” An Nghi nghiêm mặt, cắn chặt môi không dám ở trước mặt nàng than vãn khóc thành tiếng.

Nam Cung Sách chẳng thèm nhìn hai người lệ tuột vào bụng, tự mình lên xe ngựa.

Tạ Hoa Hồng thấy hần lãnh đạm chính là đi người, cũng chỉ đi theo lên xe ngựa rồi, bởi vì tin tức kinh thành truyền đến, giống như thật rất không lạc quan.

Mấy ngày nữa là có thể đến được kinh thành, bởi vì lo lắng tình trạng kinh thành, nàng ngủ không yên ổn, sáng sớm liền tỉnh, thấy nam nhân bên cạnh vẫn ngủ yên, nàng không khỏi chau chặt chân mày. Lâm Nam vương làm loạn, tựa hồ hoàn toàn không có ảnh hưởng dòng suy nghĩ của hần, theo ăn theo ngủ, người này rốt cuộc là thật không lo lắng, còn là, căn bản là vui khi thấy vương triều đại loạn?

Đoán không ra ý tưởng của nam nhân, nàng định xuống giường, chung quanh lắc lư, này thoáng một cái, lại góc khách điểm, bị một màn cảnh tượng kinh sợ ngậy người.

Cách đó không xa, ba người, An Nghi công chúa, Chu Tam công tử còn có Lý công công.

Khiến người ta kinh ngạc giật mình dạ, An Nghi công chúa lại động thủ đánh Chu Tam công tử bạt tai, sức lực không đủ, Lý công công còn có thể gọi ngừng, đánh nặng.

“Thứ chín mươi mốt, công chúa, còn có chín cái.” Lý Tam Trọng giúp đỡ đếm.

“Không thể chậm chước một chút không? Tay bản công chúa muốn phế rồi !” An Nghi khóc cầu xin.

“Rất xin lỗi, Thái Thượng Hoàng phân phó, mỗi ngày một trăm cái, thiếu một cũng không được .”

“Công công không nói, Thái Thượng Hoàng cũng sẽ không biết.” Mặt của Chu Chí Khánh lại hơn sừng lên, cơ hồ là lớn gấp đôi.

“Chu đại nhân cảm thấy chuyện này giấu giếm được Thái Thượng Hoàng sao?” Lý Tam Trọng cười lạnh hỏi.

Chu Chí Khánh nghĩ khuôn mặt. Nam Cung Sách tà mị cùng ác quỷ không khác, cơ hồ không có chuyện gì có thể lừa gạt hần, bọn họ nếu dám can đảm lừa gạt, kết quả bảo đảm so hiện tại muốn thảm gấp mười lần.

“Vậy. Vậy cũng tốt, công chúa, ngài vẫn là tiếp tục đánh đi.” Hần mặt xưng phù đến nổi ngay cả miệng đều được một cái tuyến, thanh âm hàm hồ nói.

“Còn đánh?” An Nghi nghe được còn phải lại đánh, khóc đến lớn tiếng hơn. Nàng đau lòng không phải đối phương, mà là mình đánh tới mánh khoe cũng trật khớp, liền tơ lụa cũng bắt không được rồi, đánh tiếp nữa, mặt của Chu Chí Khánh không mở, tay của nàng cũng muốn phế!

“Công chúa nếu không chịu nổi, nô tài phải đi ngay bẩm rõ Thái Thượng Hoàng, xin hần khai ân.”

Lý Tam Trọng làm bộ phải đi, An Nghi lập tức kinh hoàng luống cuống đem người ngăn lại.

“Lý công công, chớ hại chết chúng ta, cái người này vừa đi không phải cầu xin khai ân, mà là, Tam ca sẽ đem ta cùng Chu đại nhân đào lên!”

Hần lúc này mới”Sầu mi” lại xoay người lại.”Vậy thì, đánh đi!” Cười thâm.

An Nghi cắn chặt hàm răng, nâng lên trật khớp cánh tay, hung hăng nữa hướng mặt sừng Chu Chí Khánh đánh xuống, hần đau đến nước mắt nước mũi cũng 0hạj rồi.

“Dừng tay, đừng đánh!” Tạ Hoa Hồng không nhìn thêm được nữa, xông lên trước ngăn trở.

Ba người nhìn thấy nàng sợ hết hồn.”Tiểu thư, ngài thế nào đến nơi này?” Lý Tam Trọng tiến nhanh tới, thần sắc khẩn trương hỏi.

“Đừng hỏi chuyện ta làm sao tới, nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra? Thái Thượng Hoàng tại sao muốn An Nghi công chúa đánh Chu Tam công tử?” Nàng trầm mặt hỏi.

“Cái này.” Hần không nghĩ tới nàng sẽ bắt gặp trường hợp hành hình, nói quanh co lòng vòng, không biết giải thích như thế nào mới phải.

Tạ Hoa Hồng nhìn chằm chằm người, trong lòng đã tính toán.”Người không nói, ta tìm nam nhân kia hỏi đi!” Nàng không nói lời gì, xoay người hướng phòng khách chạy đi rồi.

Nàng vừa chạy, ba người lập tức mặt không có chút máu.

6. Chương 6

Bí mật hồi kinh

“Ngài tại sao lại làm việc xấu?” Tạ Hoa Hồng xông về phòng, hướng về phía người mới vừa rời giường, đang cho người ta hầu hạ rửa mặt Nam Cung Sách rống hỏi.

Làm người hầu hạ hần sợ tới mức mọi người há mồm kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại khép miệng lại, bởi vì chuyện tương tự bị kinh hách qua mấy lần, mọi người hôm nay đã có thể rất nhanh khôi phục thái độ bình thường.

Nam Cung Sách mắt liếc nàng, trong thiên hạ này cũng chỉ có nữ nhân này sau khi rống hần, còn có thể bình an vô sự.”Người thấy?” Hần hỏi.

“Là nhìn thấy, nhưng quá tàn nhẫn! Khó trách mặt của Chu Tam công tử mỗi ngày nặng hơn không thấy tốt hơn, cánh tay An Nghi công chúa cũng một ngày nặng hơn một ngày, tay run đến nổi ngay cả chiếc đĩa cũng cầm không được.” Nàng tức giận o o nói.

“Đó là bọn họ nên chịu, trách không được ai.” Hần lạnh bạc mà nói.

“Bọn họ phạm vào cái lỗi gì, muốn ngài phạt người như vậy?”

Không đếm xỉa đến sự tức giận của nàng, hần duỗi thẳng cánh tay cho người ta mặc bộ cẩm bào cho hần, bên hông đeo ngọc bội màu vàng, không mặc long bào, hần có một tướng mạo lạnh lệ tuấn lãng.”Người thật không rõ bọn họ phạm cái lỗi gì?”

“Ngài không nói ta nào biết?”

Nụ cười hần càng ngày càng lạnh.”Vậy hãy để cho chính bọn hần nói đi!” Hần nói vừa dứt, An Nghi cùng Chu Chí Khánh liền lần lượt kêu khóc chạy vào, quỳ gối bên chân Tạ Hoa Hồng, dập đầu đến mất mạng.

Chu Chí Khánh trước cầu xin tha thứ: “Ta sai lầm rồi, không nên lên tiếng ô nhục, xin ngài đại nhân đại lượng, tha thứ ta đi!”

“Tay An Nghi không nên đánh hoàng tẩu, ta không dám, cũng không dám nữa!” An Nghi không để ý tôn nghiêm công chúa, cũng khóc lóc nức nở.

Tạ Hoa Hồng bộ mặt kinh ngạc.”Thế nào, các người là bởi vì lần trước động thủ với ta mới bị phạt hay sao?”

“Ồ ô. An Nghi mắt không tôn trọng trưởng bối, nhục hoàng tẩu, Tam ca giận dữ, cho nên.” Nàng đã khóc không thành tiếng.

Khó trách mấy ngày nay An Nghi công chúa đối với nàng e ngại cung kính như vậy.

Nàng kinh ngạc Chuyển hướng Nam Cung Sách.”Nàng là An Nghi công chúa a, ngài làm sao sẽ.”

“Làm sao sẽ chịu đối với nàng động thủ?” Hần nịnh cười giúp nàng đón lấy hỏi.

“Đúng, đúng a, ngài thế nào chịu?” An Nghi công chúa nhưng là cô gái lòng hần yêu a!

Hắn cười như không cười nhìn về muội muội tràn đầy hoảng sợ.”Thế nào không bỏ được, cũng chỉ là bóng dáng thôi, chỉ là, may nhờ nàng là bóng dáng, nếu không, thì không phải là nàng đánh Chu Chí Khánh, mà là Chu Chí Khánh đánh nàng rồi. Trẫm đã giữ lại tình cảm và thể diện, phẩy tay tổng so hủy dung thì tốt hơn.”

“Bóng dáng? An Nghi công chúa thế nào lại là bóng dáng, ta mới là ——”

“Cái người nữ nhân ngu xuẩn này, cho đến bây giờ nhìn không rõ ràng sao? An Nghi nơi nào bì kịp được người một cọng lông tóc, trẫm có người còn cần cái gì bóng dáng thể thân? Cho là người đôi mắt này khá lớn, nào biết là mù, uống trẫm lần này bỏ công, thật là bùn loãng không thể trát tường!” Hắn phun một tiếng, sắc mặt hận rên thép không thành.

“Nhưng, nhưng là bức tranh kia ——”

“Kia trong bức tranh chính là người!” Hắn định nói rõ.

“Là ta? Nhưng trừ mặt tròn, những thứ khác không giống. A! Chẳng lẽ đó là ta đây mấy đời trước?” Khi hắn nhìn chăm chăm, nàng rút cuộc hiểu ra rồi.

Nam Cung Sách lúc này mới hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.” Nữ nhân không có tim không có phổi.”

Nàng cả kinh nghẹn họng nhìn trân trối. Nam nhân này cho người miêu tả ra dung mạo mấy đời trước của nàng, thấy vật nhớ người?

Hắn nguyên lai là si tình như vậy, nhưng là, như thế, thuật sĩ kia như thế nào lại nói là nghiệt duyên?

Nàng ảo não cứ nhiên mình nhớ không nổi đã từng cùng hắn có rồi rắm.

Nhưng cũng khẳng định là, nàng tất nhiên phụ hắn, mới làm hắn thống hạ nguyên rửa, khiến nàng trọn đời không được an bình.

Tạ Hoa Hồng tâm tư thiên hồi bách chuyển, rối loạn.

Nam Cung Sách nhìn nàng bất an phản ứng, biết được nàng đối với kiếp trước vẫn không hề có cảm giác, không khỏi có chút mất mát. Tiểu trùng tử đời này, thật vẫn là tiểu trùng tử của hắn sao?

Hắn khó được xuất hiện vẻ ảm đạm.

Không bao lâu, một đôi tay lặng lẽ nhấc lên ngọc bội của hắn.”Thái Thượng Hoàng, là ta hiểu lầm, nếu trong bức tranh chính là ta. Ta rất cao hứng.” Nàng chợt hồng mặt, xấu hổ mà nói.

Nàng nghĩ thông rồi, kiếp trước như thế nào nàng không thể nào biết được, là oan gia, là tình nhân, dù sao đều đã quá khứ, mà lúc này giờ phút này, cuộc đời này nơi đây, mới là quan trọng nhất, nếu có thể khiến nam nhân coi trời bằng vung này lưu luyến si mê nàng mấy trăm năm, nàng gì chỉ cao hứng, còn cảm thấy hạnh phúc, cũng cuối cùng tự mình phát hiện, thì ra là nàng là yêu thích hắn như vậy!

Trước đây nàng luôn tiếp nhận an bài của người khác, Chu Tam công tử kéo dài không cưới, nàng sẽ chờ, nam nhân này cưỡng bách nàng tiếp nhận, nàng cũng không phản kháng, nhưng trong lòng không có chân chính vui mừng, cho tới giờ khắc này, biết được hắn đối nàng cuồng dại, mới khiến nàng cả người kên định, an tâm trở thành nữ nhân của hắn.

Nam Cung Sách trong mắt lóe ra tinh quang.”Người nhớ rõ ràng mình là người nào?”

Nàng gật đầu.”Ta nhận rõ ràng mình là nữ nhân của ngài !”

Hắn cười, thần sắc kia chậm rãi, thâm tình chí cực, người xung quanh nhìn thấy giật mình kinh ngạc. Thì ra là Thái Thượng Hoàng cũng có loại vẻ mặt này?

“Tam ca, An Nghi đều biết sai lầm rồi, có thể hay không bỏ qua cho ta?” Mặc dù nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng thấy hắn vẻ mặt như thế, nàng lập tức nhân cơ hội cầu khẩn.

“Thần ngay cả tội đáng chết vạn lần, nhưng là xin đừng cho thần bị chết thảm như vậy!” Chu Chí Khánh đi theo khóc ròng nói.

Hai người cho là Nam Cung Sách tâm tình thật tốt, nói không chừng sẽ tha thứ qua bọn họ, vậy mà hắn xoay người, thần sắc chỉ ác độc kia khiến bọn họ tê dại da đầu, hắn lãnh khốc hướng người bọn họ trừng.

“Nữ nhân này trăm một cây lông măng cũng không dám tổn thương, các người tốt hơn, muốn đánh cứ đánh, muốn mắng liền mắng, này trăm làm sao mà chịu nổi đây?”

Hai người lập tức sợ tới mức hàm răng run lên.

“Tam ca, trước ta gan lớn mới dám động thủ, ta đã được dạy dỗ, lại không dám bất kính đối với nàng rồi.” An Nghi lập tức nói.

Nàng làm sao sẽ cho là mình địa vị cao hơn Tạ Hoa Hồng, Tam ca sửa chữa nàng sẽ không tức giận? Nàng sai lầm rồi, thật sai lầm to rồi, ở trong lòng, Tam ca nàng liền làm người chải đầu cho Tạ Hoa Hồng cũng không xứng, mình nếu không phải là thân muội muội của hắn, lúc này cũng không phải bỏ tay mà thôi. . .

Liếc về Chu Chí Khánh phía bên cạnh khuôn mặt biến hình, nàng cả người nổi lên ác hàn. Nàng tình nguyện tay bỏ cũng không cần trở thành đầu heo!

Chu Chí Khánh khóc cầu xin, “Thần cũng thế, thần cũng thế, xin Thái Thượng Hoàng nể tình thần đối với ngài một mảnh trung thành phân thượng, đừng cùng thần so đo.”

Nam Cung Sách lập tức âm lệ nghiêng đầu nhìn hắn.”Có biết tại sao trăm để cho người cưới một con mèo?”

“Đó là bởi vì. Bởi vì thần cùng tiểu thư từng có hôn ước, lại vứt bỏ nàng nhiều năm chưa lập gia đình, xin lỗi tiểu thư.” Hắn run giọng nói nói, dĩ nhiên rõ ràng tại sao mình có ngày hôm nay.

“Lỗi!”

“Lỗi?”

Nam Cung Sách cười.”Người nên may mắn mình chưa lập gia đình, ban đầu nếu là cưới, cái mạng nhỏ đã có thể không sống tới hôm nay rồi !”

“À?” Chu Chí Khánh kinh hãi, giờ mới hiểu được rồi. Thì ra là Thái Thượng Hoàng đến nay không có đem hắn chính tử, chính là nhìn ở nơi này phân thượng! Tạ Hoa Hồng là người Thái Thượng Hoàng muốn, nếu thành vợ của hắn, hắn còn có mệnh đây không?

Nghĩ thông suốt, nhất thời hù dọa ra hắn đầu đầy mồ hôi lạnh. Nói không sai, nói không sai, tất cả may mắn, tất cả may mắn mình ban đầu không có cưới!

“Nhưng người không biết ân, còn giúp An Nghi nhục người, trăm nhìn cái người này may mắn là dùng hết.” Nam Cung Sách tiếp tục lắc đầu nói.

Chu Chí Khánh bị hù dọa run sợ, máu trên mặt giống như bị người rút ra, trở nên khô khốc biến thành cương thi màu trắng.

“Dùng hết cái gì? Chỉ cần ngài đừng tìm phiền toái nữa, chuyện gì cũng không có!” Tạ Hoa Hồng lúc này chen vào nói, đáng vẻ nói rõ không cho hắn làm khó người.

Đang chơi vui vẻ, gương mặt tuần tú của nam nhân nhất thời đành lại, có chút khó nhìn.”Hắn nếu không tìm người phiền toái, trăm sẽ tìm hắn phiền toái sao?” Hừ!

“Phạt ngài cũng phạt, ta là người trong cuộc, ta nói đủ rồi, đừng đánh.” Nàng không nhượng bộ.

Cũng không thể để cho hắn đem người chính đến chết, hướng chi, nàng rất rõ ràng, giúp nàng báo thù chỉ là lấy cớ, hắn chân chính muốn thấy chính là bộ dáng bọn họ hủy dung tàn phế !

Nam Cung Sách trên người nhất thời phát ra hơi thở băng hàn thấu xương, chỉ là, hắn tính tình phản phúc vô thường, chỉ chốc lát lại khẽ mỉm cười, chợt nói: “Vậy thì theo ý của người là thôi.”

Lời này vừa nói ra, An Nghi cùng Chu Chí Khánh mừng rỡ.

“Đa tạ Tam ca khai ân!”

“Cảm kích Thái Thượng Hoàng mở một mặt lưới!”

Hai người lập tức cảm kích quỳ xuống đất.

“Ta cũng vậy cảm ơn ngài.” Tạ Hoa Hồng tươi cười rạng rỡ, hết sức cao hứng hẳn chịu thả người một con ngựa .

“Kia lời nói, bọn họ một là muối tử của trẫm, một là thần tử trung thành, trẫm như thế nào nhẫn tâm thật nhìn thấy bọn họ thương gân hủy cốt. Trên người bọn họ có thương tích, trẫm nhìn là lưu lại khiến đại phu hảo hảo chữa trị, cũng không cần phải vội vàng theo trẫm đi Thượng Kinh rồi, chờ thương lành rồi hãy nói!” Hẳn tiếp tục ân điển hai người.

An Nghi cùng Chu Chí Khánh mừng rỡ. Hôm nay mạng nhỏ lợm về không nói, còn không theo hẳn một đường đi, không có hẳn cấp bách nhìn chăm chăm người, bọn họ nhưng là thật to thở phào nhẹ nhõm.

“Thủy nhi, chúng ta đi thôi!” Giải quyết chuyện này, hẳn dắt lấy tay nhỏ bé của nữ nhân, tính toán lên đường hành kinh, hai người lần nữa đối với hẳn dập đầu tạ ơn, hẳn hướng bọn họ thiết tha cười cười.”Tốt lắm, chớ dập, chừa chút hơi sức suy nghĩ một chút trẫm trước đã thông báo cái gì; nếu quên, trải qua trẫm chỉ điểm, cũng nên nhớ lại.” Sau khi nói ra lời này, hẳn mới chân chính khoải trá đi.

“Tam ca trước khi rời đi Trường Sa đối với chúng ta nói qua cái gì đây? Không phải.” An Nghi sửng sốt chốc lát, sau, nằng mặt mũi chột trắng xanh rồi.

Chu Chí Khánh cũng nhớ tới Nam Cung Sách nói rồi, lúc này đã đặt mông ngồi dưới đất.”Hắn hẳn hẳn. Nói chuyện này đừng làm cho người khác biết được, nếu không. Nếu không.” Quá mức sợ hãi, hẳn nói không được nữa.

“Nếu không vốn là một ngày đánh một lần, đổi thành một ngày đánh ba lần, đánh đến Chu đại nhân má rách răng rơi, công chúa vai bả hai tay mới thôi.” Lý Tam Trọng chưa rời đi, giúp đỡ bọn họ tiếp lời nói tiếp.

Hai người quả thật khóc không ra nước mắt, không bằng một đầu đụng chết còn chết nhẹ nhõm chút.

Mà theo Nam Cung Sách đi ra khách điểm Tạ Hoa Hồng là ngửa đầu hỏi: “Thái Thượng Hoàng, dặn dò bọn họ cái gì?”

“Cái này nha, trẫm thấy hẳn hai người thật là tình đầu ý hợp, ở giữa tuy thêm Tiểu Hoa, nhưng là không phải hoàn toàn không có thể.” Nam nhân cười đến dị thường trong sáng rực rỡ!

Kinh thành không khí đề mê, đường phố thương gia phần lớn không người nào tới cửa thăm, từng nhà cửa sổ khép chặt, chột có người đi đường cũng là cảnh tượng vội vã, thần sắc hoảng sợ.

So với quang cảnh thịnh vượng nửa năm trước lúc Nam Cung Sách rời kinh chênh lệch rất nhiều.

Lâm Nam vương phản bội, khiến kinh thành rung động không nhỏ, bởi vì, Lâm Nam cách kinh thành không xa, đại quân bắc thượng nếu không chịu bất kỳ ngăn trở, không tới mấy ngày là có thể đến kinh, khó trách dân chúng kinh thành bất an như thế.

“Tình huống thật không tốt, Lâm Nam vương còn chưa có đánh tới, dân chúng cũng đã nghe tin đã sợ mất mật rồi.” Tạ Hoa Hồng đứng ở đầu đường, thấy này tiêu điều cảnh tượng, không khỏi trong lòng nóng như lửa đốt.

Xem xét lại Nam Cung Sách, cũng là cười bỏ qua, một bộ vẻ mặt khinh thường.”Đã biết quy súc chờ chết, những người này coi như bị bắt bị giết, cũng không nửa điểm đáng đồng tình.”

“Ngài đây là lời nói nhất quốc chi quân nên nói sao?” Nàng đậm chân.”Đối mặt chiến sự đáng sợ sắp tới, ngài tại sao có thể trách móc nặng nề bọn họ nhất gan, là ngài quá lãnh khốc rồi !”

Hắn chỉ là nhìn nàng.”Lúc này lãnh khốc chỉ sợ không phải trẫm a!”

“Có ý tứ gì?” Trong lòng nàng có chẳng lành cảm giác. Người này nói chuyện mười câu có mười một câu mang ác ý, nhưng mỗi một câu đều có ý nghĩa thật sâu.

“Hiện tại không cần hỏi nhiều, sau sẽ biết được.” Hắn không muốn nhiều lời đối với nàng, tự mình xoay người hướng về phía cận thân thái giám hỏi: “Khách điểm sắp xếp xong xuôi sao? Trăm mệt mỏi, muốn ngủ.”

“Bẩm Thái Thượng Hoàng, đã chuẩn bị tốt lắm ——”

“Chuẩn bị cái gì? Chúng ta cũng vào kinh không phải sao? Tại sao không lập tức vào cung mà muốn ngủ khách điểm?” Lời nói của hắn chỉ nói một nửa coi như xong, lại ngoài dự đoán muốn tiếp tục ở khách điểm, đối với việc làm của hắn, nàng càng ngày càng không hiểu.

Hắn liếc nàng một cái.” Chuyện hồi cung không vội, từ từ lại nói.” Xoay người đi vào bên trong xe ngựa rồi.

Tạ Hoa Hồng cũng chui vào trong xe ngựa, tiếp tục hỏi: “Khai chiến sắp tới, vội vã hồi kinh chính là muốn xử lý chuyện này, ngài tại sao có thể nói từ từ lại nói?”

Trong xe ngựa, hắn chọn vị trí thoải mái, liền nhắm mắt dưỡng thần, đối với câu hỏi của nàng liền đáp cũng không đáp.

“Này, ngài chớ không nói lời nào a!” Nàng tiến lên phe phẩy thân thể hắn.

Hắn nhắm mắt cười khê.”Lá gan người càng lúc càng lớn, bị trăm cung chiều cùng ngày trước không khác, chưa tới không lâu đại khái liền thân thể của trăm cung đám vung quyền rồi.”

Đóa hoa Hoa Hồng này kể từ khi hắn lấy xuống, đám dây dưa hắn, đám rối rắm, sau. Hắn nụ cười càng đậm. Ngày trước Thủy nhi tức giận, cũng dám động thủ với hắn !

Hắn nghĩ, không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

“Đánh ngài là không dám, nhưng là, ta tranh là một chữ lý, ngài hiện tại không vào cung, vậy chúng ta chạy tới làm cái gì?” Nàng bĩu môi chất vấn.

“Nhưng mà chỉ là cùng người đã nói rồi, chúng ta là đến xem náo nhiệt.”

Nàng lập tức phồng hai má, mồm có chút há hốc.”Cái gì, ngài thật là đến xem náo nhiệt?”

“Nếu không người cho rằng trăm ăn no rồi việc, chịu tàu xe mệt nhọc chính là đi chuyến này?”

Tạ Hoa Hồng càng nghe càng bức.”Ngài thật sự là ——” nàng tức giận đến độ không biết nói gì cho phải.

Hắn trợn mắt thường thức về giận dữ của nàng, vẻ mặt càng thêm thích ý thỏa mãn, tầm mắt trong lúc vô tình hướng trên eo nàng liếc về, mi tâm không khỏi nhíu, đưa tay khơi lên vật nhỏ thất ở trên eo nàng, ánh mắt xuất hiện mấy phần quái dị.

Nàng nhìn vẻ mặt hắn biến hóa, đi theo cúi đầu kiểm tra hoàn bội Linh Đẳng của mình, chú ý tới chấm đỏ nhỏ ban đầu trên ngọc tựa hồ làm lớn ra gấp đôi, phần màu đỏ càng lộ vẻ đỏ tươi rồi.”Ngọc này hình như sống, giống như là hô hấp.” Nàng không chút suy nghĩ mà nói.

“Sống, hô hấp?” Ừ. Hắn suy nghĩ sâu xa .

Năm đó hắn ở trong một đồng ngọc chọn nó, đã hỏi xuất xứ lai lịch của nó, cũng không có người nói được rõ ràng, nhưng cũng xác định nó đúng là thượng đẳng Ngọc Thạch, cho nên hắn vẫn coi là bảo vật, cả ngày vuốt vuốt, nhưng cách nói Ngọc Thạch sống, hắn là lần đầu tiên nghe được. Một cục đá sẽ hô hấp sao? Hắn nhìn chăm chú ngọc, ánh mắt từ từ tĩnh mịch .

Mà Tạ Hoa Hồng giờ phút này cũng không chú ý đến Ngọc Thạch biến hóa, bởi vì chuyện này không quan trọng, quan trọng là ——

“Ngài thật không vào cung, nghĩ khoan tay đứng nhìn bỏ mặc?” Nàng tức giận hỏi.

“Ừ.” Hắn thu hồi suy nghĩ sâu xa đối với vật nhỏ ngang hông nàng, lật người, điều chỉnh tư thế, nằm ngửa lộ vẻ thoải mái.

Nàng lông mày nhíu lại.”Ngài, ngài tức chết ta rồi !” Nàng hai tay chống eo, nếu trên mặt có râu ria, thật muốn chọc giận phải dựng râu trợn mắt rồi.

“Tiểu thư, mua bánh bao ‘ Đức Hưng ’ đã về, chủ tử đã tỉnh ngủ.” Trên đường cái, Xuân Phong cô cô bắt cầu ngôn tiểu* thúc giục.

* Ăn nói có ý tứ, nói năng thận trọng.

“Một chút nữa đi, nổi danh kinh thành không chỉ là bánh bao ‘ Đức Hưng ’, ngay cả mít hoa quả ‘ Hảo Kí ’ cũng là nổi tiếng xa gần, ta cũng muốn mang trở về ăn.” Không để ý tới vẻ mặt Xuân Phong cô cô đã u ám mưa rơi liên miên, Tạ Hoa Hồng tiếp tục đi dạo.

Nàng thật vất vả tìm lấy cơ rời khách điểm, chính là muốn ra nhìn một chút tình trạng bên ngoài, dò tin tức, không biết Lâm Nam vương trước mắt động thái như thế nào?

Hắn mười vạn đại quân thật là xuất động?

“Tiểu thư, mua đồ chuyện nhỏ này giao cho tỳ nữ làm là tốt rồi, ngài thừa dịp chủ tử buổi trưa nghỉ ngơi chạy đến, chờ trở về tỳ nữ khó hướng chủ tử khai báo.” Xuân Phong cô cô nặng nề nói.

“Cẩn bản không cần hướng người kia máu lạnh giao phó cái gì, hắn muốn mắng để cho hắn mắng, người cũng không cần để ý tới!” Tạ Hoa Hồng giận dữ nói. Nàng vẫn bức mình vô cùng thái độ hằn đối với dân chúng sống chết chẳng quan tâm.

Xuân Phong cô cô không nhịn được cười khổ. Tiểu thư có thể không để ý tới, nàng không thể được, chủ tử đối với tiểu thư có tấm lòng rộng rãi vì hoài, đối kỳ người khác cũng không có.

“Tiểu thư, ngài muốn tin tức chủ tử đều có, sao không đi về hỏi hắn là được.” Nàng bắt đầu dĩ khuyên. Tiểu thư đang suy nghĩ gì, nàng không phải là không biết, chỉ là như vậy chạy đến, ngộ nhỡ gặp chuyện không may, nàng tha thứ không được.

Tạ Hoa Hồng thở phào nói: “Hắn sẽ không nói với ta cái gì, hắn hận không được ta cái gì cũng không biết, cũng sẽ không đi phiền hắn!”

Tên kia nói có bao nhiêu hư tự có bấy nhiêu hư, thật không hiểu mình như thế nào yêu thứ người như thế? Vừa vô huyết cũng không lệ, lại âm hiểm vô cùng, hắn kiếp trước chắc cũng là tính tình này, bọn họ mới có thể trở thành”Oan gia” đấy!

“Chủ tử cũng là vì tốt cho ngài, không muốn ngài gánh quá nhiều tâm.” Xuân Phong cô cô nói.

“Mới không phải rồi, hắn người này ——”

“Cô nương chậm đã, vật này là của người?” Chợt, sau lưng có một đạo thanh âm vang lên.

“Trời ạ, vật này có thể nào rơi?” Nhìn lại thấy trên tay nam tử cầm hoàn bội Linh Đàng, Tạ Hoa Hồng còn chưa kịp phản ứng, Xuân Phong cô cô đã thất kinh thất sắc đem mấy thứ từ trên tay người ta đoạt lại.

Nàng lại sợ ý không có lưu ý đến tiểu thư làm rơi vật này, nếu vật này không thấy, chuyện kia đã có thể nghiêm trọng, chủ tử phải sẽ giận dữ.

Tạ Hoa Hồng thấy thái độ Xuân Phong cô cô vô lễ, lập tức đối với nam tử kia áy náy nói: “Ngượng ngùng, vật này cực kỳ trân quý, may nhờ công tử nhặt lên trả lại, đa tạ.” Nhớ tên kia đã từng đối với nàng cảnh cáo, không cho đánh mất đồ chơi này, cũng may không có ném, nếu không liền thảm.

“Không khách khí, cũng chỉ là nhấc tay chỉ lao, cô nương không cần để ở trong lòng, chỉ là. Vật này tại hạ cảm thấy rất nhìn quen mắt, tựa hồ ở đâu gặp qua.” Hắn nhìn nữa một cái, chợt nhẹ chau lại lông mày.

“Ngài gặp qua cái này?” Nàng lưu ý đến hắn mắt to mày rậm, khí vũ hiên ngang, là một nam tử đẹp mắt anh tuấn, không khỏi nhìn nhiều.

Hắn lại lắc đầu.”Chắc là nhớ lộn. Vừa là vật của cô nương, ta người lại vốn không quen biết, làm sao có thể gặp qua?”

Nụ cười của hắn hết sức dễ thân, cộng thêm thân hình anh tuấn khôi ngô, lại chọc cho nàng nhiều nhắm vào một cái.

“Tiểu thư một thân Hồng thường, cực kỳ đặc biệt, nhưng Thái Thượng Hoàng ngày trước mới ban xuống chỉ lệnh, cấm Hồng thường, người cái này là công khai kháng chỉ, tại hạ khuyên người, mau trở về thay cho xiêm áo, chớ chọc họa trên người rồi.” Nam tử tốt bụng nhắc nhở, nhìn ánh mắt của nàng cũng dường có thâm ý.

“Ách. Đúng vậy a, ta bởi vì yêu thích màu đỏ, mới trộm mặc, để tránh gây chuyện, đợi trở về đi thay.”

Nàng lúng túng nói. Nàng cùng nam nhân kia là bí mật hồi kinh, không ai biết hần giờ phút này đang ở trong kinh thành, mà mình riêng một ngọn cờ Hồng thường nghiễm nhiên thành tiêu điểm, người khác nhìn chăm chú mà đều phải trách nam nhân kia, không có việc gì ban cái gì chỉ lệnh cấm Hồng thường, làm hại nàng chính là tướng đề điều cũng không được.

“Tiểu thư kia cũng nhanh theo nô tỳ trở về thay quần áo đi, thân mặc cái xiêm áo này ra đường quả thật không ổn.” Xuân Phong cô cô lập tức nhân cơ hội yêu cầu.

Tạ Hoa Hồng nhìn một chút sắc mặt nàng vội vàng, biết được lại vì khó xử, trở về thật không giao phó tốt, nếu không muốn hại nàng bị nam nhân không nói đạo lý phạt, thở dài, gật đầu nói: “Vậy thì trở về đi thôi!”

Xuân Phong cô cô thấy nàng đồng ý trở về, không khỏi thở ra, trước khi đi, đuôi mắt lơ đãng quét qua nam tử kia, diện mạo trở nên thâm trầm rất nhiều.

Nam Cung Sách chau mày lại nghe Xuân Phong cô cô nói chút lời nói bên người, ánh mắt tựa như băng đao bắn về phía nữ nhân ngồi ở góc giường.

“Tốt, cái người nữ nhân này quả thật không thể khinh thường a!” Nam nhân giọng nói tức giận.

Tạ Hoa Hồng kinh hãi. Xuân Phong cô cô rốt cuộc đối với hần nói cái gì, khiến hần cảm thấy trợn mắt như vậy?

Không khỏi lấy ánh mắt hướng Xuân Phong cô cô hỏi thăm, chỉ thấy đối phương thần sắc tự nhiên, hướng nam nhân kia phúc sau lưng liền đi ra ngoài, nàng ngạc nhiên.

Hần nhìn thẳng ánh mắt của nàng, tích thủy cũng có thể thành đông lạnh rồi, nàng thật sự không hiểu biết hần giận cái gì? “Ta là nơi nào chọc ngài?” Nàng nháy mắt to vô tội hỏi.

“Chỉ là ra cửa mua cái bánh bao cũng có thể giày vò!”

“À?”

“Người dám nhìn nam nhân khác, nam nhân kia đáng giá người nhiều đưa mấy lần sao?”

Nàng rơi cằm xuống. Hần đây là đang ăn chua uống đắng sao?

Thì ra là Xuân Phong cô cô đối với hần nói thật lâu là chuyện này, kia Xuân Phong cô cô cũng quá nhiều chuyện, biết rõ hần nhỏ mọn cần gì nói cái này! Cũng trách chính mình tham nam sắc, không việc gì nhìn nhiều có thể nhường cho nam nhân này bắt bớ.

“Ách. Thật ra thì cũng không có gì, ngài không cần suy nghĩ quá nhiều.”

Nam nhân trợn mắt toàn lông mày, hô hấp lại tăng thêm.”Người cho là, trầm nghĩ quá nhiều?”

“Chính là a, gặp phải mỹ nhân, ngài cũng không sẽ thêm nhìn hai mắt sao?” Nàng lại vẫn dám không biết sống chết tỷ dụ.

Nam nhân hoắc mắt từ trên ghế bắn lên.”Trầm đối với mỹ nhân không có hứng thú, nhưng người đối với mỹ nam cũng rất có ý tứ đúng không?” Hần thần thái cực kỳ nguy hiểm.

Nàng còn không biết sống chết nói.”Ta không phải có ý tứ! Liền đơn thuần thưởng thức, điều này có thể đại biểu cái gì?

“Câm mồm !” Cái âm thanh này gầm lên tại chỗ đem nàng hù dọa thanh minh, rốt cuộc hiểu được mình ngu lại lầm chọc vòa tổ ong của hần.

“Ta thật sự không có ý gì khác, ngài đừng hiểu lầm ta!” Nàng kinh hãi rúc đầu vào trên giường đi. Còn ngờ Xuân Phong cô cô lấm mồm, chính mình há mồm còn không phải là chuyên gây chuyện!

Nam nhân mặt phong bạo đến gần, hung ác nhìn nàng.”Hiểu lầm cái gì? Trẫm sao đoán được lấy được sau khi người chuyển thể, lại thành nữ nhân thủy tính dương hoa! Người nói, chứng bệnh này nên như thế nào trị tận gốc mới phải?”

Tạ Hoa Hồng ở trong hốt hoảng cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười cầu xin tha thứ.”Ta chỉ là nhìn người ta mấy lần, sao lại thành thủy tính dương hoa chứ?”

Nam nhân vẻ mặt giống như là ánh nắng bị mây đen che lại, cực đoan lo lắng, “Xem ra là lỗi của trẫm, đại khái là không thể thỏa mãn người, mới để cho người nghĩ nam nhân khác!” Hắn nân cầm nàng lên, vô cùng đau đớn mà nói.

“Ta. Ta nói không thể nào.” Nàng thân thể liều mạng muốn đi giữa giường co lại, nhưng mặt bị nhân gia kiềm chế, nàng lui không ra a!

“Trẫm suy nghĩ ý được chút biện pháp để cho trong mắt người không thể chấp nhận nam nhân khác mới được.” Hắn giống như thợ săn quan sát nàng.

Nàng mãnh liệt nuốt nước miếng. Thủ đoạn của hắn món món cũng kinh người, mấy cái bị hắn phi tử “Lâm hạnh” qua, kết quả nhưng là tinh thải cực kỳ, có chân gãy, có thiếu cánh tay, hắn chẳng lẽ cũng như vậy đối với nàng chứ?

“Ngài, ngài nghĩ. Muốn làm cái gì?”

Nam Cung Sách cười đến giống như lấy mạng quỷ sai, âm sâm sâm, lạnh buốt.

Nàng sống lưng lạnh.

Tay nắm cầm nàng chuyển thành vuốt ve, thần sắc cũng càng thấy lạnh lẽo.

“Ngài muốn giết ta sao?” Tạ Hoa Hồng khó chịu hỏi. Người này hỉ nộ vô thường, một khắc trước mình còn được cưng chiều, tiếp theo một cái chớp mắt hắn có lẽ liền giết nàng.

Nàng không khỏi đau buồn, cảm giác mình mệnh khổ, hai đời cũng gặp gỡ cùng một cái oan gia, đời này còn phải chết tại trên tay hắn, thật là oan, quay đầu lại nàng muốn hướng Địa phủ khóc lóc kể lể đi, ông trời quá không công bằng!

“Còn biết khóc, rất tốt, khóc đi, kiếp trước trẫm sợ chọc giận người bệnh tim tái phát, người vừa khóc trẫm liền không có phạt, đời này, trái tim của người rất tốt, thích khóc làm sao, liền khóc thể đẩy đi, này còn có thể trở hứng, trẫm còn có khoái cảm.”

Cái gì?”Ngài biến thái như vậy ?”

“Người sớm biết sự tích của trẫm không phải sao?” Hắn âm hiểm cười.

Nàng cắn môi, thật lên tiếng khóc lớn rồi.”Ngài thật muốn giết ta rồi !”

” Nữ nhân thủy tính dương hoa không nên giết sao?” Nam Cung Sách khát máu nhìn chăm chăm nàng.”Nhưng là, nên trước từ chỗ nào xuống tay đây?” Hắn đắn đo .

Tạ Hoa Hồng nước mắt đọng lại ở khóe mắt, nhất thời khóc không nổi.

“Đừng ngừng dừng lại a, khóc đến càng lớn tiếng càng tốt.” Hắn hung ác cười, thật âm tà lại biến thái.

Nàng mở tròn con mắt, hít vào một hơi.

” Đôi mắt nhìn nam nhân, nên che.”

Hắn muốn móc mắt của nàng? Nàng hoảng sợ mãnh liệt nháy mắt.

“Còn có miệng này, quá mức nhanh mồm nhanh miệng.”

Hắn muốn lột sạch răng nàng?

“Da thịt này trơn bóng, nếu có thể lưu lại điểm mỏng dấu vết tốt hơn.”

Hắn muốn quất roi nàng?

Nàng đã thất kinh thất sắc, toàn thân run rẩy, nhưng hắn còn chưa có đe dọa xong.”Này đôi chân yêu chạy loạn, thật sự một chút tác dụng cũng không có.”

A! Liên chân cũng muốn chém sao?

Quá độc ác, thật sự là quá độc ác!

Tay của đàn ông xé ra, trong nháy mắt đem lấy Hồng thường của nàng xé bỏ, bộc lộ ra da thịt nàng tuyết trắng không tỳ vết.

Này biến thái nam nhân muốn bạo hành đến chết người!

Hai canh giờ sau, nữ nhân hốc mắt nén lệ nước, trên mặt lộ vẻ bị tàn phá qua. Ô ô. Thật là đáng sợ, cũng ghê tởm a!

Hai canh giờ này, nàng giống như đặt mình trong trong địa ngục, mắt bị che, hai chân bị dây cột vào ngang hông nam nhân, toàn thân không mặc gì cả bị hung hăng điên cuồng đặt dấu ấn, còn có môi của mình, đáng thương nhất, bị hôn đến cũng sưng lên, ngay cả mở miệng đều vô dụng, nói chuyện hàm răng cũng sẽ run lên.

Ô ô. Người này khinh người quá đáng, cũng không thể nghĩ tuổi của nàng, nàng nhưng là trưởng bối, khi dễ nàng như vậy, hắn còn có tính người không a! Oa ——

7. Chương 7

Phong vân biến sắc

“Người nói hắn đang ở kinh thành?” Hoàng y nam tử ngồi ghé trên kinh hoàng biến sắc.

“Chắc là không nhầm.” Ngồi tại phía dưới thanh y nam tử gật đầu nói.

“Cái gì gọi là chắc là không nhầm, người chưa xác định sao?” Hoàng y nam nhân vội vàng hỏi.

Người áo xanh cau mày.”Bởi vì không có thấy tận mắt người, cho nên không cách nào xác định. Chỉ là, ta gặp được vật kia, màu ngọc tuy có chút không giống, nhưng kiểu dáng cũng giống nhau theo như đồn đãi – hoàn bội Linh Đàng không sai.”

“Điều này cũng có thể là dân gian lưu hành, bắt chước.”

“Coi như là bắt chước chế, vậy từ trên thân nữ tử Hồng thường kia cũng có thể không sai. Thử hỏi trong thiên hạ này, cũng không phải là không muốn sống nữa, ai dám mặc Hồng thường ra đường? Huống chi, bàn về tuổi, không sai biệt lắm liền cùng cô gái được người nọ ở Trường Sa cực độ cưng chiều tương tự.”

Hoàng y nam nhân xanh cả mặt.”Nàng kia bên cạnh có đi theo một vị lão nữ nhân không?” Hắn hỏi nữa.

“Lão Nữ Nhân?”

“Đúng, hắn đem vú nuôi của mình Xuân Phong cô cô phái đi bên cạnh chăm sóc nàng.”

“Có, bên người nàng là có một vị lão nữ nhân hầu hạ.”

“Vậy được rồi, nàng kia đang được cưng chiều, nếu xuất hiện ở trên đường kinh thành, tiểu tử kia khẳng định cũng tới, thật đáng chết a!”

“Nhưng nếu hắn trở lại, không vào cung, đây cũng là vì sao?” Người áo xanh không hiểu.

“Tiểu tử này ý định thâm trầm, chẳng lẽ là phát hiện cái gì, đối với chúng ta có tính toán khác đi?” Hoàng y nam nhân cả kinh không ngồi yên.

Một giọt mồ hôi lạnh tự trên trán người áo xanh lăn xuống.”Có lẽ. Là chúng ta đa tâm.” Hắn không dám suy nghĩ nhiều.

“Hừ, tiểu tử kia rất nham hiểm, không vào cung tuyệt đối có mục đích. Đúng rồi, Xuân Phong cô cô có thể có nhận ra người?” Hoàng y nhân giống như là nhớ tới cái gì, vội vàng hỏi nữa.

“Này. Kia Lão Nữ Nhân trước khi đi, tựa hồ cố ý liếc qua ta một cái.” Người áo xanh hồi tưởng nói.

“Nguy rồi, nàng nhất định là nhận ra người đã đến rồi!”

“Kia Lão Nữ Nhân ta chưa từng thấy qua, nàng thế nào khả năng nhận ra ta là ai?”

“Người sai lầm rồi, Xuân Phong cô cô trong cung nhiều năm, vừa là tâm phúc của tiểu tử kia, nhưng là mắt rất tinh, người không biết được nàng, nàng không cần thiết không biết người!” Hoàng y nam nhân cực kỳ tức giận nói.

“Như thế, người nọ chẳng phải sẽ biết chúng ta ở kinh thành, không có Lâm Nam rồi hả ?” Người áo xanh sắc mặt cũng thay đổi.

“Ghe tởm, tiểu tử kia trì trệ không vào cung, hẳn là biết được chúng ta cấu kết thành một mạch rồi!” Hoàng y nam nhân tâm phù khí táo dậm chân, có chút luống cuống tay chân.

Khuôn mặt anh tuấn của người áo xanh kia cũng trong nháy mắt trở nên vàng như nến.”Vây. Chúng ta nên làm thế nào cho phải?” Kia Nam Cung Sách một khi ra tay, bọn họ không chết cũng bị thương a!

Hoàng y nam nhân hít sâu mấy hơi , ánh mắt do uống rượu quá độ mà sưng vù bỗng chốc hung ác lệ .”Vây thì tới thật, dân chúng kinh thành cũng đừng trách trẫm độc ác rồi !”

“Tới, tới, Lâm Nam Vương thật đánh tới!” Lý Tam Trọng vừa được tin tức, lập tức thần sắc hốt hoảng báo lại.

Đang lật sách giết thời gian Tạ Hoa Hồng, lập tức nhảy dựng lên.

“Trời ạ, kia kinh thành dân chúng gặp họa!” Nàng ưu sầu xao động.

Vốn là nhân nhả vuốt vuốt Thanh Ngọc, Nam Cung Sách lông mày cau lại, tức giận cận thân thái giám, hướng hần trừng, Lý Tam trọng lập tức cúi đầu, che miệng, lại không dám nói một câu.

“Thái Thượng Hoàng, ngài phải nghĩ biện pháp cứu cứu dân chúng, Lâm Nam vương đánh tới, tánh mạng của họ khó giữ được!” Nàng nóng lòng mà nói.

“Cứu cái gì? Hủy bọn họ cũng không phải là trẫm.”

“Ngài nói này là cái lời nói gì, bọn họ là con dân của ngài a!”

“Trẫm nói qua, chân chính độc ác lãnh khốc cũng không phải là trẫm.” Hần cười lạnh.

“Kia độc ác chính là người nào?”

“Không phải là nhị ca kia ngu xuẩn tới cực điểm của trẫm sao?” Hần châm biếm.

“Lúc này là Lâm Nam vương làm phản, cũng không phải là lỗi của hoàng thượng!” Nàng ngạc nhiên.

“Hừ, chút mưu mô trẫm thấy đã biết, người nói này xuất diễn không náo nhiệt buồn cười sao?”

“Mưu mô, đùa giỡn? Chẳng lẽ phản bội này có vấn đề?” Đường Kim hoàng thượng nói một cách thẳng thừng cũng là một cái hoàng đế có vấn đề, nên không phải lại chọc ra loạn gì chứ?

“Nhị ca ngu dốt kia của trẫm, đã biết trẫm ở kinh thành, trận chiến này không đánh cho trẫm nhìn, thì không được rồi !” Hần nụ cười mang ý sung sướng, tựa hồ chính là chờ ngày này.

“Tại sao hoàng thượng nhìn thấy ngài , liền không không thể không khai chiến, này nói như thế nào phải thông?” Trừ phi hoàng thượng cùng Lâm Nam vương có cấu kết?

“Nói xuôi được, dĩ nhiên nói xuôi được, chỉ là, trẫm cũng không muốn cho hắn như vậy như ý a!”

Nàng càng nghe càng hồ đồ.

Hắn cười khê.”Nhị ca thả ra tin tức Triệu Hán phản bội thì trăm hi vọng trở thành sự thật, nhưng sẽ thật làm như vậy, trăm lại không muốn xưng tim của hắn.” Cái bộ dáng vui thích kia, chỉ có hai chữ có thể hình dung —— yêu nghiệt!

Nàng thấy chỉ lắc đầu, lần nữa chất vấn mình yêu đến tột cùng là người hay là ma?”Bất kể như thế nào, ngài nếu cố ý xem náo nhiệt, ta là không nhìn nổi, ai cũng không thể lấy dân chúng sống chết nói giỡn!” Nàng sưng mặt lên cảnh cáo.

” Nhị ca trăm muốn tự chịu diệt vong, trăm như thế nào ngăn cản đây?” Hắn cười.

“Nhưng ngài không phải mới vừa nói, không muốn Xưng lòng của Hoàng thượng, đây cũng là ý tứ muốn ra tay bình loạn chứ?”

“Có phải thế không.” Hắn cười giả tạo.

Tạ Hoa Hồng đỉnh đầu bốc hơi nước.”Ngài nói rõ cho ta!” Nàng giơ chân.

Hắn khó chịu nàng đối với mình chỉ mũi gằm rú, càng thêm cố ý rồi, cúi đầu, tiếp tục thoải mái đem chơi Thanh Ngọc trong tay, đối với nàng dứt khoát không để ý tới.

Không có cách bắt hắn, nàng đều cả giận, nhìn chăm chăm hắn nửa ngày, chợt ý tưởng lóe lên, nàng giảo hoạt cười lên.

Hừ, nàng nhưng là hiểu được người này sợ nhất cái gì, bứt rứt nhất là cái gì!

Từ từ xoay người sang chỗ khác, nàng đối với chờ tại người ngoài cửa phân phó, “Xuân Phong cô cô, đem y phục trắng đến đây đi.”

“Y phục trắng? Đây là muốn làm cái gì?” Xuân Phong cô cô cẩn thận hỏi thăm.

Nàng xoay người lại liếc nam nhân trong nhà một cái.”Phải mặc nha!”

“Là ai phải mặc hay sao?” Để hỏi cho cẩn thận.

“Đương nhiên là ta muốn mặc đấy!”

Xuân Phong cô cô thần sắc hơi thay đổi nhìn về chủ tử.

Nam Cung Sách vẽ mặt một đen lại.”Người nào cho người mặc trang phục trắng?”

“Dù sao chưa tới không lâu, này trên đường có thể khắp nơi là người chết, ta đây là chuẩn bị xong vì bọn họ phúng mặc .”

Ngụ ý chính là kinh thành nếu có dị, nàng lập tức liền cởi xuống Hồng thường thay váy trắng.

“Người!”

“Áo trắng này là do ta tự chuẩn bị ỉnh, qua một chút ta nếu là có bất hạnh, cũng đỡ các người lại vì ta thu xếp.”

“Câm mồm !” Nam nhân nổi cơn thịnh nộ.

“Ta càng muốn nói, thân thể này là của ta, ta thích mặc cái gì liền mặc cái đó, hãy cùng ngài thích nói hay không nói, thích cứu hay không giống nhau, ngài cũng không xen vào!” Nàng rõ rệt khiêu khích.

Hắn giận đến mắt biến đỏ.”Cái người nữ nhân này!”

“Hừ!” Đối nàng quay đầu sang chỗ khác rồi.

Nam nhân vẽ mặt kinh khủng, đá xanh nắm trong tay lại bị hắn bóp chặt lấy, nàng thấy sợ hãi, nhưng hàm răng khê cắn, tuyệt không yếu thế, còn chịu đựng cùng hắn giằng co.

Lý Tam Trọng thấy Thanh Ngọc cũng bề, kinh hãi không thôi, biết được chủ tử lúc này là thịnh nộ rồi, không khỏi lo lắng tiến lên liều mạng hướng nàng nháy mắt nói: “Đều là nô tài nhanh chóng, Lâm Nam vương đánh tới thì như thế nào, Quân đội Vương Triều chịu nổi , ngài cần bản không cần lo lắng.” Hắn

muốn nàng đừng khiêu khích chủ tử nữa, chủ tử tính khí không tốt, trong cơn giận dữ không biết có hay không liền nàng cũng không lưu tình?

“Đây không phải là vấn đề Quân đội Vương Triều đỡ hay không được, mà là có thể không đánh cũng đừng đánh, dân chúng không chịu nổi đau khổ như vậy, thân là người chủ trì vương triều, có nghĩa vụ cho dân chúng một chỗ an cư lạc nghiệp.” Nàng không phải là không biết Lý công công vì an nguy mình lo lắng, nhưng chuyện này không thể thỏa hiệp.

Xuân Phong cô cô cũng gấp.”Tiểu thư, ngài không phải cố ý nói lời nói này khiến Thái Thượng Hoàng phiền lòng, nô tỳ nhìn ngài gần đây tâm thần có chút không tập trung, ngủ cũng ngủ không nhiều lắm, còn nghỉ ngơi nhiều ——”

“Đừng nói ahhh... Các người theo lời ta nói, đi lấy váy trắng tới đây!” Nàng hạ mặt, quyết tâm rút cuộc đem nam nhân kia chọc giận.

Nam Cung Sách khéo mắt kéo nhẹ, tức giận rõ ràng có thể thấy được, hắn xoay qua thân ném khối Toái Ngọc kia.

Lý Tam Trọng cùng Xuân Phong cô cô nhìn sợ, lòng dạ biết rõ, bọn họ nếu dám đi lấy váy trắng tới đây, người đầu tiên thấy Diêm La Vương đúng là bọn họ.

Hai người đang không biết như thế nào cho phải, lại chỉ thấy chủ tử kia tử tự hành đều đặn đều đặn, nhìn trở lại, trên khuôn mặt đã xuất hiện nụ cười.

“Trẫm hiểu, người cũng không cần cố ý chọc giận trẫm, chuyện hoang đường của nhị ca nếu không giải quyết, sao lại giống nhau?” Hắn hướng Tạ Hoa Hồng sửa lời nói.

“Ngài ý là sẽ giải quyết, hơn nữa có biện pháp giải quyết, sẽ không để cho an toàn sinh mạng dân chúng kinh thành bị uy hiếp?” Nàng lập tức cười, cũng biết chiêu này đối phó hắc hữu dụng.

Nam Cung Sách xuất hiện biểu tình không cam lòng bị hiếp bách.”Chuyện này trẫm vốn là có tính toán, sẽ không để cho nhị ca dính vào, hắc muốn làm trẫm nhìn, trẫm không thích xem!” Lời này không giả, hắc trời sanh Phẫn Cốt, cũng sẽ không theo kịch bản của người khác, tuồng vui này là không có ý khiến nó diễn thôi, chỉ là, hắc cố ý chọc ghẹo nữ nhân này, để cho nàng đừng động một chút lại tìm hắc gây phiền toái.

Bất đắc dĩ, nàng ăn hắc gấu gao, một bộ váy trắng là có thể làm hắc phục nhuễn, cùng với nàng đấu khí, thua thiệt hắc là mình, bất kể là Công Tôn Mưu hoặc là Nam Cung Sách, mạng này vận lại là giống nhau, một dạng dạy người yêt khí!

Một đôi cánh tay câu thượng hắc, hướng mặt mày hắc hơn hỏ.”Thái Thượng Hoàng, ngài thật tốt!”

Thật tốt? Hắc ngạc nhiên, chợt nghĩ đến cái gì tà tà cười một tiếng. Đúng vậy a, hắc thế nào không tốt, cứu mệnh dân chúng, sẽ phải để cho nhị ca mình mất mạng, ha ha ha, bỏ một người mà cứu thiên hạ, chính mình chữ tốt, thật coi không thẹn rồi sao!

Nàng thấy hắc cười lên rồi, cũng ngọt ngào mỉm cười. Dân chúng vô sự, lần này nàng cuối cùng có thể an tâm.

Nhưng Xuân Phong cô cô cùng Lý Tam Trọng thấy đến chủ tử kia thoải mái cười lúm đồng tiền, phản ứng cũng là cực kỳ phức tạp, bởi vì lại có người phải gặp tai ương!

Kinh thành, trong hoàng cung, đang ngâm mình ở trong thùng rượu, uống đến khắp người mùi rượu, vui mừng không biết buồn Nam Cung Thịnh, bị một đạo tin tức cả kinh bỗng nhiên thanh tỉnh, cả khuôn mặt nhất thời xanh vàng một mảnh.

“Người. Người nói cái gì?”

“Nguy rồi, nguy rồi, hoàng thượng, không xong, Lâm Nam quân đại thắng rồi !” Tiểu thái giám hét sức khẩn cấp đi vào bẩm báo nói.

“Làm sao có thể, cái cầu nô tài này ở nói những gì đó?” Nam Cung Thịnh ngạc nhiên.

“Nô tài không có nói quàng, thiên chân vạn xác, Lâm Nam Vương thực phản!” Tiểu thái giám kia hoảng hoảng hốt hốt nói.

“Buồn cười! Triệu Anh, ngươi không phải là đều đã an bài tốt rồi, Lâm Nam quân làm sao có thể còn thắng lớn?” Hấn chuyển sang nam nhân đang cùng mình tầm hoan tác nhạc, tức giận hỏi.

Thanh y nam tử kia khắp người mùi rượu, nhưng lúc này cũng bị dọa cho phải tỉnh rượu.”Ta là đều đã an bài tốt rồi, hai binh giao chiến nhưng mà cũng chỉ là làm đáng một chút, Lâm Nam quân làm sao có thể thật đánh vào?” Hấn lại chuyển hướng tới tiểu thái giám kia vội hỏi: “Cái người nô tài này nói rõ cho ta, bên ngoài rốt cuộc là cái tình huống gì?”

Tiểu thái giám sợ hãi: “Hai quân ở Kinh Giao giằng co, Lâm Nam quân vẻ cuồng sát mấy dân chúng liên lui binh, nhưng kỳ quái dạ, Lâm Nam quân chẳng những không có đối với dân chúng động thủ, ngược lại ngoài ý muốn đem tướng lĩnh quân ta giết đi, đang chỉnh quân chuẩn bị sát tiến kinh!”

Thấy hoàng thượng sắc mặt tái xanh, Triệu Anh vội hỏi nữa: “Kia giờ phút này suất lĩnh Lâm Nam quân chính là người phương nào?”

“Này. Nô tài không rõ ràng lắm.”

“Khốn kiếp, ngươi hỏi cái này là cái lời nói gì? Tướng dẫn này không phải người an bài, cái người này là muốn trốn tránh trách nhiệm sao?” Nam Cung Thịnh nộ vô cùng bão tố mắng.

Triệu Anh trên mặt không ánh sáng.”Không phải vậy, nếu là người ta an bài, tuyệt đối không có khả năng phản bội ta, chuyện hôm nay biểu hiện trong quân Lâm Nam đã xảy ra chuyện!” Hấn giải thích.

“Xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Thịnh lập tức kinh hãi.

“Có lẽ là người của ta bị đổi hết rồi.” Suy nghĩ một chút, hấn trầm giọng nói.

“Này Lâm Nam đại quân do người toàn quyền điều độ, ai có thể thay cho người của người? Chậm, trừ phi.”

Hấn sắc mặt càng ngày càng khó coi.”Không sai, trừ phi là đại ca ta Triệu Hán ra tay, nếu không người của ta an bài làm sao có thể không nghe lời?”

“Nhưng là Triệu Hán không có người là ở Lâm Nam, vẫn còn vì chuyện trăm đoạt nữ nhân của hấn ý chí sa sút, vô tâm quốc sự, lúc này mới đem binh quyền giao cho người sao?”

“Hấn cũng là có có thể tỉnh lại.” Triệu Anh có điều ngụ ý mà nói.

Nam Cung Thịnh sắc mặt trầm xuống.”Người thật cho rằng là Triệu Hán chen tay vào?”

“Trừ lần đó ra, còn có khả năng khác sao? Lâm Nam đại quân cũng không phải là tùy tiện người điều động được, cho dù là hoàng thượng ngài cũng.” Không nói rõ nữa, thế lực Hoàng thượng chỉ ở Hoàng Thành nhỏ nhỏ này, những địa phương khác không ai có thể bỏ vị hoàng đế này.

Hấn thế nào nghe không ra tầng ý tứ này, lập tức mặt đỏ lên.”Hảo, coi như là Triệu Hán tốt lắm, hấn thật muốn tạo phản sao?” Hấn giận không kềm được.

Triệu Anh cũng lúng túng.”Này.”

“Hấn dám?”

“Ngài cũng biết, ngài cướp đi nữ nhân là đại ca ta nhìn trúng trước, cũng động chân tình, kết quả lại.”

“Đồ đáng chết! Trăm muốn một nữ nhân coi là cái gì? Hấn lại dám ghi hận, thậm chí xuất binh tấn công trăm, trăm tuyệt đối không tha cho hấn!”

“Ngài muốn phản kích?”

“Nói nhảm, để cho hấn đánh vào kinh, giang sơn này của trăm thật chẳng lẽ đưa cho hấn hay sao? Mà đều tại ngươi, liên một chuyện nhỏ cũng làm không xong, chờ chuyện này bình thường đi qua, trăm sẽ tìm người tính sổ đấy!” Nam Cung Thịnh tức giận nói.

Triệu Anh tức giận, thầm nghĩ: còn không phải là hoàng thượng háo sắc gây họa, còn tới trách hần, một chút đạo lý cũng không có.”Hoàng thượng, ngài không nên quên có một người vẫn còn ở kinh thành, hai quân đánh thắng liền thôi, thua, hần cũng không tha cho ngài!”

“Câm mồm !” Nhắc tới người này, thân thể hần run lên, tức giận.

“Ta chỉ là nhắc nhở ngài, chúng ta ban đầu đem chuyện này nháo lớn, nhưng mà cũng chỉ là muốn biết ít tiền hoa, nếu thật nội chiến đánh nhau, chúng ta ai cũng chiếm không được tốt.” Triệu Anh nói. Cái này Nam Cung Thịnh mới thời gian nửa năm, liền đem quốc khố tiêu xài hầu như không còn, vì chỗ trống trong Thần Quốc kho, mới nghĩ đến nếu truyền ra có chiến sự, thì có lý do hướng dân chúng hà trưng thuế nặng, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, nói xong cùng nhau mò tiền liềm tài.

Vậy mà, Nam Cung Sách không một tiếng vang chạy về kinh , hai người lo lắng này tính toán bị hần đoán được, lúc này mới hung ác quyết tâm giết mấy dân chúng để cho hần nhìn, nhưng hôm nay trong quân Lâm Nam khác thường, hai quân thế nhưng thật đánh nhau, trường hợp như thế mất khống chế, Nam Cung Sách đang ở trong kinh thành, là tuyệt đối sẽ không đứng nhìn bàng quan , nếu khiến hần ra mặt, chuyện này còn có thể thiện rồi sao?

Nam Cung Thịnh tức giận đến đập vỡ ly rượu.”Ghe tởm, này đều do Tam đệ chết tiết nọ, Trường Sa không đợi, chạy tới kinh thành làm chuyện xấu, ban đầu tặng Chu Chí Khánh cho hần chơi, cho là có người để chơi, tiểu tử kia nửa khắc hơn khắc sẽ không để ý chuyện của chúng ta, làm sao có thể hiểu được. Hận!” Hần cắn răng nghiêng lợi.

Gương mặt Triệu Anh hóa đen. Này nói rõ là một cuộc nháo kịch, hần không dám nghĩ giống như khiến Nam Cung Sách biết được, cái mạng nhỏ của mình sẽ là như thế nào bấp bênh rồi.”Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta đã là không có đường quay lại rồi, không bằng.”

“Không bằng, hoặc là không làm, đã làm thì cho xong rồi !” Nam Cung Thịnh hí mắt, khuôn mặt xuất hiện vẻ âm tàn.

“Thái Thượng Hoàng, ngài không phải nói có biện pháp giải quyết chuyện này, làm sao có thể nghe nói Lâm Nam vương phái thân tín đốc chiến, đánh cho quân lính quân ta tan rã, liền tướng lĩnh của chúng ta đầu cũng bị cắt lấy rồi hả ?” Tạ Hoa Hồng lần đầu nghe thấy tin tức, bộ mặt kinh hãi.

Nam Cung Sách đang hai mắt lấp lánh mà nhìn chăm chăm vào khăn tứ phương trong tay. Chiếc khăn trước kia bị An Nghi dơ bẩn, hần giận hồi lâu, kết quả Lý Tam Trọng cơ trí không biết đối với nữ nhân này nói cái gì, nằng nặc mấy ngày nay lại thêu cho hần một cái mới, lúc này thêu không còn là Phi Long lên trời, mà là một hồ nước sâu rộng.

So với khăn lúc trước , điều này hần yêu thích hơn.

Thủy đầu rồi, một hoàng nước biếc, một hoàng Thủy nhi.

“Thái Thượng Hoàng!” Nàng tình thế rất cấp bách, cố tình hần tán mạn là không coi là quan trọng!

“Này tướng dẫn là hạng người vô dụng, đầu cắt liền cắt.”

“Ngài nói này là cái lời gì nói? Tướng lĩnh đầu bị cắt, không lâu Lâm Nam quân sẽ đánh vào kinh thành tới, này ngài cũng không sao?”

“Đánh vào mới là trăm muốn, cái này thì có cái gì thật to kinh tiểu quái .” Hần cười đến giảo hoạt vô cùng.

“Ai? Ngài là không phải lắm? Muốn đánh tiến vào là Lâm Nam quân a!” Hần thế nào ngược lại hi vọng kẻ địch đánh tới?

Hần nhếch lông mày lên nhìn nàng.”Trăm có thể làm cái gì, làm chính là người, trăm người ở chỗ này ai dám đánh vào?” Hần cuồng ngạo đến quả thật coi rẻ tất cả.

Nàng xem thường nhìn trở về.”Ngài tỏ vẻ cái gì? Kia Lâm Nam vương liền dám!”

Hắn mặt cũng thay đổi, nhìn hôm nay cũng không được an bình, lão đại của hắn khó chịu thu hồi khăn, không có cách nào mới hỏ hỏ thường thức.”Cái người nữ nhân ngốc này biết cái gì? Hắn dám, cũng sẽ không vẫn còn không biết sống chết quy sức ở Lâm Nam sống mơ mơ màng màng, căn bản không biết huynh đệ của hắn chọc phải đại phiền toái rồi cho hắn!”

“Huynh đệ của hắn, ngài là nói Triệu Anh?”

“Hừ, Triệu Anh có bản lĩnh đó sao?” Hắn rất khinh thường.

“Nhưng là, ngài không phải nói.”

“Còn không hiểu sao? Cuộc nháo này người giết giậy chân chính là ai?” Trên gương mặt tuần tú của hắn tràn đầy vẻ đắc ý.

Tạ Hoa Hồng mặt càng mở càng lớn, lớn như một tình cảnh, bưng tỉnh hiểu ra rồi.”Là ngài, tất cả đều là ngài đang làm trò quỷ.”

“Cuối cùng thông suốt.” Cái vẻ mặt kia là rốt cuộc có một chút vui mừng, tiếp sau khi đứng dậy, hắn là vén áo đi ra ngoài.

Nàng thấy thế, vội đuổi theo.”Ngài chưa nói rõ ràng, ra cửa làm cái gì!”

Thấy hai vị chủ tử đi ra ngoài, Lý Tam Trọng cùng Xuân Phong cô cô chân nhắc tới, cũng đi theo.

Nam Cung Sách cũng không quay đầu lại đối nữ nhân đi theo phía sau nói: “Người xem này bên ngoài có cái gì bất đồng?” Hắn chấp tay đi nhàn nhã, bước chậm lên đầu đường.

Bất đồng? Có cái gì bất đồng sao? Nàng chu môi theo hắn đi lại, đi tới đi lui, nàng phát hiện đầu đường kinh thành tựa hồ có chút biến hóa, không chỉ có lại xuất hiện nữa sóng người, hơn nữa không khí tường hòa nhiều.

“Di? Trên đường không giống trước tiêu điều cùng bất an, thật là kỳ quái, Lâm Nam quân không phải vẫn còn ở ngoài thành, đoàn người đã không sợ hãi rồi sao?” Nàng kinh ngạc mà nói.

“Chỉ sợ là nghe được phong thanh.” Hắn cười nhạt.

“Phong thanh gì?”

“Tin tức trầm ở chỗ này.”

Thì ra là như vậy, nếu khiến người biết được hắn đang nơi đây, kia tác dụng đe dọa nhưng chống được hơn ngàn quân Vạn Mã, đủ để kẻ địch nghe tin đã sợ mất mật ——”Nhưng này là bí mật a, phong thanh thế nào truyền đi hay sao?”

“Cõi đời này còn có tường không bị gió lừa sao?” Hắn xuy một tiếng, hướng trên người nàng ghé đi.”Huống chi, đạo tường này còn tự mình đục một cái động!”

Nàng theo tầm mắt của hắn liếc về hướng Hồng thường trên người mình, nhìn một chút quanh mình ánh mắt khác thường. Cái động này, chỉ tám phần chính là nàng đi!”Này còn không đều là ngài làm hại!” Nàng lập tức bắt mồm nói.

Bên môi nàng trán ra cười lạnh .”Hại cái gì? Đây chính là trầm muốn.”

“Ngài là nói ta đây là động trên ‘ tường ’ , là ngài cố ý đục?” Nàng giật mình.

Nam Cung Sách gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, nàng đi sau lưng hắn giống như con chó Nhật đi theo, sẽ chờ hắn thường chút lời nói xuống giải nghi hoặc.

“Người khiến trầm tới kinh thành, ép nhị ca đùa mà thành thật, trầm mừng rỡ vừa đúng có cơ hội có thể lợi dụng !”

Thì ra mình trong lúc vô tình lại thúc đẩy người này làm”Chuyện tốt” rồi hả ?”Ngài lại đánh cái mưu ma chước quỷ gì ?” Nàng lập tức bật thốt lên.

“Mưu ma chước quỷ?” Nam nhân vênh váo tự đắc quay người lại, trừng người.

Tự biết nói bậy, nàng che miệng, lộ ra một đôi mắt đáng thương nói xin lỗi, liều mạng hướng tới hấn nhảy. Miệng hấn nhếch lên, xoáy qua thân, không tìm nàng phiền toái, lần nữa đi về phía trước.”Nói rất hay, là quý chủ ý, trầm nghĩ nhất cử tiêu diệt một hậu hoạn!”

“Hậu hoạn?”

“Không sai, hậu hoạn này trầm sớm nghĩ trừ đi, chờ chính là một thời cơ.” Hấn rút cuộc thi ân mà nói ra kế hoạch của mình.

Tạ Hoa Hồng nghe xong, nhúu nhúu mày.”Cho nên nói, Lâm Nam quân ở ngoài thành sớm đã bị ngài động tay chân, bọn họ giờ phút này không phải đánh mà là hộ thành, căn bản là không thể đánh tiến vào?”

Hấn ngạo nghễ gật đầu, tất cả đều trong lòng bàn tay hấn.

Nàng rút cuộc cười.”Vậy thì thật là thật tốt quá.” Tuy có”Không được hoàn mỹ”, nhưng ít ra người này duy trì cam kết, bảo vệ tính mạng dân chúng kinh thành an toàn.

“Như vậy người liền cao hứng? Tuy nói Lâm Nam đại quân ngoài thành không thành vấn đề, nhưng là, bọn họ hậu viên tùy thời sẽ tới a!” Hấn nhắc nhở.

Nàng vẫn như cũ khuôn mặt tươi cười.”Không sợ, chúng ta có ngài a!” Nàng không có sợ hãi.

Hấn lộ ra nụ cười cơ hồ không nhìn ra. Tiểu trùng tử của mình tin tưởng hấn như vậy, thật là dạy hấn cảm thấy vui mừng, nhưng nàng nếu có thể về mặt tình cảm đối với hấn cũng tin chắc không dời, đó mới dạy hấn chân chính vui vẻ.

Ai, nữ nhân này khi nào mới có thể nhớ tới những thứ gì?

Mỗi khi thấy nàng trọng sinh, trong lòng hấn tuy là thỏa mãn, nhưng vẫn mơ hồ có cổ cảm giác mất mát thỉnh thoảng cuộn cuộn hiện lên, tổng mong đợi nàng có thể nhớ lại Công Tôn Mưu người này, nhớ lại mình đã từng như thế nào bị hấn cuồng yêu, đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Nàng ngẩng đầu lên hướng hấn yêu cầu nói: “Mặc dù chuyện này đã không còn nguy cấp, nhưng vẫn là mau sớm giải quyết.”

Nam Cung Sách cười nhạt.”Ừ, không cần quá lâu.” Nụ cười này sau lưng, nhưng là rất nham hiểm.

“Không cần quá lâu, là bao lâu? Tuy nói đại quân không thể nào tiến sát, nhưng đặt ở Trâu Tổng là nhiều dân.” Nàng khép lại lông mày nói.

“Người có thể hay không quá được voi đòi tiên? Trầm đáp ứng không bị thương dân đã là khai ân, người còn không ngại?”

Thấy diện mạo hấn lại vặn, Tạ Hoa Hồng thức thời, vội vàng tiến lên nâng khuỷu tay của hấn.” Đại Lão Gia của ta, nhìn, chúng ta bất tri bất giác cũng đến kinh thành trừ danh Vân Nê Tự rồi, ngài tại trong phật tự cũng đừng tùy tiện động khí, muốn tường hòa, muốn tường hòa.” Nàng cười híp mắt trấn an nói.

Hấn mi tâm vừa động, khóe miệng gầy nhẹ. Đại Lão Gia. Ngày trước, nàng tổng gọi hấn một tiếng gia, muốn trấn an hấn thì sẽ toát ra Đại Lão Gia . Hấn thích nghe nàng kêu hấn như vậy, nụ cười lập tức liền treo trở về trên khuôn mặt hấn rồi.

Thấy hấn không hề mặt thối nữa, nàng không khỏi cũng cười ra, dứt khoát kéo tay của hấn đi bộ.

Đi ở phía sau Lý Tam Trọng cùng Xuân Phong cô cô chưa từng gặp qua chủ tử cho người ta tùy tính qua như vậy, hai người giờ phút này nhìn lại cùng vợ chồng tâm thường không khác, người nào sẽ tin tưởng nam tử trước mắt chính là Thái Thượng Hoàng uy chấn thiên hạ ?

Chỉ thấy hai người đi vào trong chùa, tòa chùa thường ngày hương khói cường thịnh, sóng người mãnh liệt, tương đối tiền dầu vùng cũng nhiều, có tiền đem trong ngoài chùa lắp đặt xa hoa, có thể nói cảnh đẹp nhất tuyệt trong kinh thành.

Nàng đứng nghiêm với trước Kim Phật, chấp tay trước ngực, thành tâm xá lạy, gập lại sau thế nhưng hấn lại là giả lấy không động, mấp máy môi. Nam nhân này coi trời bằng vung, tự mình siêu phàm, nói vậy liền

này Phật đều không vào mắt của hần, muốn hần bái Phật, không bằng chính hần lập kim thân, mình lay mình thôi.

Hiểu điểm này, nàng cũng không nói nhiều cái gì, bước đi thông thả cách hần mấy bước, nhìn thấy trên bàn đặt mõ, nàng cầm lên gõ nhẹ.

Cốc cốc cốc —— cốc cốc cốc —— cốc cốc cốc ——

Chơi thật tốt!

Cốc cốc cốc —— cốc cốc cốc —— cốc cốc cốc ——

Nàng đang gõ vui vẻ, bỗng chốc, trái tim nổi lên một hồi đau nhức không hiểu.

Hần phát hiện dị trạng của nàng, lập tức tiến nhanh tới.”Thế nào?”

Nàng vận lông mày, một giọt mồ hôi tự mi tâm rơi xuống, nhỏ giọt chớp mũi, rủ xuống trên đất.”Ta.”

Lúc này bên ngoài vang lên một tiếng chuông, bên tai nàng giống như nghe thanh âm của mình ——

Thật là đau thật là đau, thật sự rất đau, nếu như có thể cứ như vậy đau chết, lại thật sự Thật tốt quá đấy.

Trên trán nàng mồ hôi bốc lên dữ tợn, đang cảm ngực đau đớn, nàng đỡ bàn liệu mạng thở dốc.

“Thủy nhi?” Nam Cung Sách thấy nàng như thế, vẻ mặt cũng thay đổi.

Nàng nắm chặt mõ, quay đầu muốn mở miệng đối với hần nói gì, nhưng ngực buồn bực đau, cũng là một câu cũng nói không nên lời.

Bên tai tựa hồ lại nghe đã có người đối với nàng giận dữ mắng mỏ ——

Người tạm thời giả bộ bệnh cho bản tiểu thư, còn không ra giúp ta cầu phúc tụng kinh, ta chính là đã thanh toán phí dụng mười ngày tụng kinh cho trụ trì lão ni, trong mười ngày này người phải ngày đêm không thể gián đoạn vì ta cầu phúc, hôm nay mới là thứ một ngày, người liền muốn lười biếng cho ta, nghĩ khá lắm! , còn chưa cút ra ngoài, coi chừng ta cho trụ trì quát roi người!

“Phải Ta lập tức tụng kinh.” Nàng không tự chủ được ứng tiếng, tiếp đó lại bắt đầu gõ mõ, chỉ là nàng mỗi gõ hạ xuống, ngực liền đau nhức một lần, để cho nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vận phải vận vẹo mà biến hình.

“Dừng gõ!” Nam Cung Sách đưa tay ngăn cản nàng tiếp tục gõ mõ.

“Không dám, không dám, ta không dám dừng lại” Cũng không biết từ đâu sinh ra hơi sức, nàng từ trong tay nam nhân đoạt lại mõ, tiếp tục gõ.

Cái người ni cô cá thối này, đây chính là bản tiểu thư cầu phúc qua, bị người đọc thành đưa ma rồi, người muốn nguyên rửa ta chết sao? Ghê tởm tiệt nhân!

“Ta không phải cố ý.” Nàng há mồm nói xong, trong đầu đồng thời lần nữa bay ra thanh âm của mình ——

Không sai biệt lắm sao? Nàng sẽ không lâu mà có thể nhìn thấy gia rồi sao? Hi hi.

“Thủy nhi, người rốt cuộc đang làm gì?” Nam Cung Sách thấy trên mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện nụ cười kỳ dị, không khỏi kinh hãi rồi.

Tay của nàng quy luật gõ mõ, nụ cười giả tạo trên mặt hần là càng khuếch trương càng lớn.”Ta niệm kinh a, nhớ tới để ỉnh sớm ngày tháng thiên đầy.”

“Người nói nhăng gì đó!” Giọng nói hần kinh người.

Về mặt nàng trong nháy mắt lại thay đổi, bộ dáng kia vô cùng sợ.”Âm Luật, đừng đánh ta, ta đọc, ta đọc, cầu phúc này, ta hôm nay sẽ đọc xong.” Nàng vừa sợ lại hoảng sợ bảo đảm.

Thần sắc hấn căng thẳng. Âm Luật? Tiết Âm Luật! Nàng nhớ tới quá khứ?

Tim hấn đập nhanh.

Năm ấy hấn gặp tập kích rơi xuống vực, nàng bị bức cắt tóc thành ni cô, từng ở Thanh Am đợi qua, ở đó chịu hết Tư Mã trưởng nữ Tiết Âm Luật vũ nhục, cuối cùng là hấn đã tìm đến, mới không cho nữ nhân kia đem nàng hành hạ tới chết, mà nàng giờ phút này là nhớ lại đoạn này đã qua sao?

Con người hấn không hề trầm ổn yên tĩnh, đồng thời vừa mừng vừa sợ, cũng không nhận được lo lắng. Nàng cái gì không nhớ, thế nào cố tình nhớ đoạn quá khứ bất bất nhất này!

“Thủy nhi, không có chuyện gì, trầm ở chỗ này, nữ nhân họ Tiết kia không thương hại được người.” Hấn tận lực lời nói nhẹ nhàng an ủi, hi vọng nàng đừng bị giật mình.

Nhưng nàng lại vẫn là mồ hôi đầy người, hai cánh tay ôm thật chặt mõ, sợ phải rơi lệ.

Trong lòng hấn thấy đau. Nếu nàng nhớ lại chỉ có thể là chuyện như vậy, vậy hấn tình nguyện nàng cái gì cũng không cần nhớ lại.

“Thủy nhi, đều đi qua rồi, cuộc đời này trầm sẽ không nếu để cho người trải qua những chuyện kia.”

Nàng không nhìn hấn, vẻ mặt mê vông.”Là Phật tổ đang trách cứ ta hầu hạ không tận tâm sao? Ở thanh đản, càn rỡ sao? Nhưng là ta thật sự tình nguyện đau chết cũng không muốn dừng tưởng niệm hấn nha. . . .” Nàng đắm chìm tại thế giới chính mình, bỗng nhiên lại lã chã rơi lệ.

“Thủy nhi?” Lòng hấn đau. Khi đó nàng cho là hấn đã chết, vạn niệm câu hồi, một lòng muốn chết.

“Thật là đau a. Thật là đau a.” Nàng mê sảng, nhưng nhưng mà trên mặt lại nở nụ cười kinh khủng.

Tình hình này khiến Lý Tam Trọng cùng Xuân Phong cô cô thấy kinh hãi.

“Chủ tử, tiểu thư đây là trúng tà rồi sao?” Lý Tam Trọng cả kinh nói.

“Không cho nói bậy, nàng chỉ là sa vào với quá khứ!” Nam Cung Sách lập tức giận dữ mắng mỏ.

Lý Tam Trọng cùng Xuân Phong cô cô lúc này mới lập tức chó có lên tiếng, nhưng vẫn không nhận được nghĩ. Sa vào với quá khứ? Đây là lúc nào thì quá khứ à? Hai người kinh hoàng không chừng.

Nam Cung Sách lần nữa đoạt lấy mõ trong tay Tạ Hoa Hồng.”Không cho gõ nữa, người tỉnh cho trầm, tỉnh!” Hấn dùng lực lay động nàng.

Nàng mi tâm chặt khép.”Ta muốn chết rồi, người đừng làm trở ngại ta.”

“Uyên Thu Thủy!” Thân thể nàng bị hấn thô lỗ níu lên.

Nàng cả người run lên.”Thật ồn ào, người lấc như vậy, ta lại không chết được.” Nàng oán trách.

“Trầm vẫn còn ở đây, người dám chết?” Trên mặt hấn cuồng phong gào thét.

“Người. Người là ai?” Nàng giống như hồi hồn, lại giống như căn bản không biết gì mình là người nào.

“Người nói ta là ai?” Trong mắt hấn có hừng hực lửa mạnh. Nữ nhân này thế nhưng không nhận ra hấn!

“Người là.” Nàng xem hấn hồi lâu, lâu đến trên trán hấn gân xanh từng cây một hiện lên, vẫn không có đoạn sau.

Tuần mỹ của hấn mặt lộ ra băng hàn.”Ta là Công Tôn Mưu, chẳng lẽ người không nhận ra?”

“Công Tôn Mưu. Ngài là Thái Thượng Hoàng a!” Nàng giống như là đột nhiên tỉnh táo lại.

“Người không nhớ nổi Công Tôn Mưu sao?” Hấn không chết tâm.

“Người này. Là ai?” Nàng là thật tỉnh, nhìn hấn tức giận cực kỳ, không hiểu tại sao mình không thể nhớ người nọ hấn nói?

“Người này, người này ——” lòng hấn mạch dữ dội xông, phần hận đến không thể nói thêm gì nữa.

Trải qua yêu say đắm, chết đi đây đưa, ở trong lòng nữ nhân nơi này, lại là hoàn toàn không còn sót lại chút gì!

“Ngài. . . .” Thấy bộ dáng hấn xúc động phần nộ, ngay cả ánh mắt của Xuân Phong cô cô cùng Lý công công cũng hoảng loạn, nàng không nhận được hoài nghi mình mới vừa đến cùng là đã làm cái gì.

Nàng chỉ là vui vẻ gõ mõ mà thôi không phải sao?

Nhưng là, tại sao hấn bức tức như thế, nhìn ánh mắt của nàng lại thất vọng như vậy?

Còn nữa..., cái người gọi là Công Tôn Mu, là ai?

8. Chương 8

Mượn đao giết người

Chuyện hôm qua ở chùa giống như chưa từng xảy ra, nàng là Tạ Hoa Hồng, thể cốt khỏe mạnh, Tạ Hoa Hồng vô bi vui mừng trước đây.

Nam Cung Sách tâm tình phức tạp, sâu kín ngưng mắt nhìn nữ nhân đang vui vẻ cùng cận thân thái giám của mình vừa nói chuyện.

Quá khứ đối với hấn mà nói có lẽ quan trọng, nhưng là, với nàng, nhưng không thấy tốt đẹp.

Trong lòng hấn giống như ngăn chặn cục đá, vừa khó chịu cũng trầm muộn, hấn tối tăm giận tái mặt, một loại cô tịch thật sâu dần dần chiếm cứ người yêu nhất của hấn.

“Thái Thượng Hoàng, Lý công công nói ngài đã muốn Lâm Nam quân ngoài thành rút quân sao?” Tạ Hoa Hồng vui mừng hơn hờ chạy hướng tới hấn, cầm tay của hấn, lay động.

Nhìn này đôi tay duy nhất có thể lấy không chút kiêng kỵ đặt vào tay của mình, nội tâm hấn trào ra càng nhiều cảm giác cô đơn.

“Đúng vậy a.” Hấn âm thanh nhạt nói.

Vốn là muốn lưu Lâm Nam quân nhiều mấy ngày này , đáng tiếc trải qua chuyện hôm qua, lại làm hấn mất đi tất cả hăng hái, nhất thời cảm thấy bất cứ chuyện gì đối với hấn cũng vô vị tẻ nhạt rồi, lúc này mới cho người đi thoại, rút lui Lâm Nam quân ngoài thành làm phiên người khác.

“Thái Thượng Hoàng, ngài tâm tình không tốt sao?” Nàng cau mày nhìn hấn, phát giác hấn nhíu mày, tựa hồ rất là buồn bực.

Tay hấn ngăn lại, ngạo nghễ cười yếu ớt.

Nàng không nhận được nghiêng đầu xem kỹ hấn , nhưng nam nhân hai mắt thủy chung là như biển sâu khó hiểu, nàng bỏ qua ý định đoán ý nghĩ của hấn.

“Nghe nói ta hôm qua dọa hổng người phải không?” Nàng vòng vo đề tài. Nghe Lý công công nói, hôm qua ở Vân Nê Tự thì nàng chợt giống như biến thành người khác, vừa nói lời điên khùng, nhưng nàng sau khi tỉnh lại lại không hề có cảm giác, chỉ nhớ rõ mình gõ mõ đột nhiên ngực khó chịu, hoảng thần , thời gian này quá ngắn, như thế nào lại nói ra cái gì dọa người đây? Đối với lần này, nàng thật sự nửa tin nửa ngờ.

Ánh mắt nghiêm nghị của Nam Cung Sách lập tức hướng cận thân thái giám bắn tới.”Trẫm luôn nói, nô tài bên cạnh dùng đã lâu miệng cũng không bền chắc, người này thật không thể mềm lòng, cái người cầu nô tài này ngại mệnh quá dài, nhiều năm liên tục bán quả hồng cũng không muốn ăn!”

Lý Tam Trọng liên tục không ngừng quỳ xuống.”Nô tài đáng chết lắm mồm, xin Thái Thượng Hoàng tha thứ!” Hấn hướng mặt mình tát mấy cái.

“Ngài chó giận chó đánh mèo.” Tạ Hoa Hồng thấy thế, lập tức nóng lòng mà nói.

“Trẫm chính là thích giận chó đánh mèo, nô tài kia phạm đến trẫm rồi, trẫm sẽ lấy cái mạng nhỏ của hần!” Tâm tình của hần đang kém, vừa đúng cần nô tài kia phát tiết.

“Ngài quá không nói đạo lý!” Nàng tức giận không dứt.

“Trẫm nhưng cho tới bây giờ không phải người phân rõ phải trái của a!” Hần liếc về hướng cận thân thái giám vẫn còn tự vả miệng, hừ cười.

“Lý công công, người đừng đánh!” Nàng tiến lên ngăn cản.

Nhưng Lý Tam Trọng không dám ngừng, sợ dừng lại, ngay cả mạng sống cũng không còn, vẫn là chết mệnh tự vả miệng.

Nàng tức giận, chạy về trước người Nam Cung Sách hỏi: “Ngài sợ cái gì, tại sao không cho ta biết?”

“Trẫm không sợ cái gì, mà là ước gì người rõ ràng hiểu rõ cuộc xảy ra ra chuyện gì!” Hần ngược lại nghiêng rằng mà nói.

Nàng sững sốt.”Chẳng lẽ ta thật sự nói ra cái gì không giải thích được?”

Một cổ giận dữ nhất thời bốc cháy lên.”Người ngay cả một tia trí nhớ cũng không có?”

Tạ Hoa Hồng cực xúc bất an cắn môi lắc đầu.

Trong mắt hần bén nhọn biến mất trong nháy mắt không thấy, thay vào đó là một mặt hoảng hốt cùng mất mát.

Nàng thấy trong lòng lập tức nhói lên, biết đại khái hần muốn nàng nhớ lại chính là cái gì rồi, nàng nắm được một góc nhỏ quần áo hần, kéo nhẹ.”Ngài là Công Tôn Mưu.” Thân phận kiếp trước của hần.

Tròng mắt hần chợt lóe sáng.”Người nhớ lại?”

“Không có. Ta đoán.”

Ánh sáng ối ở trước mặt hần dâng lên, lập tức lại bị mây đen che lại, nỗi đau trên ngực lại càng lớn hơn.

“Ngài rất để ý ta không nhớ rõ Công Tôn Mưu sao?” Thấy ánh mắt hần ảm đạm, nàng tự trách hỏi.

“Trẫm dĩ nhiên để ý, bởi vì kia đại biểu quá khứ của người cùng trẫm, nếu không có quá khứ, làm sao có Nam Cung Sách!”

Vẫn còn tự vả miệng Lý Tam Trọng tao nhon, nghe được liền ột cũng lạnh. Lời này của chủ tử nhưng là hần đoán ra một chuyện rồi, chuyện kiếp trước này là có thật, chủ tử là tìm đến tình nhân kiếp trước.

Nàng còn lại là ngẩn ra, giờ mới hiểu được, hần hần là như thế để ý nàng không nhớ nổi đoạn kiếp trước kia.

Một tia áy náy hướng trái tim, nàng không nhận được thương hại nhìn hần.

Bỗng chốc, hần giận tím mặt rồi.”Người dám dùng cái loại ánh mắt này nhìn trẫm?”

“Ta.”

Kiều ngạo như hần, làm sao mà chịu được bị đáng thương, bóp chặt hai vai của nàng không thả, nàng muốn lui ra, có thể thế nào thoát khỏi kiềm chế của ương ngạnh nam nhân này, hần vững vàng giữ đầu nàng, cuồng liệt hôn nàng.

Nàng không nhận được giây giụa, nhưng là động tác này cũng không phải là sợ, mà bởi vì là khoe mắt nhìn thấy người đang quỳ trên mặt đất bị sợ tới mức hồn vía lên mây.

Lý Tam Trọng là bị hù chết.

“Không cần, Lý công công, hần ——”

“Còn chưa cút!” Đã hiện lên trạng thái nửa điên cuồng, bàn tay hướng cận thân thái giám vung đi, kéo thân thể của nàng đi đến trên giường.

Nàng tuyệt không tin tưởng người này, chuyện hoang đường, nàng là tiểu trùng tử của hắn, hắn sẽ không tùy tiện giúp nàng đổi chủ nhân, huống chi, nguyện vọng của hắn là mỗi ngày cũng có thể trêu chọc côn trùng, cho đến bảy mươi, thiếu một ngày cũng không được!

Nam nhân cũng không phải quan tâm nàng phát giận.”Mặc dù già rồi chút, nhưng da ngược lại non vô cùng.” Hắn xấu bụng đến gần nàng.

“Không nên tới!” Nàng sợ hãi che kín cái mền nhảy xuống giường, phát hiện giẫm ở dưới bàn chân hắn là xiêm áo mình bị cởi xuống, lòng của nàng lần nữa vỡ vụn thành vài mảnh.”Người khoiong bằng giế ta đi, nếu không đừng nghĩ ô nhục ta!” Nàng xấu hổ không dứt, ngồi xổm người xuống hốt hoảng thu hồi quần áo của mình, nàng tuyệt không cho phép mình lại bị lăng nhục một lần, nước mắt bị phẫn ở trong hốc mắt nàng không ngừng tụ tập.

“Người cái này là làm cái gì, Nam Cung Sách đưa người cho ta, chính là muốn người tốt nhất hầu hạ ta, người muốn kháng chỉ?” Hắn mắt hứng hỏi.

“Câm mồm ! Nam nhân kia nói qua muốn ta cả đời, hắn sẽ không đưa ta người. A ——” nam nhân sắc dục huân tâm, đột nhiên liền đánh về phía nàng, nàng kinh hãi, đem một đoàn hồng thường ôm ở trong tay đánh tới hướng hắn, nam nhân đưa tay vạch ra, chợt liền nghe tiếng có vật rơi vào giường, hắn định nhãn nhìn lại, thái độ lập tức thay đổi, hỏa tốc xông lên phía trước nhìn cẩn thận.

“Đây là. Đây là.” Trong tay hắn nắm hoàn bội Linh Đương, hắn là run thiếu chút nữa bắt không được.”Đây là của người?” Hắn run giọng hỏi.

Nàng hận hận gật đầu.

“Người. Người là Tạ Hoa Hồng?” Hắn liền thanh âm cũng nhỏ lại rồi.

Nàng hai quả đấm nắm chặt.”Không sai!” Nàng lần đầu tiên trong đời hận đến muốn giết người.

“Trời ạ, người thật là Tạ Hoa Hồng! Cũng không đúng vậy, nếu người thật là Tạ Hoa Hồng, hắn như thế nào lại đưa tới cho ta ấm giường?” Hắn hoảng sợ không hiểu nói.

Nàng hai mắt như thu thủy hàn tinh, lạnh giọng hỏi: “Người xác định ta thật sự là hắn đưa tới?”

” Người tiền đưa người tới là nói như vậy không sai, còn nói, biết được ta lúc trước mất một giai nhân, hắn thay mặt huynh bồi thường, đặc biệt ban thưởng Hồng Y nữ cho ta.” Hắn càng nói thanh âm càng nhỏ, bởi vì ở nhìn thấy hoàn bội Linh Đương kia, hắn đã giật mình chuyện có kỳ quái.

Thiên hạ hôm nay ai chẳng biết Nam Cung Sách độc cương chiều một người con gái, không chỉ có tặng cho hoàn bội Linh Đương còn ban thưởng mặc đồ đỏ, cô gái này là không thể đưa đưa cho hắn ấm giường đấy!

Hắn là gần đây uống quá nhiều rượu, vầng đầu mới có thể tin tưởng lời nói người tới, thậm chí còn đặc ý dương dương Nam Cung Sách rõ ràng cũng sẽ kiêng kỵ hắn, đặc biệt đưa nữ nhân tới trấn an hắn, lại nghe nói cô gái này cũng ngự tứ Hồng thường, khiến hắn dương dương tự đắc, không nói hai lời, vui mừng tiếp thu người đến, hôm nay ——

Hắn mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Người hồ đồ!” Nàng chửi rửa. Mặc dù không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng tuyệt sẽ không là nam nhân kia tặng nàng tới, nếu muốn đưa nàng, đi như thế nào lại khiến hoàn bội Linh Đương đi theo nàng? Nhưng bất kể như thế nào, nàng đều đã mất thân, không thể đè nén, nước mắt tựa như nước suối xông ra.

“Ta.” Hắn liền mạng lau mồ hôi. Nghĩ kia Chu Chí Khánh cũng chỉ là cùng với nàng từng có hôn ước, liền bị trả thù cưới một con mèo, mà hắn thậm chí khiến nữ nhân này nằm ở trên giường mình. Hắn không rét mà run rồi.

Nam Cung Sách thủ đoạn đối phó người từ trước đến giờ không nhân đạo, nhìn cô gái trước mắt bọc cái mền khốc thâm, quả thật giống như là lấy mạng Diêm La rồi, hắn hút không khí mấy trận, sắc mặt trắng bệch.

“Là tự mình người trên giường của ta, không phải chuyện ta làm, người. Người đừng đổ thừa cho ta!” Hấn bần phũ sạch.

“Lâm Nam vương lời này không ngại cẩn thận nói cho trầm nghe một chút, cho trầm vì người làm chủ, nhìn là ai ở trên giường của ai rồi.” Nam Cung Sách Lôi Đình Chi Nộ xuất hiện.

Triệu Hán hai chân run lên, hấn là kinh sợ nằm mềm.

Nam Cung Thịnh cùng Triệu Anh đang đắc ý phi phàm ngồi uống, trong điện còn có vũ cơ ăn mặc hấp dẫn vận eo lắc mông ăn mừng.

“Chúng ta chiêu này ngoan độc, không chỉ có mượn đao giết người, còn dời đi lực chú ý của Nam Cung Sách, để cho hấn không rảnh đi truy cứu cuộc nháo kịch này.” Nam Cung Thịnh vui mừng nói.

“Nói đúng là a, chúng ta lần này mặc dù không thể thuận lợi lấy được tiền cứu cấp, chỉ là có thể trừ đi đại ca ta, đây cũng là đại sự thật đáng mừng.” Triệu Anh mừng rỡ nói.

“Chờ Triệu Hán vừa chết, người kế vị làm Lâm Nam vương, chúng ta coi như chân chính thông làm một.”

“Về sau do ta là thủ thành, ngài có thể vô tư, chỉ là, thấy ta vất vả trung thành, cũng đừng quên cho ta chút ân điển a!” Triệu Anh cũng không có khách khí yêu cầu ân tình.

Nam Cung Thịnh cười vui.”Đây là đương nhiên, người người đều nói ta cùng với Triệu Hán là bạn tốt, không biết hai ta mới thật sự là ngư tử ngư chi giao, có người vì trầm thủ thành, trầm yên tâm chỉ là, mới có lợi còn có thể thiếu người sao?” Hấn hứa hẹn.

Triệu Anh mừng rỡ.”Tạ hoàng thượng long ân!”

Hấn khoái trá uống rượu phát tay.”Hiện tại hai ta là người trên một thuyền, tuy hai mà một, chỉ là, Tam đệ lòng dạ độc ác của ta kia vô duyên vô cớ mất đi nữ nhân, bị kích thích, tính tình sợ rằng sẽ càng thêm âm hiểm khó dò rồi, điểm này chúng ta vẫn phải là cực kỳ cẩn thận mới được, cũng đừng cho hấn bắt được cái gì nhược điểm của chúng ta.” Hấn nhắc nhở.

Tạ Hồng Hoa nằm chết dí trên giường Triệu Hán , là kiệt tác của bọn hấn, cái này gọi là mượn đao giết người, khiến Nam Cung Sách giúp bọn hấn nhất cử giải quyết Triệu Hán này chướng mắt lại không có dùng, mặc dù chuyện này thành công, nhưng Nam Cung Sách khôn khéo hơn người, ngộ nhờ để cho hấn hoài nghi đến trên đầu bọn họ , bọn họ liền đừng mơ tưởng chưa tới Tử Trì Nhục Lâm sáng khoái sinh sống.

“Thật ra thì không cần lo lắng cái này, đại ca ta tự binh tạo phản, lại dám ngủ với nữ nhân của hấn, hấn sẽ tức điên giết đại ca ta, sẽ không có ý định dư thừa đem chuyện này cùng chúng ta liên tưởng với nhau.” Triệu Anh lạc quan mà nói.

“Ừ, chuyện này chúng ta làm không chê vào đâu được, phải làm không cần sầu lo mới đúng. Được rồi, chúng ta hôm nay khánh công, liền uống thống khoái, uống xong rượu ngon, những mỹ nhân trước mắt này, chúng ta quân thân cùng nhau chia sẻ!”

Nói xong, hai người sắc mặt cùng nhau phiêu hướng trên người bọn vũ cơ vận eo lắc mông, nhếch môi cười tà.

“Nhiều ngày không thấy, nhị ca đối với tử sắc còn hăng hái như vậy a!” Nam Cung Sách lại tự nhiên bước vào đại điện .

Đám vũ cơ kia vừa thấy hấn, mông đẹp vốn là giấy dựa không nghỉ lập tức đông cứng, hấn là không ai dám uốn éo nữa.

Trên điện hai người đàn ông này càng thêm sắc mặt đại biến, ly rượu song song rơi xuống đất, mảnh vỡ rơi vãi trên đất.

“Tam đệ?” Nam Cung Thịnh kịp thời hồi hồn, liên tục không ngừng vung lên hoàng bào chạy bộ tiến lên chào đón.

Tiểu tử này giờ phút này không phải nên ở Lâm Nam tru diệt gian phu, làm sao xuất hiện ở trước mặt hấn?

Triệu Anh càng thêm lập tức liền hướng trước mặt hần quỳ, hết sức lo sợ lạy, nghĩ thầm Nam Cung Sách lúc này xuất hiện, chẳng lẽ chuyện khác thường, giống nhau tâm tình thấp thỏm, hoảng loạn.

Nam Cung Sách liếc xéo hai người một cái, lững thững hướng long tọa đi tới, vũ cơ run rẩy một bên, tinh mắt nhìn.

“Nhị ca hảo thưởng thức, này nhưng tư sắc thượng thừa.” Hần khen.

Nam Cung Thịnh cùng Triệu Anh hai mặt nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, suy đoán hần nếu không phải tâm tình thật sự tốt, chính là bị chuyện Tạ Hoa Hồng thất thân kích thích đến, nghĩ tìm thêm một người mới vui mừng rồi.

Hai người nhìn sắc mặt hần thuận, âm thầm yên tâm. Sẽ không có chuyện, là bọn hần quá lo lắng.

Nam Cung Thịnh vội tiến lên hướng Nam Cung Sách cười nói: “Những vũ cơ này là nhị ca nghiêm chọn, hôm nay chính là muốn tự mình kiểm tra qua tài múa của họ, chọn cái tốt nhất cho ngài đưa đi Trường Sa hưởng thụ.”

“Vậy sao? Nhưng trăm mới vừa thể nào nghe được người nói, bọn vũ cơ này là người muốn cùng Triệu Anh quân thân cùng hưởng hay sao?” Ánh mắt hần ở trên người nhị ca liếc qua, cũng không thể nào bén nhọn.

Nam Cung Thịnh vốn bị lời của hần làm sợ tới mức trái tim rắc đặng hạ xuống, nhưng lấy lại bình tĩnh, phát hiện trên mặt hần cũng không tức giận, lúc này mới lần nữa tươi cười nói: “Là nhị ca lắm,đám muốn đưa đi cho ngài không ở trong đó.” Tiếp tục nói dối.

Nam Cung Sách mực lông mày thấp liễm.”Nhị ca thật là có lòng, tốn nhiều tiền nuôi không ít nữ nhân sao!” Lời này đã được ý vị khiển trách.

Trên mặt cứng đờ, hần cũng cười không ra ngoài, chỉ đành phải lại nói: “Tam đệ cũng biết, nhị ca đối với nữ nhân luôn là đa tình chút.”

“Là đa tình còn là háo sắc, nhị ca phân rõ sao?” Nam Cung Sách ngồi lên long tọa, liếc nhìn hần.

“Này.” Vừa lúng túng, cũng không tiện giải thích, bởi vì hần háo sắc là thiên hạ đều biết .

“Thái Thượng Hoàng, hoàng thượng cũng chỉ là đặc biệt thương hương tiếc ngọc, thiên hạ này anh hùng hào kiệt cái nào không trông mong có mỹ nhân làm bạn?” Triệu Anh cùng hoàng thượng cùng chung một phe, lập tức giúp đỡ nói chuyện.

Nam Cung Sách lúc này mới ngược lại nhìn về hần.”Nói rất hay, anh hùng phải có mỹ nữ tương xứng, chỉ là, nhị ca của trăm. Đương kim hoàng thượng, coi như là anh hùng sao?” Lãnh cơ hỏi ngược lại.

Này có thể lập khắc khiến Triệu Anh ngậm miệng. Ở trước mặt thái thượng hoàng, dám nói những người khác là anh hùng, đây không phải là lời nói ngu xuẩn sao?

Đuôi lông mày gầy nhẹ quét về phía hai người khó chịu.”Nói đến sắc đẹp, nhị ca tốn tiền không nương tay, này tài ngân trong quốc khố đại khái cũng vào mỹ nhân đi?”

Hần vẻ mặt rất nhạt, giọng nói không nhanh không chậm, nhưng lại khiến Nam Cung Thịnh vai run lên, làm sợ tới mức ôm lấy long tọa.

“Không có chuyện, không có chuyện, ta ham mê nữ sắc, cũng sẽ không phung phí tiền trong quốc khố.” Lời nói đến phía sau, hần đột nhiên tiếng như muỗi vằn, chỉ vì ánh mắt của người nào đó đã hiển lộ ra nguy hiểm hàn mang.

“Vậy thì kỳ, trăm thể nào nghe nói, trăm rời kinh không quá nửa năm, quốc khố cũng đã trống rỗng?”

Nam Cung Thịnh lần này liền chân cũng run lên.”Ngài nơi nào nghe được lời đồn đãi, này quốc khố rõ ràng.”

“Rõ ràng giống như gì?” Hần cười đến mưa dầm liên tục.

Nụ cười này khiến hai người toàn thân nổi lên vương mắc, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Này quốc khổ. . . .” Nam Cung Thịnh kinh hãi, bí mật này làm sao lại khiến Tam đệ biết được, lòng như lửa đốt nghĩ tới làm như thế nào qua loa cho xong chuyện mới phải?

Nam Cung Sách mi tâm cơ tiểu nhẹ chau lại, bộ dáng kia giống như là một con hồ ly đang vui đùa.

“Nói không rõ là sao? Thật ra thì, xài hết quốc khổ cũng không phải là chuyện lớn gì, tiền không có, lấy nữa là tốt rồi, chỉ là. . . .” Hắc đoạn âm.

Hai người vuốt cổ, run như cây sậy, vô cùng sợ hãi, chỉ sợ Thái Thượng Hoàng nói ra cái gì, khiến bọn họ không thể chống đỡ được.

“Chỉ là lấy tiền có thể, chọn chiến sự, không tốt lắm.” Hắc cau mày nói.

Hai người cứng lại. Quỷ này cư nhiên biết!

“Tam đệ, ngài hiểu lầm rồi, nhị ca là muốn lấy tiền vào quốc khổ không sai, nhưng thật không có khơi lên chiến tranh, này. Này tất cả đều là Triệu Hán tự mình làm bừa, hắc còn dám giết tướng lãnh chúng ta, thậm chí, thậm chí ngay cả nữ nhân của ngài đều dám đụng, đủ để chứng minh, hắc tội đáng chết vạn lần!” Nam Cung Thịnh cắn răng một cái, cắn chết Triệu Hán, để cho hắc làm người chết thế.

Về mặt Nam Cung Sách trong nháy mắt trở nên thiên hàn địa đông rồi.”Triệu Hán là nên chết, trăm cũng đã tru sát hắc, nhưng là, các ngươi làm sao biết chuyện nữ nhân của trăm, hình như là đêm trước phát sanh, chuyện này muốn truyền tới người này, nhanh nhất cũng phải đợi đến sáng mai chứ?” Hắc không chỉ tru sát Triệu Hán, còn đào hai mắt của hắc, chém tứ chi của hắc, ngay cả cung nữ bên cạnh hắc phục vụ cũng không chừa một mống chết thảm!

Hắc cứng đờ.”Ta, ta là mới vừa rồi lấy được bồ câu đưa tin.”

“Bồ câu đưa tin? Không nghĩ tới cả ngày ngâm mình ở vạc rượu dấm người, cũng hiểu nằm vùng ở Lâm Nam à?”

Nam Cung Thịnh chịu đựng sợ hãi, nhất thời nói không ra lời ứng đối.

Nam Cung Sách chê cười, quay đầu lại hướng Triệu Anh hỏi: “Triệu Hán là thân đại ca của ngươi, thế nào, hắc chết ngươi cũng không thương tâm, còn có tâm tình ở nơi này uống rượu ôm vũ cơ?”

Hắc lập tức mồ hôi chảy ròng ròng.”Thật ra thì thần. Mới vừa nhận được tin tức mới đang muốn chạy về Lâm Nam ——”

“Đồ khốn kiếp!” Nam Cung Sách bỗng nhiên đứng dậy, một thân cảm bào màu tím tở vũ tung bay, trông mắt đen đã tức giận tràn đầy.”Triệu Hán nuôi một con con chuột huynh đệ như vậy, chết đáng đời, lại trách được người nào!”

Triệu Anh kinh hãi.”Thái. Thái Thượng Hoàng?” Hắc biết hắc phản bội huynh trưởng rồi hả?

“Hai người các ngươi thật coi trăm ngu muội ngu ngốc sao?”

Hai người cùng kêu lên quỳ xuống, sợ tới mức mặt mũi trắng xanh.”Chúng ta sao dám.”

“Không dám? Hai người to gan lớn mật, lại dám khiến Lâm Nam quân binh lâm thành, đưa trăm tới hiểm cảnh!”

“Chúng ta cũng không biết ngài ở kinh thành.”

“Câm mồm, còn dám miêng đầy lời nói dối, trăm liền lần thứ nhất nói rõ, Lâm Nam quân vây ở Kinh Giao tất cả đều là người của trăm lâu dài mai phục ở Lâm Nam, là trăm mệnh bọn họ đùa mà thành thật, chém đầu tướng lãnh kinh thành!”

“Cái gì?” Hai người nghe vậy kinh hãi. Cho là dám giết kinh thành tướng lãnh chính là Triệu Hán, không nghĩ tới là hắc—— bọn họ toàn bộ nghĩ lầm rồi!

“Ngài. Ngài tại sao muốn làm như vậy?” Nam Cung Thịnh run run hỏi.

“Tại sao? Đây còn cần hỏi sao? Trẫm nhưng là đợi nhiều năm mới trông được cơ hội này, kia Triệu Hán dong binh mười vạn, lúc nào cũng ép thành, trẫm đã sớm muốn trừ đi, hôm nay cơ hội tới, trẫm có thể không nắm chặt sao?” Hấn âm hiểm cười nói.

Nam Cung Thịnh cùng Triệu Anh đều ngạc nhiên, rốt cuộc hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Lâm Nam lãnh địa gần kinh thành, lấy tính tình Nam Cung Sách mà nói, giường bên cạnh há lại cho người khác ngủ say, đối với Triệu Hán, lòng hấn tồn ngăn cách đã lâu, chỉ là không có thời cơ chém chết, mà nay bọn họ nhưng cho hấn cơ hội, hấn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Hai người cắn răng, vạn vạn không nghĩ tới phản dạy tiểu tử này thiết kế đi!

Tâm cơ của hấn quả nhiên là không người nào có thể bằng được, khó trách không ai đấu thắng hấn, mười một tuổi thì đăng cơ làm đế, cho dù đã bị phát vào núi, trong triều chúng thần vẫn duy hấn làm chủ, đối với hấn là kính sợ có phép!

Triệu Anh nhất là giận. Nam Cung Sách sẵn có tính thu hồi lãnh địa Lâm Nam, hấn đâu còn có thể thuận lợi kế vị Lâm Nam vương, lần này đại ca vừa chết, thuyền lớn cũng lật, nhưng hấn là một chút chỗ tốt cũng không vớt được, ngược lại toàn bộ tiện nghi Nam Cung Sách!

“Cái này. Thái Thượng Hoàng, chúng ta quý thần khiến xui cũng giúp ngài đại ân, vậy chúng ta phạm phải chuyện sai lầm, có phải hay không đã có thể đền tội này?” Hấn hậu nhan hỏi. Mặc dù không cam, nhưng tiếp theo vừa nghĩ, cũng không vì họa được phúc, xây công, giúp hấn trừ đi họa lớn trong lòng, bởi như vậy, hấn cũng sẽ không trách tội bọn họ chuyện lừa gạt cùng với lấy hết quốc khố chứ?

Nam Cung Sách nhìn mặt hấn, trông mắt động khí lạnh bức nhân, có thể nói tuần mỹ gương mặt của Triệu Anh có chút thảm xanh biếc.

“Lý Tam Trọng.” Hấn kêu.

Người phía sau lập tức tiến lên.”Nô tài chuẩn bị xong.” Trong tay cầm một quyển trục.

“Bắt đầu đi.” Nam Cung Sách hai mắt rạng rỡ, Thần Tư hưng phấn.

“Vâng” Lý Tam Trọng mở ra quyển trục ở trong tay.

Nam Cung Thịnh cùng Triệu Anh thật là tò mò. Trong quyển trục này viết là những thứ gì?

Lý Tam Trọng cười lạnh nhìn bọn họ một cái, bắt đầu thì thầm: “Ngũ xa phanh thây, tức là Ngũ Mã Phân Thây, tựa đầu cùng tứ chi mặc bộ sợi dây, do năm con khoái mã lôi kéo khác phương hướng chạy gấp, đem người xé thành lục khối; chôn giết, danh như ý nghĩa, đào hầm chôn sống; chém eo, chém eo không chém đầu, nên đầu người sau khi bị chém xuống, nửa người dưới còn có thể bỏ một đoạn thời gian mới chính thức tắt thở; rượu độc, lông vũ Châm diệu* có chứa kịch độc, đem lông vũ ngâm vào trong rượu thành rượu độc, uống chỉ chết ngay lập tức; còn có mặt khác cung hình, tức là thiên, mà là Thái Thượng Hoàng đặc biệt ân điển, duy nhất không dùng nhận lấy cái chết khốc hình.”

* Loài chim có độc trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào là chết

Hấn nói xong cố ý hướng hai người nhe răng cười một tiếng, này cười nhưng để cho bọn họ không giải thích được.

“Chính các ngươi nói một chút, trùng ý loại hình pháp nào? Trẫm có thể thành toàn.” Nam Cung Sách nhàn nhàn nói.

“Cái gì?” Hai người nhảy dựng lên. Những thứ khốc hình này là muốn dùng để đối phó bọn họ?

“Thái Thượng Hoàng ân điển, kính xin hai vị nhanh lên một chút quyết định, nô tài cũng bắt tay vào làm đi làm.” Lý Tam Trọng nói.

Hai người cơ hồ muốn tè ra quần.”Chúng ta tội không đáng chết, Thái Thượng Hoàng có thể nào độc ác như thế?” Triệu Anh hỏi.

“Không sai, ta chính là nhị ca của ngài, ngài mà ngay cả ta cũng giết, còn chết phải thảm như vậy?” Nam Cung Thịnh ngạc nhiên.

Gương mặt của Nam Cung Sách lãnh khốc.”Các người thật cho là trẫm không biết Thủy nhi là thế nào đến Lâm Nam sao?”

Hô hấp của hai người nháy mắt đông lại rồi. Sẽ không liên điều này cũng không tránh được mắt của hắn?

“Đó là đại ca ta gây nên, hẳn oán hoàng thượng đoạt nữ nhân, mới bắt Tạ tiểu thư trả thù, này cùng chúng ta một chút quan hệ cũng không có!” Triệu Anh vì cầu tự vệ, hỏa tốc phủ sạch.

Nam Cung Sách nụ cười tàn khốc, dạo bước đi về phía hai người.”Các người tự cho là thông minh, lại với lòng trẫm từng bước đoán sai, đại đột cho là trẫm không biết các người nghĩ kỹ lưỡng, lại lầm tưởng Triệu Hán thật tiếp quản Lâm Nam quân, hoàn toàn làm không rõ ràng lắm trạng huống coi như xong, trẫm coi người như cửa vì họa được phúc, chờ sau khi trừ Triệu Hán, nói không chừng còn sẽ đối với hai người luận công ban thưởng một phen.

“Đáng tiếc, thật là quá đáng tiếc, các người cuối cùng lại ngu xuẩn vì mình đào phần mộ, đem nữ nhân của trẫm đưa đi cho Triệu Hán điểm ô, vốn là hai người có thể không chết, nhưng hôm nay ——” hắn nheo lại mắt lạnh lạnh kinh khủng.”Trẫm không chỉ có các người phải chết, còn phải cho các người chết không được tử tế, nếu không như thế nào tiêu giải tức giận của trẫm !”

Hai người há mồm”A” một tiếng hậu, song song xụi lơ trên mặt đất rồi.

“Ngài. Như thế nào khẳng định chuyện này là chúng ta làm?” Nam Cung Thịnh kinh hỏi.

Hắn chìm cười, hạ thấp địa vị ngồi xổm xuống cùng hắn hai mắt nhìn nhau.”Người thật cho là trẫm sẽ làm tiểu trùng tử mình yêu thích bị thương tổn?”

Nam Cung Thịnh kinh ngạc há to miệng, đóng cũng không đóng được.

“Ngài là cố ý khiến chúng ta đưa người đi cho đại ca ta hay sao?” Triệu Anh giống nhau kinh ngạc.

“Không như vậy, như thế nào để cho các người hiểu đạo lý tự gây nghiệt không thể sống?” Hắn đứng dậy, ngửa đầu cười to, tiếng cười kia liêu lĩnh bất thường, khui esn người sợ, hai người quả thật hoảng sợ muốn chết.

“Ngài nếu có thể đem nữ nhân đưa người, nữ nhân kia nên cũng không phải là quan trọng bao nhiêu mới phải, cần gì phải thanh toán ta, chúng ta là huynh đệ a.” Nam Cung Thịnh vùng vẫy gãy chết.

Nam Cung Sách dừng lại tiếng cười đòi mạng, bèn nhón quét nhìn hướng tới hắn.”Ai nói nữ nhân kia không quan trọng? Nàng có thể so với thiên hạ này quan trọng, hơn cái người huynh đệ vô dụng này quan trọng hơn trăm lần nghìn lần!”

“Ta là Đường Kim hoàng thượng, ngài. Ngài không thể giết ta!” Sắc mặt hắn phát xanh cắn răng nói.

“Người tốt nhất hôn quân không làm, lại tự tìm đường chết dám động mệnh căn của trẫm, chủ ý người dám đánh nằng, vị hoàng đế này cũng làm đến cuối!”

“Ngài muốn phế để trở lại vị trí cũ?”

“Người đều chết hết, trẫm có thể không trở lại vị trí cũ sao?”

Nam Cung Thịnh kinh hãi, dù thế nào cũng không nghĩ ra vinh hoa phú quý của mình cùng mệnh là mất ở trên người một nữ nhân.

“Xin hỏi Thái Thượng Hoàng, nô tài đây là chuẩn bị cái hình cụ gì mới phải?” Lý Tam Trọng hỏi thăm.

Nhìn hai người khóc không ra nước mắt hừ cười.”Trước thiên, chém ngang lưng đi, sau chưa chết thêm ngũ xa phanh thây.” Hắn tàn cười nói.

Hai người trên mặt đen sẫm xanh biếc xanh biếc, đã xuất hiện tử khí.

Bàn giao toàn bộ, Nam Cung Sách xoay người muốn rời đi rồi, đi chưa được hai bước lại cố ý quay đầu lại hướng Triệu Anh trước mặt nhìn lại tỉ mỉ, nhìn thấy hắn kinh hoảng không dứt.

Thấy hần như thế, lạnh lùng cười một tiếng.”Cái gương mặt người này nhưng là từng khiến tiểu trùng tử của trẫm nhìn nhiều mấy lần.”

Triệu Anh thoáng chốc hiểu hần theo lời. Hôm đó ở trên đường vô tình gặp gỡ Tạ Hoa Hồng, nàng quả thật nhiều nhìn qua hần, khi đó hần vẫn còn vì tuần tú của mình âm thầm đắc ý qua, không ngờ tới chuyện này Nam Cung Sách lại cũng biết!

“Liền. Nhị hình đi, trước đem lỗ mũi cắt, thêm hình cụ khác.” Nam Cung Sách phân phó.

“Dạ, nô tài tuân lệnh.” Lý Tam Trọng lập tức ứng tiếng.

Triệu Anh đang cầm lỗ mũi, chợt cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, tiếp, trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi.

9. Chương 9

Tà Đế khôi phục ngai vàng

Ánh nắng mới lên lộ ra sương mù mờ mờ, trên giường, trên khuôn mặt trắng hồng hào rử xuống nước mắt trong suốt.

Nam nhân đến gần, đưa tay ấm áp muốn vuốt ve gò má thương tâm rơi lệ của nàng, nàng cúi đầu tránh ra.

“Nghe nói ngài là cố ý để cho ta bị đưa tới Lâm Nam đúng không?” Nàng hỏi.

“Ừ.” Hần không phủ nhận, mắt đen nhìn tay nàng nắm chặt hoàn bội Linh Đang, các ngón tay đều thành trắng bệch.

“Tại sao?”

Bàn tay hần đặt lên tay nàng đang cầm chặt hoàn bội Linh Đang.”Đây chẳng qua là kế tạm ứng biến——”

“Kế tạm ứng biến? Ngài để cho ta. Để cho ta thất ——” nàng bộc phát, tuy nói không ra chữ thất thân, nhưng trong mắt đối với hần tức giận cùng oán hận, cũng là rõ ràng.

Hần cau mày, đây là lần đầu tiên nàng dùng vẻ mặt phản hận như thế cùng giọng nói cùng hần đối nghịch.”Người cũng không có ——”

“Không nên nói nữa, coi như ngài chán ta, coi như ngài không xem ta là người yêu kiếp trước, cũng không thể lợi dụng ta như vậy, tổn thương ta, thậm chí chà đạp ta, ta sẽ không tha thứ cho ngài!” Nàng giận mà hất tay hần ra, đem hoàn bội Linh Đang ném trả hần, vật kia ngay giữa trước ngực hần sau lại rơi xuống trên giường, Linh Đang bị rớt phát ra tiếng vang vốn nên dễ nghe, nhưng mà giờ phút này nghe được, hần là cực độ chói tai.

Nàng rời giường, trong lòng có hận, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài. Sau khi nàng biết được tất cả, còn mong đợi đây là một hiểu lầm, hần không thể nào làm như vậy, không thể nào tặng nàng cho nam nhân khác, nhưng hần thể nhưng chính miệng thừa nhận?

Nàng không phải người yêu hần mong mấy trăm năm sao? Không phải người hần nhận định kiếp này muốn sống chung tới già sao?

Hần tại sao có thể tổn thương nàng như thế, tại sao có thể!

Nàng lệ nóng doanh tròng. Thuật sĩ kia nói bọn họ là oan gia, là oan gia, làm sao có thể yêu nhau, là nàng ngu, đần, tự cho là, ngây ngốc tin tưởng mới có thể bị thương tích khắp người!

Nàng chỉ cho hần không đáng kể chút nào, cũng chỉ là một người có thể lợi dụng, có thể mặc cho người chà đạp thôi.

Nàng bị phản rơi lệ, nhấc chân chạy như điên, trên đầu búi tóc rối, tóc dài tán lác đón gió đánh vào trên mặt, không đau, bởi vì tâm đau hơn, giờ phút này nếu có người cầm đao cắt nàng, cũng không bằng đau khổ đau xót trong ngực.

Nàng chạy, dùng sức chạy, che mặt, thương thấu tâm, Hồng thường trên người giống như một đoàn huyết lệ nàng khóc ra, đổ thắm tàn nhả lại máu tanh.

“Người muốn đi đâu? Đừng chạy nữa!” Thân thể của nàng bị người hung ác kéo lại.

Nam Cung Sách mặt xanh mét chế trụ cổ tay nàng, ngăn cản nàng điên cuồng chạy, sau khi dùng sức xoay người nàng lại, nhìn thấy nàng cắn đứt đôi môi, trên môi lưu lại vết máu ti ti, hấn ngấn ra, lửa giận cũng trong nháy mắt bị dập tắt, vẻ mặt thậm chí xuất hiện ảo não.

“Cái người nữ nhân này có thể hay không trước hết nghe trẫm nói hết lời ——” thanh âm của hắn im bật mà dừng lại, nguyên nhân là vẻ mặt người trước mắt đã biến.

“Người không cần đối với ta hư tình giả nghĩa nữa ý rồi, ta cũng chỉ là tiểu trùng tử của ngươi, may mắn trở thành nhược điểm của ngươi, đã nên thỏa mãn, để cho ta khắc chết nơi đây, ta sẽ không cho ngươi lừa gạt nữa!” Nàng nhìn chằm chằm hắn, u hận mà nói.

Hắn cứng đờ. Lời này thật quen tai.

“Những người từ ngày đầu tiên ta tới vẫn đi theo ta, ta đem bọn họ cột vào ngang hông, để ỉnh nhớ hận một người, đến chết đều muốn hận một người, một người tuyệt tình ác độc!” Nàng là hận ý tựa hồ đến Thiên Hoang Địa Lão.

“Thủy nhi?” Lòng hắn kinh hãi. Đây đối với lời nói, đây đối với lời nói —— hang quỷ?

Nàng lâm vào trong ác mộng kiếp trước ở hang quỷ rồi.

Hắn liếm hạ mi mắt, tuần nhan lạnh lùng.

Nàng lại trở lại tình cảnh lúc bị bắt đi hang quỷ, khi đó nàng cho là hắn ném nàng tới ngục ở đâu nửa người nửa quỷ, quỷ chuyên ăn thịt người, bên cạnh nàng còn vây quanh đỉnh đầu mấy người bị hắn chính chết, nàng vì vậy đối với hắn hận thấu xương.

“Thủy nhi, vậy cũng là chuyện đã qua, ở chỗ này, không có hang quỷ, ngươi cẩn thận nhìn một chút, nơi này rất an toàn, một quỷ ăn thịt người cũng không có.” Hắn nhẹ nói, muốn gọi tỉnh nàng.

“Nơi này không phải hang quỷ?” Nàng mặt mờ mịt.

Hắn thở chậm xuống.”Không phải.”

Nàng chợt lại lắc đầu.”. Không, ngươi Công Tôn Mưu cường chiều ta chỉ khi ta là việc vui, không thú vị, nhảm chán, vứt bỏ cũng đúng.” Nàng lại mở miệng nói, căn bản không thanh tỉnh, vẫn sống ở khi đó.

Trên mặt hắn xuất hiện lo âu. Lần trước nàng lâm vào quá khứ bị Tiết Âm Luật hành hạ thì không bao lâu liền thanh tỉnh, nhưng lúc này tựa hồ cũng không có dấu hiệu thanh tỉnh.

Nhớ đến lúc ấy sau khi hắn từ hang quỷ cứu nàng ra, nàng còn hận phải ngủ say không chịu tỉnh, như thế nào cũng không nguyện ý đối mặt hắn, chẳng lẽ lại lịch sử lặp lại?

“Thủy nhi, ngươi tỉnh cho ta!” Hắn kích động kêu lên, lo lắng nàng cố ý sa vào bên trong oán hận đối với hắn, không chịu trở về.

Ánh mắt của nàng lập tức lại trở nên tỉnh mạch, không hề nhìn hắn một cái, giống như không còn hi vọng, xa cách làm cho người khác không thể chạm.”Nơi này không phải hang quỷ. Nhưng là thế nào nhìn cùng hang quỷ không khác.” Nàng nỉ non.

Trong lòng hắn càng thêm sợ hãi.”Cái người nữ nhân này, cũng biết như thế nào hành hạ ta!” Hắn cắn giận cắn răng.

Kinh thành bên trong hoa viên hoàng cung.

Nữ nhân mặt mũi quật cường tái nhợt, nhắm mắt, giống như ngủ say.

Hắn sắc mặt nặng nề, không ngờ tới hắn sùng kếp tạm ứng biến lại sẽ gọi lại trí nhớ về hang quý, cũng đem sự kiện hang quý cùng chuyện lần này liền cùng một chỗ, hận càng thêm hận, hiểu lầm càng thêm nhất thời không nói được rồi.

Hắn nhắm mắt liễm sắc. Thôi, thôi, đã từng hi vọng nàng nhớ lại quá khứ, nhưng trong lòng cũng hiểu, trải qua hơn trăm năm, nàng đã nhiều lần chuyển thế, cũng uống nhiều chén canh Mạnh Bà, phải nhớ quá khứ cùng hắn cơ hồ là cực kỳ bé nhỏ, nhưng nàng lại liên tiếp hai lần trở lại quá khứ, cố tình chỗ gọi lên quá khứ, cũng đều chỉ biết phá hủy nàng cùng hắn mà thôi, đã như vậy, hắn cần gì phải cưỡng cầu nàng nhớ lại cái gì nữa.

Nghĩ tới không khỏi cười khổ. Là hắn yêu cầu quá nhiều sao? Nữ nhân này có thể trở lại bên cạnh hắn cũng đã đủ, quá nhiều mong ngóng cuối cùng chỉ là gánh nặng. Trong lòng hắn vị chua, làm như nhận mệnh.

Hắn cư nhiên cũng hiểu được nhận mệnh. Nam Cung Sách nụ cười hơn chất.

Xuân Phong cô cô đang bừng nước nóng đi vào lau cho Tạ Hoa Hồng thấy, trong bụng kinh ngạc. Chủ tử lòng dạ thâm trầm, tâm tư chân thật khó phân biệt, nhưng giờ phút này đối với tiểu thư lo lắng hẳn là rõ ràng như vậy.

Nàng phục vụ hắn hơn hai mươi năm, hắn đối đãi bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì, không khỏi đã tính trước, chưa từng gặp qua hắn tại sao lo lắng qua? Duy chỉ có, đối với người trên giường ràng buộc hẳn là sâu như vậy không lường được.

Nàng thật sự rất khó tưởng tượng, quả hân cao ngạo như chủ tử, có thể yêu sâu như vậy, như vậy Hèn mọn!

Bỗng dưng, ý niệm này làm kinh sợ nàng. Nàng sao. Làm sao sẽ dùng hai chữ “Hèn mọn”?

Chủ tử bức nào kiên cố, bức nào không ai bì nổi, coi như động lòng, dùng tình ối người, như thế nào có thể nguyện ý hèn mọn, uất ức mình

Không nhận được dò xét hướng chủ tử, lại thấy hắn hai mắt thâm tình đau đớn nhìn chăm chăm trên giường người.

Nàng thàn than một tiếng. Ở trước mặt người mình yêu thương, người tôn quý nữa cũng phải cúi đầu đi!

“Thái Thượng Hoàng, nô tỳ lau mặt cho tiểu thư.” Nàng nói.

“Đem đến đây cho trẫm!” Hắn nói.

“Vâng” nàng không chần chờ đem khăn lông giao cho hắn. Chỉ cần là vì tiểu thư, bất cứ chuyện gì, chủ tử cũng nguyện ý tự thân tự lực .

Chỉ là, chủ tử cẩn thận che chở như thế, tại sao tiểu thư còn hiểu lầm? Lần này, nàng ngược lại có chút trách cứ nâng tiểu thư không hiểu chuyện.

Nam Cung Sách nhẹ lau trước mặt Tạ Hoa Hồng. Nàng đắm chìm ở trong ác mộng, trên mặt đều là nước mắt mờ hơi lạnh, khiến hắn đau lòng ảo não chí cực.

“Thái Thượng Hoàng, tiểu thư đang nổi nóng, không tự nhiên phải nguyện ý nghe ngài nói chuyện, chỉ là đợi nàng tỉnh lại, nô tỳ sẽ đối với nàng giải thích rõ, xin nàng hiểu ngài là có nắm chắc nàng sẽ không bị thương tổn mới để cho nàng đi Lâm Nam , Lâm Nam vương căn bản không đụng một cây lông măng của nàng, nàng không cần phải vì thế thương tâm muốn chết, ngài cũng không có chán nản nàng, càng không thể nào vứt bỏ nàng.”

“Nhưng là trẫm lợi dụng nàng.” Giọng nói hắn khàn khàn.

“Vậy cũng chỉ là tương kế tựu kế.”

Hắn thở dài, u ngấm người trên giường nhắm mắt không chịu tỉnh.”Trẫm có lẽ cô độc quá lâu, đối với có một số việc quá mức tự tin, mà bỏ quên một chuyện. Nếu là ngày trước, trẫm cũng sẽ không làm như thế.” Mặc dù hắn đối với Thủy nhi yêu chút nào chưa giảm, thậm chí càng thêm nóng bỏng, nhưng là,

mất đi nàng quá lâu, hắn cô đơn quá lâu, lâu đến khiến hắn quên đối đãi người yêu như thế nào, hắn thể nghiệm không được lòng của Thủy nhi, lúc này mới.

Lần đầu, hắn thừa nhận mình sai lầm rồi.

Xuân Phong cô cô xiết chặt hai hàng lông mày, đối với lời hắn nói chưa hiểu rõ hết, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

“Chờ tiểu thư nghĩ rõ, sẽ tha thứ.” Nàng chỉ có thể nói như vậy.

“Đi xuống đi.” Hắn phiền não phát tay.

Nàng lại không dám nhiều lời, nhìn một cái người trên giường ngủ mê, lặng lẽ lui ra.

Cả một ngày này, Nam Cung Sách một người đợi tại trong tấm điện Tạ Hoa Hồng, lẳng lặng làm bạn, lục tục có người cầu kiến, hắn nhất nhất đuổi, ai cũng không gặp.

Vào nửa đêm, Lý Tam Trọng lại báo, Trương Anh Phát cũng tới cầu kiến.

“Cút.” Hắn chỉ là không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người trên giường bất tỉnh, há mồm đưa ra một chữ.

Lý Tam Trọng thở dài, đi ra ngoài.

Nhưng một lúc lâu sau, Lý Tam Trọng bắt đắc dĩ lại đi vào, hắn chần chừ nửa ngày chính là lại không dám quấy rầy, cứ như vậy tiến tiến xuất xuất nhiều lần, cuối cùng, bị bắt đắc dĩ nhắm mắt mở miệng, “Khởi bẩm Thái Thượng Hoàng, Trương đại nhân cùng chúng thần khác đang ——”

“Cút ra ngoài!”

“Dạ”

Một khắc đồng hồ sau, bên ngoài truyền đến tiếng kêu.”Hoàng thượng tự vận trong cung, Triệu Hán chết bắt đắc kỳ tử ở Lâm Nam, quốc chi đại loạn, xin Thái Thượng Hoàng lập tức trở lại vị trí cũ chủ chánh!” Thanh âm này truyền vào trong tấm điện, hắn nghe cau mày.

“Lý Tam Trọng!” Hắn quát lạnh.

Lý Tam Trọng cầm đầu chạy tiến vào.

“Muốn bọn họ toàn bộ biến, nếu lại phát ra một tia tiếng vang, trẫm đưa đầu bọn họ toàn bộ ngắt!”

“Nhưng là.”

“Ừ?” Ánh mắt hắn âm trầm xuống.

“Vâng” Lý Tam Trọng không dám nữa nói gì, rút đầu đi ra ngoài.

“Nước không thể một ngày vô chủ, kính xin Thái Thượng Hoàng trở lại vị trí cũ —— nước không thể một ngày vô chủ, kính xin Thái Thượng Hoàng trở lại vị trí cũ ——” bên ngoài vẫn có đông đảo người hô to muốn hắn lập tức trở lại vị trí cũ.

“Lý Tam Trọng!” Hắn giận dữ.

Lý Tam Trọng kinh hoảng lại vào bên trong.”Thái, Thái Thượng Hoàng?”

“Bên ngoài có bao nhiêu người?” Hắn hỏi.

“Khởi bẩm Thái Thượng Hoàng, có 174 người.” Lý Tam Trọng khó khăn hồi báo.

“174, cùng chết, thật đúng là được vô cùng. Rất tốt, những người này nhắm vào lờ..., toàn bộ giết cho trẫm ——”

“Không cần, không thể!” Nguyên gốc nữ nhân ngủ không dậy nổi, chợt trợn mắt rồi.

“Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi hả ?” Lý Tam Trọng nghe tiếng mừng rỡ.

Tạ Hoa Hồng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nhưng lúc nhìn thấy tròng mắt nam nhân bên giường tỏa sáng, lại lập tức tuyết trắng cả mặt. “Những triệu thần kia đều là trung thần, ngài không thể giết bọn họ!” Nàng ngăn cản.

“Người nào biết là trung thần? Bọn họ trong đó không thiếu đồ xu nịnh nịnh hót, cho là trẫm là vụng về, lên mặt không còn nữa, hưởng thụ chính là trường hợp hôm nay, cần phải khiến chúng thần mọi cách cầu xin sau mới bằng lòng lần nữa chủ chánh.” Hần khinh thường nói.

“Không phải như vậy sao? Hoàng thượng đã bị ngài xử tử, ngài lại chậm chạp không chưởng chính, không phải là lại vui thấy chúng thần lại khóc cầu xin?” Nàng xoay mặt cố ý nói.

Sắc mặt hần thu lại. “Cái người này sao cho là?” Âm điệu đã có vẻ giận đi.

Lý Tam Trọng thấy thế lập tức tiến nhanh tới nói: “Tiểu thư, ngài tại sao nói lời nói như thế? Thái Thượng Hoàng là bởi vì nóng nảy ngài bất tỉnh mới không chịu rời đi lúc này thôi đó a. . . .” Bên ngoài những người đó bất kể hần thế nào mình kì ám kì, muốn bọn họ đừng tới làm phiền lúc này, nhưng chỉ có Trương Anh Phát vừa nghe cùng tiểu thư có liên quan, lập tức không nổi cáu rời đi.

Mà những người khác sẽ không thông minh như vậy rồi, tự cho là hành động của chủ tử lần này là có tính khảo nghiệm trung thành của mọi người, nếu vì vậy trở về, sẽ bị xếp vào cùng với tiên hoàng đáng chết kia, vì vậy đánh chết không đi, còn nịnh hót mà liều mạng lớn tiếng kêu muốn chủ tử trở lại vị trí cũ, đám người kia ngốc đến tự tìm đường chết vẫn còn không tự biết.

Tạ Hoa Hồng mím môi không nói. Thật ra thì nàng đã sớm tỉnh, cũng hiểu được bên ngoài lẫn tẩn cái gì, nhưng này người không ra giải quyết coi như xong, còn phải giết người, mới ép nàng không thể không. “Tĩnh lại” !

Hần làm nàng, cả ngày không nói một lời, nàng bất tỉnh hần cũng không kêu, nàng chịu đựng không ăn cơm, hần cũng không ăn, người này đến tột cùng muốn thế nào?

“Ngài trước hết nghĩ biện pháp muốn đám người kia tản đi, sau khi trở lại, ta nguyện ý nghe ngài nói.” Nàng mặt băng bó rồi cuộc nói.

Nam Cung Sách nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu sau, mới không nói một câu đứng dậy, dạo bước đi ra ngoài, đây là chịu tha bên ngoài đám người kia rồi, Lý Tam Trọng đuổi theo sát hầu hạ, đi ra ngoài không tới nửa khắc, hần liền lại trở về rồi.

Lúc này bên ngoài đã là an tĩnh không tiếng động, nếu có chân nhỏ rơi xuống, chỉ sợ cũng có thể rõ ràng nghe.

Đi theo quay lại Lý Tam Trọng, lau mồ hôi đối với thiên uy chủ tử nhà mình càng thêm bội phục.

Chủ tử chỉ là đi ra, khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, sau khi khắc ra hai chữ “Mau rút”, những người liên can xanh cả mặt, liền tức cũng không dám thở gấp nhiều, lập tức chạy trốn chết, kia bước chân chạy trốn xóc xếch, cũng là ngay cả đám một điểm tiếng vang cũng không dám phát ra, chỉ công phu chốc lát, thoát không còn một bóng.

Trở lại tẩm điện, Lý Tam Trọng chỉ lo hồi tưởng sắc mặt những thứ kia hoảng sợ chạy trốn, không có lưu ý sắc mặt Thái Thượng Hoàng, ngẩng đầu, mới phát giác chủ tử không biết trốn mất nhìn hần bao lâu, làm sợ tới mức hần lập tức chột hiểu. Chủ tử cùng tiểu thư có lời muốn nói, hần đây là ngu đại mới có thể đứng lý ở đây, ngàn vạn đừng đám người kia bên ngoài không có chết, hần thành người chết thế rồi !

Lập tức hần vội vã dập đầu, rút ra ngoài.

Trong tẩm điện không khí căng thẳng, hai cặp mắt giằng co hồi lâu, cũng không có ai mở miệng trước.

Chỉ là, nghĩ đến người dám cùng hần như vậy giằng co, là cỡ nào lòng phượng lân thảo, hần khẽ cười một tiếng, không hề buồn bực nữa, lưng thưng hướng mép giường nàng đi tới, uất ức ngồi xuống, nhưng nàng lại cố ý dịch thân thể hướng giữa giường bên, không muốn cùng hần thân cận.

Hần cứng đờ, than nhẹ. Hần quả nhiên thiếu nàng rất nhiều, đời trước được ăn chết, đời này thì như thế nào tránh qua được?

Nam Cung Sách nửa là nhạo báng mà hỏi: “Người rót cuộc nguyên ý tỉnh rồi hả ?”

Mặt nàng đỏ lên. Thì ra là hần cũng biết nàng giả bộ ngủ.”Ta như thế nào té xỉu hay sao?” Nàng cổ họng căng lên hỏi.

Hần sắc mặt hồi nhưng xuống.”Người chính là cái gì đều không nhớ?”

Tạ Hoa Hồng lắc tay.

Trong mắt hần lộ ra không biết là tiếc nuối hay là thần sắc nhẹ một hơi.”Người giận dữ công tâm cho nên té xỉu.” Hần không đề cập tới nàng trí nhớ trở lại hang quỷ, không muốn làm cho chuyện cũ hành hạ nàng nữa chút nào.

Nghe được nguyên nhân mình té xỉu , phần lửa giận kia trong lòng giống như vừa nặng đốt, hai hàng lệ nóng ngay sau đó lăn xuống.”Ngài thật quá đáng!”

“Trẫm hiểu được.” Hần khàn giọng.

“Ngài?” Hần chịu nhận sai, nàng kinh ngạc, nhưng lập tức lại cảm thấy chua xót .”Ngài cùng Xuân Phong cô cô nói chuyện ta đều nghe được, vì sao nói ta. Nói ta còn trong sạch, đây là chuyện gì xảy ra?” Nàng dè dặt hỏi. Nàng nghe được l rất kích động, nhưng vẫn là chịu đựng chưa thức dậy hỏi tới, bởi vì nàng sợ nghe được chỉ là cảnh Xuân Phong cô cô thái bình giả tạo.

Hần như lửa chuyển hướng nhìn nàng.”Người còn trong sạch, ai dám đụng người, trẫm muốn người nọ cửu thế không được siêu sinh!”

Nàng lập tức lập tức nín thở.”Nhưng là, ta khi tỉnh lại toàn thân. Trần truồng.” Nàng khó có thể nhe răng, bởi vì xấu hổ không chịu nổi.

” Bên cạnh Triệu Hán trần đầy người của trẫm, người bị đưa đi thì hần căn bản đã là say như chết, đến trời sáng mới nhớ lại sự tồn tại của người, quần áo trên người người là cung nữ cởi ra , họ đang muốn vì người thay quần áo, kết quả Triệu Hán say rượu Cương Tĩnh xông tới đuổi các nàng lui, này mới khiến người bị thua thiệt, làm cho người ta nhìn chút không nên nhìn đấy!” Thần sắc hần sắc bén nuốt hận khiến cho người rợn cả tóc gáy.

“Ngài là vì vậy mới tại chỗ hạ lệnh móc ánh mắt hần hay sao?” Nàng nhớ lại hôm đó hần đột nhiên sau khi xuất hiện, ở đạo mệnh lệnh thứ nhất, chính là móc cặp mắt Nam Vương cho chó ăn!

Hần âm hiểm cười. Còn không chỉ như thế, Triệu Hán toàn thân cao thấp chỗ nào có thể làm nhục nàng, đều đã nát bấy trong bụng chó săn đi, ngay cả đám cung nữ kia không thể bảo vệ tốt nàng, cũng tất cả đều bỏ mạng, bị chết hoàn toàn!

“Trẫm không thể chịu được người đụng phải nửa điểm ô nhục” Hần mặc dù không nói xin lỗi, nhưng hai chữ hồi tiếc đã rõ ràng viết trong con người hần.

“Ngài nói đều là thật, ta không hề bị Lâm Nam vương ô nhục?” Nàng kích động vô cùng.

“Người nếu thiếu một cọng lông măng, Triệu Hán kia—— hừ!” Chết kiêu này khi thăm hại hơn hơn vạn lần!

Nghe ra trong giọng nói của hần hung ác lệ, Tạ Hoa Hồng đầu tiên là mở to con người, tiếp, cổ họng căng thẳng.”Ta không trách Lâm Nam vương, ta trách ngài, ngài quá làm tổn thương lòng của ta rồi !”

Nam Cung Sách mặt cứng đờ.”Nhị ca cùng Triệu Anh hợp mưu đưa người cho Triệu Hán, muốn mượn đao giết người, hơn nữa dời đi lực chú ý của trẫm đối với nháo kịch trận giả chiến này, chuyện này bị trẫm biết được, liền đem kế liền kế cho người đi đến Lâm Nam, trẫm mặc dù tự tin người an toàn không có gì lo lắng, lại coi thường người cũng không tin tưởng trẫm.”

Hần tiếc nuối than thở, lần nữa trách cứ mình quá mức tự cho là đúng, không thể bận tâm tâm tình của nàng, khó trách nàng không tha thứ, khó trách nàng nổi giận, khó trách trí nhớ nàng trở lại hang quỷ.

Ai.

Hắn cũng quên, nàng cũng không phải Uyên Thu Thủy, hắn cùng với Uyên Thu Thủy cùng chung trải qua rất nhiều kiếp nạn, nếu là Uyên Thu Thủy, cũng sẽ không đối với hắn có một tia nghi vấn, hắn chính là quên, nàng là Tạ Hoa Hồng.

“Ngài muốn ta tin tưởng như thế nào? Ngài luôn là cái gì cũng không chịu nói với ta, chờ ta đã thương tâm, mới bằng lòng biết sai. Ô ô. Chỉ cần nghĩ đến mình đã gặp phải điểm ô, căn bản không cách nào nữa đối mặt ngài, ta liền đau lòng suy nghĩ ý muốn chết, hơn tính toán đợi ngài vừa rời đi tầm mắt của ta, ta liền lập tức đi đến nhảy sông tự vận!”

Hắn liếc mắt.”Người dám nhảy sông tự vận?”

“Ô ô. Thế nào không dám, làm quỷ nước tốt hơn so với chịu nhục!”

“Còn không ngừng miệng, trẫm sẽ không để cho cái người này sao làm!” Hắn nghe đến sắc mặt xanh mét.

Cuộc đời này nếu mất đi nàng, hắn dám cam đoan, kiếp trước không thành ma, kiếp này tất thành yêu ma!

“Ngài đây là muốn tự hành hạ chết ta sao?” Nàng khóc thành khóc sụt sùi.

Hắn bỗng nhiên đứng lên.”Lời này người có thể nói sai lầm rồi, người bị giày vò là trẫm!”

“Sá?” Nàng nước mắt giắt khóe mắt.

“Cái người nữ nhân này chẳng lẽ không biết trẫm móc tim móc phổi yêu người sâu đậm sao? Càng yêu người, càng chịu tội, bất kể kiếp trước còn là kiếp này, người không phải giày vò trẫm, đại khái vĩnh viễn không cam lòng!” Hắn cắn răng nghiêng lợi nói.

Nàng nhất thời không trả lời được, chỉ có thể nhìn chằm chằm hắn, cuối cùng, hắn là nín khóc mỉm cười rồi.

Kim Đường vương triều, Thái An nguyên niên, Đạo Nguyên đế Nam Cung Thịnh nổi điên tự vận, Thái Thượng Hoàng Nam Cung Sách từ Trường Sa hồi loan kinh thành, cùng năm sửa đổi niên hiệu là Phong Thần, tháng ba chính thức trở lại vị trí cũ.

Ngày trở lại vị trí cũ đó, gần ngàn triều thần quỳ nghênh hân hồi triều, cùng kêu lên ca tụng, khí thế như sấm, hát thanh thẳng vào tận trời, tin tưởng cả thiên thần cũng có thể biết được hôm nay Kim Đường vương triều thiên tử trở về vị trí cũ, lần nữa trọng chấn quyền to.

Nam Cung Sách lạnh lùng nghe bọn họ ca tụng, trong lòng có chút bức mình. Nguyên nghĩ bị phế vào núi, làm người rồi rãnh xem nào nhiệt là tốt rồi, nhưng lệch về phía Nam Cung Thịnh kia khốn kiếp, dám bắt tiểu trùng tử của hắn làm hy sinh, ép hắn làm thịt người, lần nữa rời núi, hoàn toàn đánh hồng hăng hái hắn muốn “Cách nạn ưu quốc” !

Sắc mặt hắn cực kỳ kém, mọi người thấy dạ dày rồi rút rút gân, run như cây sậy, lo lắng chuẩn bị trường thiên tụng văn tài đọc một nửa, nửa đoạn sau không biết còn có thể đọc tiếp hay không?

Càng sợ vô cùng vị đế vương âm tình bất định này, không thoải mái sẽ trở mặt tại chỗ, dạy chúng người mặt xám mày tro, làm trò hề.

Đang lúc đoàn người lo lắng đề phòng hết sức, may nhờ Lý công công nghênh đón một người, người này Hồng Y thủy tự, bên hông đeo hoàn bội Linh Đang, đi vào đại điện thì Linh Đang khẽ động, êm tai dễ nghe.

Ở trên đại điện Thiên Tử hoàn triều, vốn là không nên có không liên hệ nữ nhân vào điện, nhưng nàng lại đường hoàng xuất hiện, Lý công công thậm chí đưa đến nệm êm có tư ngỗng để cho nàng ngồi xuống quan lễ.

Cứu tinh vừa đến, cao điện, sắc mặt nam nhân trên long tọa mới hơi chậm, không có mặt thối chào đón, không khí cũng mới từ từ tường hòa .

Đến tháng tư, Thiên Vĩ hoàng đế liền dẫn Hồng thường sủng cơ lần nữa trở lại Trường Sa, bởi vì, bởi vì Trường Sa tân cung đã xây dựng hoàn thành.

Tân cung lấy thủy ngân là chủ thể, đỉnh các trường điện bởi mà tạo, trong nội cung ương còn có tòa long trì thật to, cả tòa cung điện giống như cung điện thủy thần.

“Hoàng thượng, này tân cung ngài trước đã mệnh danh, bọn thần đã xem ‘ thủy cung ’ tượng đá khảm với chánh cung Đại Lương rồi.” Trương Anh Phát tới trước bắm.

Hôm nay Nam Cung Sách trở lại vị trí cũ, đối với hắn gọi tự nhiên cũng từ Thái Thượng Hoàng đổi lại hoàng thượng.

“Ừ, rất tốt.” Hắn hài lòng gật đầu, quay đầu lại lại thấy nữ nhân sau lưng đang cau mày, hắn đuôi mắt từ từ khơi lên.”Người không thích?”

Nữ nhân mi tâm chau sâu hơn.”Kim bích huỳnh hoàng, bàn ngọc quỳnh thất, quá độ xa hoa.” Nàng oán trách.

Hắn nghe hết hắn là ngửa đầu cười to, điều này làm cho Trương Anh Phát bồi giá sợ hết hồn.

Bị chỉ trách xa xỉ vô độ, trước kia hoàng thượng cười to nhất định là đang nổi giận, nhưng này sẽ là cái gì tâm tình, hắn cũng đoán không ra rồi.

“Trương Anh Phát, có nghe hay không, Thủy nhi ngại thủy cung bối khuyết châu cung, người phải nghĩ một chút biện pháp!” Nam Cung Sách điểm danh nói.

“Do thần nghĩ biện pháp?” Trương Anh Phát sững sờ sững sờ. Chẳng lẽ là muốn hắn dỡ lầu hỷ nhà, đem những mặt tường khảm kim điêu ngọc này cạo xuống, còn là, muốn hắn trước điện này vạn khoảnh người của công long trì?

“Tòa cung điện này trăm đưa cho Thủy nhi, nàng không hài lòng sẽ là trách nhiệm của người, người nghĩ biện pháp đối đến nàng hài lòng mới thôi đi!”

Trương Anh Phát có vẻ khó khăn. Ban đầu này một gạch một ngổa khả đều là ý của hoàng thượng, hôm nay người yêu không trúng ý, lại thành trách nhiệm của hắn rồi hả ?

“Này. Xin hỏi tiểu thư, muốn cải tạo như thế nào?” Hắn chỉ đến hướng Tạ Hoa Hồng hỏi.

Nàng mặt tròn nhéo một cái, hai mắt hướng nam nhân trừng đi.”Này cải tạo vừa một khoản tốn hao, ngài đây không phải là muốn ta lao dân thương tài lần nữa?”

Nam Cung Sách nhún nhún vai.”Đây cũng là quyết định của người, cùng trăm có quan hệ gì đâu?”

“Ngài!” Nàng lại giận hắn đến giờ chân rồi.

Hắn liền thích thấy nàng như thế, mạnh như rồng hổ như vậy, nhưng là bộ dáng kiếp trước hắn cực kỳ muốn gặp nhất, hắn vui khi thấy gương mặt nàng tự nhiên đồ bồng khỏe mạnh, liền vì nhìn phần sức sống này, kích nàng tức giận đã là chuyện hắn thường làm nhất.

“Người muốn đổi liền đối với Trương Anh Phát nói, không thay đổi cũng tùy người cao hứng.” Hắn cười liên tục, giọng nói lưỡi biếng mà nói, xoay người đi về phía trước, tiếp tục dò xét.

Nàng tức giận o o theo sát bên cạnh hắn, le lưỡi đấu khí, phía sau nàng còn đi theo Lý Tam Trọng cùng Xuân Phong cô cô, hai người thấy tình cảnh này, không khỏi che miệng cười trộm rồi.

“Tòa cung điện này bản thân chính là một lãng phí, ngài ban đầu thật không nên đồng ý hoa số tiền kia!” Nàng vừa đi vừa quở trách.

Tân cung thành lập xong, nhưng hắn đã trở lại vị trí cũ, hôm nay tất phải đợi tại kinh thành để ý chính, căn bản không có thể ở nơi này, về sau nơi này chỉ có thể trống không nuôi con muỗi, mà một gạch một ngổa đều là mồ hôi nước mắt nhân dân xây thành, sống sờ sờ làm hại. Nàng càng nghĩ càng không thôi, không nhịn được chỉ trích hắn.

Nam nhân hoàn toàn không nhận sai.”Ai nói lãng phí, trăm vẫn là suy nghĩ muốn dẫn người vào ở nơi này.”

Lời này khiến Trương Anh Phát tâm kinh, hắn đây là có tính lần nữa thôi vị, hay hoặc là, muốn dứt khoát dời đô Trường Sa?

“Dời đô có thể, nếu muốn nhường ngôi nữa, cũng phải chờ duy nhất đệ đệ của ngài tròn mười tám mới được, hẵn năm nay mới mười bốn, còn gánh không được trọng trách.” Nàng lắc tay nói. Hẵn còn có một đệ đệ, tuổi quá nhỏ, hẵn đừng nghĩ giết hại cây non.

“Trẫm không phải mười một tuổi liền lên ngôi rồi!”

“Đó là ngài, ngài tay trái này phiên vân, tay phải Phúc Vũ thời bình công phu, có mấy ai bì kịp được hay sao?”

Hắn nhấp cười. Nàng nói không sai, hẵn vừa là Nam Cung Sách cũng là Công Tôn Mưu, chớ nói hẵn mười một tuổi mới lên tới ngôi vị hoàng đế, nếu hẵn nguyện ý, là có thể mở miệng nói chuyện chỉ huy người thì là hẵn có thể điều khiển đại cục rồi.

“Hừ, ta tất nhiên có tính toán, người yên tâm, tòa cung điện này lãng phí không được ——” hẵn đang nói chuyện, chợt sẽ không có thanh âm, hơn nữa sắc mặt trầm xuống, ngược lại hướng Trường Sa quận trưởng cả giận nói: “Này sao lại thế này?”

Trương Anh Phát nhìn một đám nữ nhân phía trước, không nhìn được sâu mi than thở mà nói: “Thần không ngăn cản được a.”

10. Chương 10

Thích khách mai phục

“Đều đứng lên đi!” Nam Cung Sách mặt lạnh cho nữ nhân quỳ đầy đất đứng dậy.

Những thứ này đều là hậu cung của hẵn, nhìn thấy hẵn trở lại Trường Sa, ăn mặc trang điểm xinh đẹp chạy đến.

Chỉ là đám nữ nhân này nghe lời của hẵn cũng không đứng dậy, như cũ quỳ bất động.

Tạ Hoa Hồng không đành lòng nhìn Thái Lệ quỳ đau chân, chạy đi đỡ nàng.”Hoàng thượng nói rồi, không cần quỳ.” Cho là nàng không nghe rõ, nàng truyền đạt lần thứ nhất.

Thái Lệ liếc nhìn Cao Ngọc Hiền, cũng không dám thật đứng lên, hướng Tạ Hoa Hồng lắc đầu, vẫn là tiếp tục quỳ.

“Các người. Đây là thế nào?” Nàng không khỏi lắp bắp hỏi.

“Thế nào? Chúng ta bị ném ở Trường Sa không người nào nghe thấy, không giống người, lưu kinh làm bạn với vua, tự nhiên không biết chúng ta khổ!” Có người oán trách mở miệng. Họ trông hoàng thượng trở về Trường Sa nghiệm thu tân cung, lúc này mới có cơ hội tới trước vừa phun oán khí.

“Đúng vậy a, chúng ta ở Trường Sa mỗi mắt chờ mong chờ hoàng thượng đem chúng ta gọi về, nhưng trái trông phải ngóng, tin tức gì cũng không, chúng ta thành khí phụ rồi, ô ô.” Giống như tập luyện qua, đoàn người khóc lóc rồi rít.

Tạ Hoa Hồng lúc này mới nhuộm đỏ hai gò má. Đúng vậy a. Nàng ích kỷ đến cơ hồ quên sự hiện hữu của các nàng, người nọ trở lại vị trí cũ, họ cũng còn ở lại Trường Sa, cũng không bị điều đi kinh thành, suy nghĩ một chút bị ném ở chỗ này không người nào nghe thấy, không biết bị bao nhiêu cười mỉa, ngày qua quả thật rất buồn khổ chứ?

Có chút tự trách nàng cư nhiên chỉ muốn nghĩ đến mình, lại quên họ vẫn còn ở Trường Sa khổ khổ chờ đợi Thánh thượng cho gọi.

“Tạ tỷ tỷ, đều là ta không đủ thành thạo, mới không cách nào ở bên hoàng thượng hầu hạ, chỉ là nhờ hoàng thượng có người hầu hạ, ta ở Trường Sa nên cũng không cảm thấy áy náy như vậy.” Cao Ngọc Hiền”Rừng rưng” nói.

Nàng không còn mặt mũi nào rồi, mình độc chiếm cung chiều, cũng không kể họ chết sống. Tạ Hoa Hồng đau lòng vô cùng.”Cái này. Hoàng hậu đừng nói như vậy, bên cạnh hoàng thượng không thiếu được các người. Lần này hồi kinh, các người liền ——”

“Thủy nhi.” Nam nhân sắc mặt cực kỳ khó coi lên tiếng.

Nàng cắn răng một cái, mới bắt kể hần.”Hồi kinh thì chúng ta cùng nhau!”

Nam Cung Sách khuôn mặt đen lại.”Cái người nữ nhân này dám thay trẫm quyết định chuyện như vậy?” Hần nổi giận mà nói.

Nàng tự biết cả gan làm loạn, bởi vì cùng là nữ nhân, muốn nàng đối với tình cảnh hậu cung nữ nhân thờ ơ hờ hững, nàng làm thế nào lấy được?”Hoàng thượng, gia của ta, ngài nên đáp ứng đi, cho các nàng theo chúng ta cùng nhau hồi kinh, nha!” Nàng làm nũng mà nói.

Nàng trong lúc vô tình phát giác hần thích nghe nàng kêu hần gia, sau nếu có cầu hần, nàng nhất định đổi lại giọng điệu, kêu hần một tiếng gia, lúc này bào chế đúng cách, nhìn hần vẻ mặt cuối cùng vẻ mặt ôn hoà nhiều, ít nhất không có một bộ bộ đáng muốn làm thịt người.

Tầm mắt hần hướng tới đám nữ nhân kia vẫn còn ở trên đất nứt nứt nở nở.”Các người thật muốn theo trẫm hồi kinh?”

“Dĩ nhiên, thiên hạ nào có hậu cung không có ở bên cạnh đế vương, nô tì mong ngóng có thể cùng hoàng thượng trường tương tư thủy a!”

Hần nghe vậy sầm sầm cười một tiếng.”Trẫm hiểu, các người nếu thật muốn hồi kinh, kia hai ngày sau sẽ theo trẫm trở về thôi!”

Hần đáp ứng.

Chúng nữ vừa nghe mừng rỡ. Họ mà có thể trở lại kinh thành tượng trưng quyền thế trung tâm.

“Đa tạ hoàng thượng ân điển!” Mấy người phụ nhân lập tức vui mừng hơn hỏ tạ ơn.

Mặc dù họ e ngại Nam Cung Sách, càng sợ vô cùng thủ đoạn lúc trước hần “Lâm hạnh”, nhưng là, thân là hậu phi hậu cung, lại bị ném xa chỗ hần, hình đồng lưu đày, người đối diện người cũng không cách nào giao phó, mình trên mặt càng thêm không ánh sáng, vì vậy, vô luận như thế nào, cắn răng một cái, coi như mệnh không cần cũng phải đi theo Nam Cung Sách đi, bảo vệ chặt danh vị hậu phi hậu cung.

“Cũng có thể đứng lên đi, chứ quỳ!” Tạ Hoa Hồng lập tức cười như hoa nở nói.

Cao Ngọc Hiền lúc này mới dẫn đầu đứng dậy, Thái Lệ cũng mới có lá gan đi theo, đứng thẳng sau lưng lập tức cảm kích nhìn về Tạ Hoa Hồng.

Hai người như tỷ muội nhìn nhau cười một tiếng, hành động này rơi vào đáy mắt hoàng hậu, khóe mắt nàng khẽ chặt híp xuống.

“Hoàng thượng, vậy chúng ta trở về chuẩn bị một chút, ngài lên đường thì mới tới kịp cùng ngài đi.” Cao Ngọc Hiền hướng Nam Cung Sách nói.

Tay hần vung lên, cho các nàng đi, nhưng Thái Lệ bị Tạ Hoa Hồng lưu lại, hỏi chuyện cha nàng, biết được cha nàng cũng không bị dính líu Lâm Nam vương phản bội, không khỏi cũng vì nàng cao hứng.

Hai nữ nhân một tán gẫu, lại quên bên cạnh còn có một nam nhân bị xem nhẹ,Nam Cung Sách mặt nghiêm, chỉ dễ dàng tha thứ một khắc, liền ôm tiểu tròng tử của mình đã.

Thủy cung long trì rộng lớn, trong ao thuyền hoa Lãng Ba.

Ngày kế liền lên đường hồi kinh, hôm nay sáng sớm, Nam Cung Sách cho Tạ Hoa Hồng đi gặp qua huynh trưởng ở Trường Sa dưỡng bệnh buổi chiều liền dẫn nàng đi lên thuyền hoa Du Long trì, thuyền hoa có ba tầng lầu cao, đi lên tầng chót boong thuyền, lấy tận tình thưởng thức trì bờ cảnh tượng.

Trên thuyền hoa, Tạ Hoa Hồng một thân trang phục đỏ tươi, trên tóc cài lên mấy đóa hoa tươi xanh đỏ sáng sớm mới lấy xuống, cả người nhìn dung quang toả sáng, cao quý hoa lệ, đáng tiếc nhưng mà trên mặt lại không có nửa điểm khoái trá.

Nam Cung Sách thấy không để ý, cho cận thân thái giám hầu hạ nhập tọa, Lý Tam Trọng ở trên boong thuyền chuẩn bị ghế nằm thoải mái, cung hần hưởng thụ nằm ngửa trên này ngắm cảnh.

“Không phải nói quốc khổ đã trống không, ngài còn xa xỉ như vậy, đáp cái gì thuyền hoa, quả thật lãng phí tiền!” Nàng tức giận sừng mặt lên chỉ trích.

Người tự đại còn làm như không nghe thấy, mắt phiêu hướng cảnh đẹp bên ngoài tầng tầng lớp lớp, dị thường thích ý.

“Ngài rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không?” Nàng hai tai chống eo đứng ở trước mặt hần, thái độ tức giận.

Lý Tam Trọng thấy nhưng không thể trách, còn mang cái ghế để cho nàng ngồi xuống mắng.

Nàng không rãnh ngồi xuống, cổ cùng nam nhân “Giảng đạo lý” .

“Hoàng thượng?”

Nam nhân bị phiền đã lâu, rốt cuộc nhẹ chau lại mày kiếm.”Quốc khổ trống không không phải không bù lại được.”

“Nói thật dễ dàng! Như thế nào bổ?”

“Trẫm cũng không phải là nhị ca, muốn bổ kho có cái gì khó, tiền này động não kiếm thì có.” Hần tự tin nói.

Nàng có chút không nói nổi. Người này không chỉ có phải có kỳ tài thời bình, còn là một cao thủ buôn bán, trước quốc khổ tràn đầy chính là hần kiếm no bụng, nếu không thế nào đủ hần những năm này cảm y ngọc thực.

Về phần đã tiên đế đã tự vận tiêu xài giống nhau, nhưng năng lực kiếm tiền còn kém nhiều, mới có thể đem tiền xài hết sau bổ không trở lại, chỉ có thể nghĩ tới như thế nào nghiền ép dân chúng lấy tiền.

“Được rồi, coi như ngài rất biết kiếm tiền, nhưng là phải hiểu được tiết kiệm quốc sách chứ? Như vậy loạn tiêu tiền thật không phải chuyện tốt.” Nàng tận tình khuyên bảo.

“Ừ, có đạo lý, Lý Tam Trọng.”

“Nô tài ở đây.”

“Nghe chưa? Sau muốn tăng thu giảm chi, tiền này đừng loạn cho, chiếu kiện xuống, cho tiền tiêu hằng tháng của hậu cung từ tháng này bắt đầu giảm phân nửa.”

Hần lời nói vừa mới xong, Cao Ngọc Hiền đang đi lên boong thuyền nghe được, khuôn mặt trong nháy mắt xanh biếc, Tạ Hoa Hồng nhìn thấy, tức giận khiển trách hần.

“Ta muốn ngài tiết kiệm là không tốn hao vô nghĩa, mà không phải đi hà khắc hậu cung.” Nàng tức giận nói.

Nam Cung Sách cười cười.”Hà khắc hậu cung?” Hần liếc về phía hoàng hậu.”Người tới là muốn bầm bóa tháng này hậu cung khai tiêu ?”

Cao Ngọc Hiền mặt còn xanh biếc , vẻ mặt cứng lại.”Phải”

“Bao nhiêu?”

“Tháng trước hậu cung tiêu. 181. Vạn lượng.” Nàng khó khăn gian khổ báo ra. Mới nghe hần muốn sức giảm tiền tiêu hằng tháng của hậu cung, lần này báo mấy cái chữ này ra ngoài.

“Trời ạ, số tiền này cũng có thể đắp lên ba gian học đường to lớn rồi, mà chỉ là hậu cung chi tiêu một tháng?” Chợt nghe, Tạ Hoa Hồng lập tức kêu lên.

Cao Ngọc Hiền lúng túng không thôi.”Hậu cung người cũng không ít, hoàng thượng lại không có ở Trường Sa, đoàn người buồn khổ, liền thường cử hành chút ca múa dạ tiệc giải quyết tịch tịch.”

“À?” Tạ Hoa Hồng tức cười rồi.

Nam Cung Sách còn lại là lạnh buốt cười một tiếng.”Như vậy, có hàng đêm senh ca, nên cũng không tịch mịch chứ?”

Đỗ bình cả khuôn mặt, Cao Ngọc Hiền đầu rũ sắp rơi xuống đất.

“Hừ. Lý Tam Trọng, nghe kỹ,chi tiêu hằng tháng của hậu cung không chỉ giảm phân nửa, mà là giảm phân nửa của giảm phân nửa!” Hân lạnh giọng hạ lệnh lần nữa.

Cao Ngọc Hiền nghe, rằng cần đến đều muốn bằng.

Tạ Hoa Hồng cảm thấy thật ngại quá. Đầu là nàng nhiều chuyện mới làm hại chi tiêu hằng tháng của hậu cung bị hung ác chém! Nàng áy náy hướng hoàng hậu nhìn lại.

Hoàng hậu cũng nhìn nàng, vậy đối với ánh mắt của nàng giận không còn kịp thu, bị vừa vặn đụng, sưng sốt, cuối cùng dứt khoát ngưỡng ngừng quay mặt qua chỗ khác.

Nàng ngớ ngẩn, nhất thời không nói gì.

“Hoàng hậu, thuyền hoa ssax mở ra, hoàng thượng xin ngài có thể đi về.” Lý Tam Trọng đi tới bên người hoàng hậu nói, ngụ ý, Thánh thượng cũng không muốn nàng đồng hành.

Cao Ngọc Hiền mặt mũi khó chịu , chỉ đành phải xoay người đi.

Tạ Hoa Hồng đối với nàng cảm thấy xin lỗi, muốn để lại nàng, nhưng lại sợ như thế ngược lại ngại có giọng khách át giọng chủ, cũng không có gọi nàng lại.

Thuyền hoa lái rời bên bờ, ở trong ao du hành, tầm mắt cùng hôm qua ở trên đất bằng đi bộ xem lúc rất là bất đồng, long trì bốn phía là bàng nước mà tạo cung điện, phóng mắt nhìn đi, thiên môn vạn hộ, khí thế phi phàm.

Nàng nhìn thấy đều không thể không than thở rồi, thật là kỳ cung khó gặp trên nước.

“Thích chứ? Qua một chút chúng ta mà có thể đưa đến rồi.” Chẳng biết lúc nào, Nam Cung Sách đã rời ghế nằm, đứng ở phía sau nàng, ôm nhẹ hông của nàng, giọng nói trong sáng mà nói.

Nàng ngửa đầu nhìn lại hân, bất thiên bất ý tiến dụng vào dịu dàng triền miên trong mắt của hân, hại nàng vì vậy không nhớ ra được mình nguyên lai nếu hỏi hân lần thứ nhất, quốc đô ở kinh thành hân làm sao có thể trường cư Trường Sa, chỉ có thể ngây ngốc vì hai mắt hân đa tình dây dưa phải gặt đầu, nói tiếng ——”Hảo.”

Hân hài lòng cười khê.”Thủy nhi, trầm từng nói qua vì người xây dựng một chiếc thuyền, nhưng trầm vẫn chưa làm.”

“Bởi vì ta bệnh tim sao?” Nàng hiểu được hân nếu nói đã từng chỉ không phải kiếp này, mà là kiếp trước bọn họ từng có.

Hân gặt đầu.”Bệnh tim người, kị nước, không khỏi ngoài ý muốn, trầm bỏ đi quá nhiều kế hoạch muốn mang người du thuyền.” Hân buồn vừa nói, trong tiếng nói bao hàm rất nhiều tiếc nuối cùng sầu não.

Nàng dựa vào trên người hân, hai cổ thân thể cứ như vậy dán chặt.”Kiếp trước ngài nhất định yêu ta vô cùng.”

Nam Cung Sách cười khổ.”Gì chỉ kiếp trước, này đời, kiếp sau, đối với người phân yêu này sẽ không giảm!” Hân thán thanh.

Nàng cảm động đến hốc mắt có chút ửng hồng rồi.”Canh Mạnh Bà đối với ngài thật một chút hiệu dụng cũng không có sao?” Ngộ nhờ kiếp sau nàng như cũ đem hân quên lãng, thế mà nhưng hân lại vẫn nhớ kỹ nàng, hơn nữa không thể tìm được nàng, thật là như thế nào cho phải? Hân không phải nhất định phải lần nữa cô tịch, nàng không đành lòng a.

Nhắc tới canh Mạnh Bà, hân giống như là nhớ tới cái gì, ảo não .”Chúng ta không đề cập tới quá khứ!” Hân đẩy nàng ra, thấp giọng mà nói. Chỉ sợ nói nhiều, lại gợi lên bất kỳ ác mộng không vui, hân nói qua buông tha, hân buông tha để cho nàng nhớ lại Uyên Thu Thủy tất cả.

Lúc này thuyền vừa đúng chạy nhanh đến giữa ao, trên mặt nước gió lớn, mát hần ẩm áp, nàng cảm lạnh lẽo. “Ngài không phải hi vọng ta nhớ ra, tại sao hiện tại lại không đề cập tới?” Nàng đơn giản chỉ cần đem lấy chính mình nhét về ngực của hần sưởi ấm.

Hần mặt băng bó. “Vây đối với người không có chỗ tốt, thôi!”

“Nhưng là ——”

“Thủy nhi, đừng có mà lèo bèo!” Giọng điệu của hần không được xía vào.

Tạ Hoa Hồng quyết iệng, lúc này mới không có nữa hỏi tới.

Hần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng uất ức, thở dài một cái, ôm thân nàng chặt. “Trẫm đã nghĩ thông rồi, quá khứ của chúng ta có trẫm giữ là được rồi, người chỉ cần phụ trách không ngừng lại vì trẫm chế tạo nhiều kỷ ức mới là được.”

Nàng nghe lòng chua xót. Nam nhân kiêu ngạo này, vì nàng đến tột cùng thỏa hiệp bao nhiêu chuyện?

Hần đâu chỉ yêu nàng, quả thật yêu thâm nàng chứ?

Mà nàng lại đối với quá khứ của hai người không biết gì cả, nàng quá vô tình, cũng quá thật xin lỗi hần!

“Ngài nên trách ta vô dụng, không đối kháng được canh Mạnh Bà, lại đem ngài quên mất không còn một móng.”

Nam Cung Sách bùi ngùi. Nàng cũng không phải hoàn toàn đem hần quên mất sạch sẽ, chỉ là còn sót lại trong đầu đơn giản đều là trí nhớ không tốt thôi đối với hần, này khiến hần thất vọng sâu.

“Hoàng thượng, tiểu thư, cẩn thận!” Bỗng dưng, truyền đến từ sau lưng Lý Tam Trọng hô to.

Hai người nghe tiếng quay đầu lại, một mũi tên đang hướng bọn họ bắn tới, chỉ là thời gian nháy mắt, Lý Tam Trọng nhào tới trước mặt bọn họ, chặn lại một mũi tên này.

Hai người đều là cả kinh, nàng đưa tay muốn đỡ Lý Tam Trọng trúng tên ngồi phịch ở trước người bọn họ, tay còn chưa có đụng chạm lấy thân thể hần, một cái tên khác lại bắn tới, Nam Cung Sách kịp thời kéo nàng tránh ra, hai người trên mặt đất lăn một vòng, nàng còn chưa tỉnh hồn, Nam Cung Sách tinh nhuệ hai mắt đã nhìn rõ thế cục, tên là do mạn thuyền tiểu thuyền đi theo bắn tới.

Trong thuyền nhỏ có mai phục, quả nhiên không lâu từ trong thuyền nhỏ toát ra không ít người, ước chừng mười người cầm trong tay lưới dao sắc bén, Nhất Cổ Tác Khí leo lên cửa khoang lầu ba, bọn họ động tác gọn gàng, đảo mắt đã cùng cầm vệ quân trong khoang thuyền ra tay, những thích khách này võ nghệ tinh xảo, hần là có biện pháp đem huấn luyện cầm vệ quân hoàn mỹ đánh cho rối rít rơi xuống nước.

Ba, bốn tên thích khách rất nhanh tiến tới gần trước người Nam Cung Sách cùng Tạ Hoa Hồng, những người này lần đầu tiên nhìn thấy thánh nhan, không khỏi bị ánh mắt sắc bén của hần chấn đắc lại không dám đến gần, cho đến đại đa số đồng bạn giải quyết xong những cầm vệ khác quân chạy tới, nhân số nhiều, mọi người lá gan mới lớn mạnh chút, dám cầm đao chỉ vào hần.

“Nam Cung Sách, hôm nay là tử kỳ của ngươi rồi!” Mấy thích khách này toàn bộ che mặt, người ở đằng trước cầm đầu nói.

Đối mặt trường hợp này, Nam Cung Sách hần là sắc mặt như thường, không thấy chút nào sợ hãi. “Lớn mật, các ngươi do người nào chỉ điểm, dám hành thích trẫm?” Hần đe dọa hỏi.

Mấy người run lên. “Đừng, đừng hỏi nhiều như vậy, chúng ta chỉ cần bắt lại người cùng nữ nhân bên cạnh, liền có thể đạt được tiền thưởng rồi!” Kia thích khách cầm đầu cố gắng không để cho thanh âm run quá, cố tự trấn định mà nói.

“Ngay cả mệnh Thủy nhi các ngươi cũng muốn?” Nam Cung Sách trên mặt lúc này mới có chút khác thường.

Tạ Hoa Hồng chưa bao giờ gặp gỡ loại chuyện như vậy, thật chặt nắm ống tay áo của hần, cực kỳ bất an.

Hần nhẹ nắm tay nàng lạnh như băng, bực mình những thích khách này để cho nàng như thế bị giật mình.

“Các ngươi thực có can đảm giết trẫm?” Hần hướng bọn họ cười đến cực kỳ âm lãnh.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, bọn thích khách bản năng lớn tiếng hút không khí. Người này Quân Uy quá lớn, mọi người chỉ cùng hắn nhìn thẳng vào mắt đã sợ, nếu thật muốn động thủ, thẳng thắn nói, có tâm lý chường ngại, một đao kia chém tới, sợ rằng nửa đường tay liền mềm cầm không được đao.

“Tĩnh lại, người này nhưng mà cũng chỉ là thân thể phàm thai, một đao chém xuống, cũng sẽ chết, có gì phải sợ?” Kia thích khách cầm đầu nói hướng thủ hạ kêu gọi đầu hàng.

“Nhưng là, truyền thuyết hắn là vô gian quỷ vương, có phải bắt tử chi thân, mới có thể tà mị như thế, một đao xuống, hắn nếu không chết, vậy chúng ta.” Thích khách nói chuyện tay run lên, đao cầm không yên rơi xuống đất.

Nam Cung Sách thấy thế khịt mũi cười lạnh, thích khách cầm đầu kia thấy thủ hạ như thế, dứt khoát cầm đao chỉ hướng Tạ Hoa Hồng phía sau hắn, nảy sinh ác độc nói: “Chúng ta nếu quyết định muốn kiếm số tiền kia, thì không thể tay không mà về, không nhúc nhích được Nam Cung Sách không mất mặt, nhưng nếu như ngay cả một nữ nhân cũng giết không được, vậy thì thật mất mặt xấu hổ!”

Nói không sai, không dám đối với Nam Cung Sách xuống tay còn nói qua, nữ nhân kia liền tuyệt không thể nường tay, hướng chi giết nàng, ít nhất bọn họ còn có thể được một nửa thù lao! Mấy thích khách sát khí lần nữa dấy lên.

Nam Cung Sách sắc mặt phi lần.”Ai dám động đến Thủy nhi?”

Mấy thích khách căn bản không dám nhìn ánh mắt khiếp người của hắn, trực tiếp vung đao liền hướng phía sau hắn chém, nghĩ thầm tốt nhất trong lúc hỗn loạn có thể đánh bậy đánh bạ đem hắn chém chết, thuận lợi hoàn thành mục đích ám sát hai người.

Từng thanh đao hướng Tạ Hoa Hồng mà đến, nàng kinh hoảng biến sắc, Nam Cung Sách càng thêm mặt giận dữ, che chở nàng né tránh lưỡi dao sắc bén. Hai người bị buộc đến mạn thuyền bên, nhảy xuống liền rơi xuống nước, long trì này sâu như hồ lớn, rơi xuống nước cứu không dễ, hắn trầm mặt, tức giận càng thấy khắc sâu.

“Các huynh đệ, bọn họ là không trốn thoát rồi, chúng ta nhắm mắt lại cũng có thể muốn hắn cửa mệnh, đừng sợ, Sát!”

Thoáng chốc chừng mười cây đao cùng vung lên hướng tới bọn hắn, hung hiểm chí cực, Tạ Hoa Hồng trông mắt trong nháy mắt mở to, trước mắt cảnh vật biến đổi, thời không giống như chuyển đổi ——

Trên núi cao, Hắc y nhân đằng đằng sát khí, đuổi theo bọn họ tiếng kêu giết.

“Thủy nhi, Thượng Dũng sẽ tới, ngươi theo hắn đi!” Nam nhân nói.

Nàng kinh ngạc.”Ta theo hắn trốn, vậy ngài đây?”

“Bọn họ muốn giết chính là ta, chỉ cần ta biến mất, nguy cơ của ngươi là có thể giải trừ!”

“Ngài lời này là có ý gì? Cái gì gọi là ngài biến mất nguy cơ liền giải trừ?” Nàng kinh hãi.

“Thủy nhi, không có thời gian, ngươi mau nhắm mắt lại!” Hắn chìm hô hấp, mặt mày liễm.

“Không cần!” Không biết hắn muốn làm cái gì, nàng hoảng sợ cự tuyệt.

Hắn bắt đắc dĩ, lưỡi đao phía trước đã lần nữa tiến tới gần, không cách nào nữa làm trễ nãi.

“Ngươi xem, Thượng Dũng tới rồi !”

“Thượng Dũng chạy tới cứu rồi sao?” Nàng lập tức vui mừng xoay người, lại không nhìn thấy người, trở lại đầu, hắn là ruột gan đứt từng khúc kinh hãi thấy nam nhân bên cạnh ngựa người cũng rơi xuống núi cao!

Một nháy kia, nam nhân rơi nhai hai mắt chăm chú nhìn nàng, mình cũng có thể muốn tan xương nát thịt rồi, vẫn còn đối với nàng không yên lòng, đáy mắt kia nồng đậm lo lắng cho đến người biến mất ở đáy vực, nàng đều còn có thể cảm nhận được.

“Không ——” nàng đau thấu tim phổi hô to.

Nhưng ở trong nháy mắt, cảnh tượng trong mắt nàng lại thay đổi, núi cao biến mất, trước mắt là Nam Cung Sách rơi xuống nước, giờ khắc này, nàng buồn tìm đâu đến không cách nào chịu đựng, cái gì cũng không cách nào suy nghĩ nhiều, mỗi chân đạp một cái, lại cũng đi theo nhảy cầu ——

“Gia, ta sẽ không nếu để ột mình ngài hy sinh, ngài không thể ném hạ ta bất kể!” Tạ Hoa Hồng toàn thân ướt nhẹp, ôm Nam Cung Sách giống nhau một thân ướt lệ như suối trào, kích động dị thường mà nói.

Khoang trong thuyền hoa, tối om om còn quỳ một nhóm người.

Sau khi hai người rơi xuống nước, mặt vệ của Nam Cung Sách kịp thời hiện thân cứu, đưa bọn họ cứu ra mặt nước, cũng ra tay đem đám thích khách kia bắt lại, xảy ra kịch biến như thế, cấm vệ quân từ trên bờ chạy tới đều sợ tới mức khuôn mặt phát xanh, lập tức liền quỳ xuống đất xin tội.

Sau khi Nam Cung Sách nghe được lời của nàng, vẻ mặt chấn động.”Người nói cái gì?”

“Lúc này ngài đừng mơ tưởng bỏ lại ta nữa!” Nàng tiếp tục khóc khóc.

“Thủy. Thủy nhi?” Hắn ngay cả thân mình đều cứng lại.

Nàng chết sức lực đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hắn.”Gia, ta nhớ ra rồi, ta đều nghĩ tới!” Ô ô. Nàng khóc đến thống khoái.

Kinh hỉ xảy ra bất ngờ cùng hi vọng thoáng chốc đem hắn bao phủ.”Người nói lại lần nữa!”

“Gia, ngài lần trước rơi nhai thiếu chút nữa cùng ta thiên nhân xa cách vĩnh viễn , hại ta ở trước mặt Phật tổ khóc đoạn trường, lúc này. Ngài còn dám như vậy làm ta sợ, ngài thật ngoan tâm a!” Nàng khóc thành khóc suốt suốt.

“Người. Thật nhớ lại?”

Không để ý bốn phía có bao nhiêu người, Tạ Hoa Hồng nước mắt tung hoành, nước mắt rơi như mưa.”Nhớ lại, gia, ta đều nhớ ra rồi!”

Nam Cung Sách mừng rỡ không thôi, nhưng nhớ tới những người khác bên trong khoang thuyền , lập tức xoay người vẫy lui mọi người quỳ xuống đất. Những người này nguyên tưởng rằng mình hộ giá bất lực, cần phải bị nghiêm trị, không nghĩ tới cư nhiên không bị trách phạt, bọn họ vui mừng nảy ra, trước khi hắn đổi ý, mọi người vội vàng bỏ lẩn xa rồi.

Sau khi trong khoang không còn người khác, cúi đầu thấy nữ nhân vẫn nước mắt lã chã ôm hắn không thả, tâm tình của hắn cũng là pháp phòng, kích động nâng lên gương mặt lệ rơi đầy mặt của nàng.

“Người. Người là thế nào nhớ lại hay sao?” Hắn khắc chế không được run giọng hỏi.

Nước mắt ở trong hốc mắt của nàng cồn động.”Khi thích khách ép hướng tới ta thì trong đầu ta xuất hiện tình cảnh kiếp trước ngài nhảy núi cứu ta, tiếp ta nhớ tất cả quá khứ, bao gồm chúng ta quen biết, ngài vì ta giận dữ bức lui Vũ Tắc Thiên, khôi phục Đại Đường Lý gia thiên hạ, cùng với, ta như thế nào trở thành Công Tôn phu nhân, cuối cùng bệnh nặng, ngài vì ta buông tha công danh lợi lộc, mang theo ta tới Trường Bạch trùng điệp quy ẩn, này chúng chúng ta đều nhớ lại. Cũng muốn nổi lên.”

Nàng khóc cười khó phân rồi.”Gia, ta đã trở về, ta đã trở về!” Nàng dùng sức ôm lấy hắn.

Mới vừa hắn rơi xuống nước một khắc kia, nàng quả thật lòng như đao cắt, đau đến không muốn sống, lúc này mới sẽ không cần để ý theo hắn nhảy xuống nước, hồi này, nàng tuyệt không sống một mình, sống chết kiên trì một khối.

Nam Cung Sách hốc mắt ửng hồng rồi, tay run run ôm nàng.”Ta vốn là bỏ qua. Lại để cho ta đợi đến cái ngày này sao?” Hắn mừng vô cùng.

“Gia, thật xin lỗi, đều là ta không tốt, khiến ngài khổ đợi lâu như vậy!” Nàng đau lòng nói.

Cho đến giờ phút này, nàng mới chính thức thể nghiệm, vì nàng, hắn nhận bao nhiêu đau khổ!

Lâu dài tịch mịch, phần này cô độc không chừng mực, cũng khiếnnàng cực kỳ đau lòng!

Nước mắt đổ rào rào rớt xuống, hơn nữa nghĩ đến sau khi nàng mất, hắn nửa đời sau nhất định vô cùng cô lãnh. Nghi ngờ ngạo khí nam nhân này có thể nào nhịn xuống tất cả? Thậm chí sau khi rơi vào vô gian, mang theo cực độ tưởng niệm đối với nàng, hắn như thế nào vượt qua từ từ năm tháng kia?

“Ngài. . . . Ngài có từng từng có một khắc nghĩ quên ta, quên phần này thống khổ?” Nàng đôi mắt đầm lệ giàn giụa hỏi.

Hắn nóng rực ánh mắt chiếm lấy nàng.”Không có!”

“Ta ràng buộc ngài không phải cả đời, mà là —— mấy trăm năm a!” Nàng bận tâm tự trách mà nói.

“Ta chưa bao giờ từng hối hận cùng người yêu nhau một cuộc, chưa bao giờ từng!” Hắn như đinh chém sắt mà nói.

Trái tim của nàng dùng sức trống nhảy dựng lên.”Gia!” Nàng hướng tới hắn, trong lệ tươi cười.” Tiểu trùng tử của ngài trở về, bất kể một đời đang ở kia, vòng tay ngài chính là nơi ở của ta!”

Mắt hắn coi rút nhanh, trái tim đập mạnh, trước đó chưa từng có, trước đó chưa từng có a.

“Thủy nhi, hoan nghênh trở lại.” Hắn hân hoan nghẹn ngào.

“Ừ, lúc này ta muốn ở bên người ngài đợi đến thật lâu, nhất định phải cùng ngài trường tương tư thủ!”

Hắn nâng tâm, đó chính như lửa kịch liệt nóng bỏng.”Người nếu dám gạt ta hai đời, chúng ta thù này lại thật sự đang kết sâu!”

Nàng mút chặt môi mỏng của hắn.”Gia của ta, ta nếu dám nói xạo, nguyện rơi xuống mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh!”

“Câm mồm. Người không được siêu sinh, ta lại làm sao có thể an bình? Cái người nữ nhân này, phạt đến rốt cuộc là mình hay là ta?”

“Ta chỉ phải.”

“Cái gì đều không cần phải nói, mạng của người, lúc này cho ta xem quản, ta không chịu nổi mất đi, ai tới đều không cho, có nghe hay không?”

“Nghe được.” Trong lòng nàng tràn đầy ngọt ngào.

“Còn nữa..., quang hôn như vậy phải không đủ, ta đã dạy nàng, mới qua mấy trăm năm, liền quên à.” Hắn cúi đầu xuống, đói khát ôm hôn nàng.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-hau-cung>